

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ISIL ISIK

BODRUM KATI

TÜNELDEN ÖNCEKİ BEYAZ EV

1 BASKI
30.000 ADET

KORKU - POLİSİYE

YEDİVEREN

Bodrum Katı

Işıl Işık

Tür: Korku - Polisiye

Uyarı

Korku unsurları barındırmaktadır!

© 2022, Yediveren Yayınları

Bu kitabın her türlü basım hakkı,
anlaşmalı olarak Yediveren Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilip alıntı yapılabilir.
İzinsiz hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Gökhan Alperen Bayrak

Yayın Yönetmeni: Samet Baysal

Editör: Samet Baysal - Büşra Girgin - Ahsen İlhan

Kapak Tasarım: Yiğit Recep Efe

İç Tasarım: Sümeyye Celep

1. Baskı: Şubat 2022

7. Baskı: Kasım 2022

ISBN: 978-605-269-248-6

Sertifika No: 40142

Matbaa: Çalıř Ofset

Davutpařa Cad. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Davutpařa - Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 482 11 04

Sertifika No: 45159

Yediveren Yayınları Eğitim Hiz. Tic. Ltd. Şti.

Ticaret Sicil No: 893116

Şenlikköy Mahallesi, Şehit Muammer Yüzşüren Sk.

No: 17 B Blok D: 2 Florya - Bakırköy / İstanbul

Tel: +90 212 506 13 84 - 85

www.yediveren.com.tr

BODRUM KATI

TÜNELDEN ÖNCEKİ BEYAZ EV

İŞİL İŞİK

YEDİVEREN

22.02.2022

Son'a çok az kaldı...

İşil İşik

@isil.isikk

isilisikdemir

1. Bölüm

Kaygı ile korku arasındaki fark; halüsinasyon ile gerçek arasındaki fark gibidir. Kaygı, henüz var olmayan bir duruma karşı duyulan endişeyken; korku ise var olana karşı ortaya çıkan en yüksek gerilimdir. İnsanoğlunun en büyük zaaflarından birisi ise kaygı ile korkuyu sürekli olarak karıştırmasıdır. *Tıpkı hayal ile gerçeğin karıştırılması gibi...*

İstanbul o sabah güne travmatik bir haberle uyanmıştı. Ortaköy'de, köprünün ayaklarının birkaç yüz metre ötesinde bir ceset bulunmuştu. Bir kadın cesedi. Boğaz'ın kıyısındaki Defterdar İbrahim Paşa Cami'sinin avlusunda, Boğaz'ın sularının çarptığı beton taşların hemen üzerinde. Bankların üstüne inşa edilmiş, asma ağaçlarının etrafını dolandığı sundurmaya asılı bir kadın bedeni...

Üzerinde beyaz bir elbise vardı kadının. Kolları, çarmıha gerilmişçesine halatla bağlanmış, sundurmanın metal aksamına iki yandan asılmıştı. Ayakları yere değmiyor, zayıf bedeni rüzgârla sallanıyordu. Sanki Boğaz'a, İstanbul'a bir mesajdı. Sanki

İstanbul için kurban edilmiş; kurban da kutsal bir törenle sergilenmiş gibiydi.

Polis ekipleri kısa bir sürede caminin avlusuna doluşmuşlardı. Olay yeri inceleme ekipleri sarı şeritleriyle avlunun neredeyse hepsini kapatmışlardı. Cinayet masasının görevlileri etraftaki güvenlik kameralarını izlemeye koyulmuşlardı. Herkesin yüzünde gergin bir ifade vardı. Boğaz'a nazır ceset, polis teşkilatını fazlasıyla rahatsız etmişti. Bol emirli ve sert tonlamalı telsiz konuşmaları Boğaz'ın dalga seslerine karışıyordu.

Ekipler, hızlı bir şekilde incelemelerini tamamlayıp cesedi kaldırmaları için talimat almışlardı. Çünkü ne kadar güvenlik tedbirleri almış olsalar bile, Boğaz'dan geçen yolcu ve turist teknelerindeki insanlar cansız kadının bedenini görebiliyorlardı. Toplumsal bir infial an meselesiydi.

Kadının üzerindeki beyaz elbisede herhangi bir kan izi yoktu. Orta yaşlardaki yüzünde hafif bir makyaj vardı. Saçları örülmüştü ve örgülü hâli neredeyse beline degecek kadar uzundu. Boynunda gümüş zincire takılmış altın bir kolye ucu parlıyordu. Sağ ve sol bileklerinde, halat düğümlerinin hemen yanında farklı iki bileklik vardı. Sol kolunda da bileğin birkaç santim gerisinden dirseğe doğru uzanan, iç içe dolanmış sarmallardan oluşan bir dövme bulunmaktaydı.

Olay yeri inceleme ekipleri cesedin fotoğraflarını çekip kimlik tespiti yapmaya çalıştıkları esnada beklenmedik bir durum yaşandı. Boğaz'dan küçük bir fiber servis teknesi yanaştı. Teknenin içindeki üç genç, ellerindeki profesyonel kameralarla kadının cansız bedeninin ve etrafta yürütülen çalışmaların görüntüsünü almaya başladılar.

Cinayet masası görevlilerinden birisi durumu fark eder etmez, hemen çalışma yapan polislerin önüne geçti. Görüntü alınmasına engel olmaya çalıştı. Diğer polislere göre daha iri bir yapısı olan sivil giyimli polis memuru, çeşitli el kol hareketleri yaparak gençleri uzaklaşmaları konusunda uyardı. Gençler uzaklaşmayınca, suya gömülmüş yosun kaplı taşlardan birisine adım attı. El kol hareketlerine devam ederek adımını tamamladığı esnada, taşın üzerindeki kaygan yosundan dolayı dengesini yitirdi ve bir anda suyun içine gömüldü.

Gençler umursamazca çekimlerine devam ederken deniz polisine ait bir tekne yakınlarında belirdi. Polis teknesini görür görmez hızla uzaklaştılar ve gözden kayboldular.

Aradan yaklaşık bir saat geçti. Kadının ölü bedeni halatlarından çözülmüş, otopsiye gönderilmek üzere ceset torbasına konmuştu. Boğazda alınan sıkı tedbirlerle başka kişilerin yaklaşması engellenmişti. Ama polisler için artık geçti. Çoktan birçok sosyal medya platformunda, “Çarmıha Gerilmiş Kadın” betimlemeleriyle cesedin ve şişman polis memurunun suya düşmesinin görüntüleri yayılmıştı.

2. Bölüm

Hayır!

Hayır!

Hayır, ben sana bir şey yapmadım!

Enzel bir anda yere yığıldı. Ellerini kullanarak geri geri sürünmeye ve kaçmaya çalıştı.

Hayır, ben sana bir şey yapmadım!

Geniş gövdeli ağacın ardına saklanmış bir çift sarı göz karanlığın arasında parlıyordu. Kulak zarını derinden etkileyen ince bir tondaki kıkırdama sesi, sessizliği bozarak yankılandı. Sanki onunla oyun oynuyordu. Elini ileriye doğru uzattı. Bir şeyler işaret ediyor gibi bir hâli vardı. Ardından hemen geri çekti. Çekingen bir tavırla minik vücudunun yarısını kapatan dev ağaç gövdesinin ardına yeniden gizlendi. Onu takip etmekten vazgeçmeyecek gibiydi.

Üzerine doğru yaklaşan şeyin ne olduğunu anlayamadı. Tepeden güneş vurmasına rağmen, kendisine yaklaşan şeye baktığında karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Birkaç metre

daha geriye doğru süründükten sonra toparlandı. Ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

Etrafta ağaçların olduğu bir yerdeydi. Orman mıydı burası? Hayır, değildi. Bir ormana göre ağaçlar daha seyrekti ancak tıpkı bir orman gibi toprak nemliydi. Bazı yerlerden yabani otlar fışkırmıştı. Burnuna yoğun bir çimen kokusu geliyordu. Güneş tepede parıldamasına rağmen yağmurun yeni yağdığı belliydi. Taze kokuyu ciğerlerinden geçirip diyaframında biriktirerek biraz rahatlamaya çalıştı. Bir nefes, iki nefes...

Rahatlama çabası kısa sürmüştü. Arkasından sinsice yaklaşan kıkırdama sesleri yerini tiz kahkahalara bıraktı. Kahkahaların frekansları o kadar kafa karıştırıcıydı ki, hem çok uzaktan ve derinlerden geliyor gibiyken hem de tam arkasında gibiydi. Her adımında etrafı daha da karanlığa bürünüyor, kasvetli hava az önceki bol oksijenli nefesini kesiyordu.

Bir korku filminin içindeydi sanki. Gerçek mi, rüya mı ayırt etmekte zorlanıyordu. Kafası dağınık, düşünceleri bulanıktı... Bir süre sonra durdu. Bir ağacın gövdesine sığındı. Sırtını ağaca yaslayıp derin derin solumaya başladı. Kafasını hafifçe ağacın gövdesinden dışarıya uzattı. Bakışlarını geriye çevirdi.

Puslu bir hava vardı. Sanki her yeri sis kaplamıştı. Sislerin içinden kaçtığı şeyi görmeye çalıştı ancak hiçbir şey göremedi. Bu kez kafasını yukarı kaldırdı. Tepede güneş parıldıyor, birkaç tane beyaz bulut güzel bir görüntü sunuyordu. "Ama nasıl olur?" diye düşündü. Böyle bir havada her tarafın sis içinde kalmasına anlam veremedi. Hızlı hızlı solurken yeniden bakışlarını geriye çevirdi. Sislerin içinden yine onun gölgesi göründü. "Olamaz," diye mırıldandı. Derin bir nefes alıp koşmaya

devam etti. İlerledikçe sisli ve karanlık ağaçların içine daha da çekiliyor; ağaç dalları sıklaşıp vücuduna dokunmak istermiş gibi değmeye çalışıyorlardı. Etrafında kendisinden başka hareket eden şeyler olduğunu hissediyor; derinlerden gelen fısıltılar, ara ara kulaklarına çalınan kıkırdamalar ve kahkahalarla daha çok ürperiyordu.

Islak, çamurlu bir patikada koşmaya başladı. Bazı zamanlarda dengesini kaybediyor, çamurların üzerine yığılıyordu. Birkaç metre kaygan zeminde sürüklendikten sonra geriye bakıyor, ya sis ya da karanlık görüyordu. Ama her seferinde de karanlığın ya da sisin içerisinden aynı şey belirliyor ve peşini bırakmıyordu. Bir çift küçük sarı göz... Kan ter içinde kalmasına rağmen doğruluyor, yeniden koşmaya başlıyordu. Elli yaşının üzerindeki atletik bedeninin tüm enerjisini kaçmak için kullanıyordu.

Patika yol bir süre sonra bayır aşağı bir hâl aldı. Hızlandı. Ardından yolda kıvrımlar çıktı. Yol, virajlı ve rampa aşağı giden bir yola dönüştü. Gözünün alabildiği her yer bir anda ağaçlarla kaplanmıştı. Farkında olmadan bir ormana girmiş ve ormanın nereden çıktığını anlayamamıştı. Daha çok hızlandı. Virajlar arası slalomlar çizerek kaçmaya devam etti. Neredeyse her dönüşte arkasını kontrol etmeyi ihmal etmedi. Ama değişen bir durum yoktu. O şey, peşinden bir saniye bile ayrılmıyordu.

Kısa bir süre sonra ormanın içinden geçen yol, boş bir araziye açıldı. Arazi çok genişti ve etrafta ufukta görünen çorak tepelerden başka bir şey yoktu. Rastgele koşmaya devam etti. Az ileride, arazinin tam ortasında bir ağaç gördü. Ormandaki ağaçlardan bir hayli büyük, dalları ve yapraklarının arasından

puslu güneş ışığının vurduğu bir ağaç... Yönünü ağaca çevirerek hızla devam etti.

Ağaca ulaşır ulaşmaz, ağacın iri gövdesini siper edindi. Duyduğu sesler yaklaşıyordu. Gidecek başka yeri kalmamıştı. Sesler tam ağacın arkasından gelmeye başladığında elleriyle kulaklarını kapadı. Ardından sıkıca gözlerini yumdu. Kalp atışları hızlandı. Bedeni kontrol dışı titremeye başladı. Dizlerinin bağı çözülünce, sırtı ağaca yaslanmış bir şekilde olduğu yere yığıldı. Kulakları kapalı olmasına rağmen tiz sesler parmak aralarından sızıp beynine hücum ediyor gibiydi. Daha fazla dayanamadı. Göz kapaklarını hafifçe araladı. Tepeden güneş vurmaya devam ederken etrafı kapkaranlıktı. Nasıl olduğuna bir anlam veremedi. Sesler kulaklarında yankılanırken son kez bağırdı: "Hayır! Ben sana bir şey yapmadım!"

Göz kapaklarını biraz daha araladığında ise zifiri karanlığın içinden bir şeyin parıldadığını gördü. Parılayan şeyin ne olduğunu fark edince dayanacak gücü kalmadı ve birden bayıldı.

Karanlığın içerisinde parıldayarak gördüğü şey; tam dibinde kendisine bakan bir çift sarı gözdü.

3. Bölüm

Atlas uyandığında kahvaltı masası hazırды. Banyoya doğru giderken annesi Yudum Hanım arkasından seslendi: “Atlas, fazla oyalanma. Hadi kahvaltıya. Talya’ya da sesleniver uyansın artık!”

Atlas, “Yirmi bir yaşında kız, artık kendi kendine uyansın!” diyerek sabah mahmurluğu ile annesine çıkıştı ve lavaboya girdi. Ellerini yüzünü yıkadıktan sonra aynanın karşısında bir süre bekledi. Kıvrık saçlarını parmaklarıyla düzeltti. Ardından aynaya yaklaşp mavi gözlerinin etrafına baktı. Son zamanlarda bilgisayar başında fazla vakit geçirdiği için göz akında kırmızı kılcal damarlar belirmişti. Gözlerini kontrol ettikten sonra altın gibi parılayan sarı sakallarına dokundu. Kirli sakal denilecek kıvama ulaşmıştı. Tıraş olup olmamak arasında kaldı.

Lavabodaki işi bitip tam çıktığı esnada annesinin bağırışa benzer yüksek sesini duydu: “Enzel, Enzel iyi misin?”

Atlas’ın babası Enzel’in gerçek ismi farklıydı. Enzel’in babası Enzel’e kendi ismini vermişti. Ancak Enzel babasından nefret ettiği için yıllardan beri ne babasıyla görüşüyor ne de onun verdiği ismi kullanıyordu. Küçükken çocukluk arkadaşlarının

taktığı ismi kullanmış ve yıllarca öyle devam etmişti. Çevrelerindeki herkes kendisini Enzel ismiyle tanıyordu.

Atlas, annesinin yüksek sesle babasına seslendiğini duyar duymaz panikle yatak odasına doğru koştu. Yarıya kadar açık kapıyı sonuna kadar araladı. İçeriye kontrol etti. Annesi ve babası yatak odasında yoktu.

“Ne işin var burada Enzel?”

Atlas, sesin geldiği yeri anlamaya çalıştı. Hole koştu. Dış kapı açıktı. Hızla dış kapıya yöneldi. Kapıdan kafasını uzatıp evin bahçesine baktı. Babası Enzel, bahçedeki çardağın altında, sofanın üzerinde doğrulmuş, annesi yanı başında babasının elinden tutuyordu.

“Ne oldu anne?” diyerek bahçeye çıktı. Hemen babasının yanına gitti. Babasının yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Yüzündeki ter damlaları iri iri kabarmıştı. Boynundan omzuna kadar geniş bir alan terden sırılsıklamdı.

“Baba iyi misin? Ne oldu? Ne işin var bu saatte bahçede?”

Enzel elinin tersiyle alınını sildi. “İyiyim, iyiyim,” diye karşılık verdi, “bana bir bardak su verir misiniz?”

Atlas koşar adım eve girdi. Bir bardak su doldurup yeniden çardağa döndü. Hafifçe sofanın ucuna geçerek bardağı babasına uzattı.

Enzel, suyu tek seferde dikip bitirdi. Boş bardağı geri uzattı. Ardından derin bir nefes aldı ve “Tamam sorun yok,” dedi.

Yudum Hanım, “Nasıl sorun yok?” diyerek karşılık verdi. Hâlen panik hâlindeydi. “Çılgılık atar gibi sayıklıyordun!”

Enzel, "Tamam işte iyiyim," dedi, "kâbus... kâbus gördüm sanırım. Sorun yok."

Yudum Hanım, "Son zamanlarda bir de bu çıktı başımıza," diyerek söylendi, "sürekli sayıklıyor, tuhaf hareketler yapıyor-sun! Şimdi de bahçeye çıkmış, burada sızıp kalmışsın. Kaç saat buradasın acaba?"

Atlas, babasının o hâlini görünce derin düşüncelere daldı. Gerçekten de son birkaç haftadır babası tuhaflaşmıştı. Özellikle geceleri ayaklanıyor, evin içerisinde dolaşüyor ve yeniden yatı-yordu. Bazı zamanlarda ise durduk yere çeşitli isimleri mırıldanıyor, daha sonra mırıldandığını bile fark etmeden devam ediyordu. Bu durum kimsenin gözünden kaçmamıştı. Annesinin daha fazla söylenmesini engellemek için, "Hadi baba, bir elini yüzünü yıka," dedi, "kahvaltı masasında konuşuruz."

Enzel herhangi bir karşılık vermeden kalktı. Eve yöneldi. Atlas da arkasından eve girip kahvaltı masasına geçti. Yudum Hanım ise Talya'nın odasına doğru devam etti. "Hadi kızım uyan artık! Okula geç kalacaksınız!"

Talya ve Atlas ikiz kardeşlerdi. Aralarında sadece bir dakika vardı. Atlas, Talya'dan bir dakika önce dünyaya gözlerini açmıştı. Aynı üniversitede eğitim hayatlarına devam ediyorlardı. Talya psikoloji bölümünde okurken, Atlas uluslararası ilişkiler bölümündeydi. İkiz olmalarına rağmen birçok konuda birbirlerine neredeyse zıt karakterdelerdi.

İkisi de çok zekiydi. Atlas dikkatleri hemen üzerine çekecek derecede yakışıklıydı. Özellikle altın sarısı saçları her yerde kendini belli ediyordu. Talya da varlığını hissettiren bir güzelliğe sahipti. Atlas daha çok sorumluluk sahibi, duyarlı, ailesine

düşkün ve sakin bir yapıdayken; Talya ise daha vurduymuy-
maz, hareketli, kendi duygu ve düşüncelerini ön planda tuta-
rak yaşayan bir karakterdeydi.

Enzel kahvaltı masasına gelince, Atlas meraklı gözlerle ba-
basına baktı. Ama babasının doğrudan tabağına yiyecek koy-
masından, konuşmak istemediğini anlamıştı. Annesi peynir
tabağını servis ederken, “Son zamanlarda bu hâlin pek iyi de-
ğil,” diyerek lafi açtı. Ancak Enzel hiçbir yanıt vermedi. Duy-
muyor gibiydi.

Babasının o hâlini gören Atlas, annesinin daha fazla sıkış-
tırmasını engellemek için konuyu değiştirdi. “Talya kalkmadı
mı hâlen?”

“Hayırdır, bensiz kahvaltı yapamıyor musunuz artık?”

Atlas’ın arkasından masaya oturan Talya’dan gelmişti yanıt.
Parmaklarıyla göz kapaklarındaki çeperleri sildi.

“Kızım gidip düzgünce yüzünü yıkasana,” diyerek bu kez
Talya’ya sataştı Yudum Hanım.

“Aman anne, üşeniyorum. Şimdi kim gidecek banyoya kadar.”

Talya çoktan çatalı eline almış ve bir zeytin tanesine batı-
rarak kahvaltıya başlamıştı. “Hem beni boş verin şimdi. Sabah
sabah ne kıyameti koptu?”

Yudum Hanım tam yeniden konuya girecekti ki, Atlas araya
girdi: “Senin sınavın var değil mi bugün?”

Talya, “Evet, az önce grup mesajında gördüm. Sınavım var-
mış,” diye yanıtladı.

Yudum Hanım, "Az önce mi gördün? Yani hiç çalışmadan sınava mı gireceksin? Ay bu kızın umursamazlığı beni öldürecek!" diye karşılık verdi.

"Aman anne! Çalışmaya ne gerek var. Hepsi aklımda zaten. Girer karalarım bir şeyler. Geçerim sınavı nasıl olsa."

Talya'nın belki de en büyük özelliği buydu. Diğer arkadaşları sınavlara gece gündüz hazırlanırken, Talya neredeyse hiç çalışmadan girerdi. Sınav öncesinde arkadaşlarının ağzını yoklar, onların önemli buldukları yerleri öğrenir, zihninden tekrar eder ve derslerde dinlediklerini anımsardı. Çoğunlukla da en yüksek notu yine Talya alırdı.

Kahvaltının ardından Atlas ve Talya hazırlanıp çıktılar. Atlas'ın arabasına bindiler. Ne zaman arabaya birlikte binseler Talya söylenmeden duramazdı. Yine aynı sahne yaşandı. Talya, "Pek kıymetli arabayı çalıştır hadi," diye laf attı.

Atlas, "Bıkmadın mı araba konusunu iki de bir açmaktan?" diye karşılık verdi.

"Bıkmadım tabii. Sen erkeksin diye sana araba alındı. Talya'ya gelince araba yok!"

"Ben erkek olduğum için bana alınmadı araba. Aslında ikimiz için alındı. Ama sen daha ilk günden alkollü bir hâlde direksiyonun başına geçince babamdan ambargoyu yedin işte!"

"Hiç de bile! Hem ne var iki kadeh şarap içtiysem..."

"Ne var bilmiyorum ama neyin olmadığı belli. Daha ilk günden kaptırdın ehliyeti trafik polislerine. Kusura bakma ehliyetin de yokken ben hiç veremem arabayı!"

Kendi aralarında atışarak kampüse kadar gittiler. Talya sınavı, Atlas dersine girdi.

Talya her zaman olduğu sınav salonunda arkadaşlarından tahmini soruları aldı, birkaç kişinin notlarına yalandan göz gezdirdi ve sınavdan ilk kendisi çıktı. Sınavdan çıktıktan sonra da her zaman takıldıkları kampüs bahçesindeki Dex Kafé'ye geçti. Telefonuyla, diğer ay gerçekleşecek konser biletlerine bakırken Aladan mesaj geldi: "Neredesin?"

Hızlıca mesaja yanıt yazdı: "Dex"

Aladan geri yanıt gecikmedi. "Ok. Geliyorum."

Ala, Talya ile aynı bölümde okuyordu. Yaş olarak bir yaş büyüktü. Ailesi çok zengindi ancak Ala bu zenginlikle ne övünür ne de zenginliğini çevresine yansıttı. Kendi gotik tarzına göre giyinir, sağ alt dudağında bulunan piercingi ve sıra dışı sayılabilecek hareketleriyle ortamlarda dikkat çekmeyi başarırdı. Ama tüm bunlara rağmen duygu ve düşüncelerini kolay kolay insanlara yansıtmaz, daha çok gözlemci kalmayı tercih ederdi.

Kampüsün bahçesine çıkıp Dex'e doğru yol alırken önünü birden Galip kesti. Dedesinin ismi ve isimden torpilli olmanın gizli servetiyle şımarık yetişen Galip, Ala'nın eski sevgilisiydi. Ailesi çok zengindi ve her ortamda bu zenginliği gösterişe çevirmekten haz duyardı. Bazı şımarık ve sadist tavırlarından dolayı Ala onu terk etmişti ancak Galip yaklaşık bir yıldır Ala'nın peşini bırakmıyordu.

"Nereye gidiyorsun üniversitenin en güzel kızı?"

"Sana ne!"

"Bak yine beni terslemeye başladın!"

"Haklısın! Muhatap almam bile büyük hata!"

Ala, Galip'in yanından geçip adımlarını hızlandıracığı sırada Galip kolundan tuttu. "Benden kolay kolay kurtulamazsın!"

“Bırak kolumu! Yoksa geçen seferki gibi özel güvenliğin da-
yağını mı yemek istiyorsun?”

“Ha ha... Dayakmış... Ayrıca onlar çoktan benimle uğraş-
tıklarına pişman olmuşlardır. Hepsinin de iş akdi feshedildi.”

“Tebrik ederim. Sana yakışanı yapmışsın yine! Bırak kolumu!”

Ala sert bir dirsek darbesiyle Galip’ten kurtuldu. Galip fi-
ziksel olarak karşılık veremedi. Ala’nın gittiği yöne bakındı ve
arkasından seslendi: “Nereye gidiyorsun?” Ala bahçeye doğru
adımlarken herhangi bir yanıt vermedi. Sadece sağ elini kaldı-
rarak geriye doğru “Bay bay” dercesine bir hareket sundu. Ga-
lip’in etrafa rezil olması için bu el hareketi yeterliydi.

“Yine sınavdan ilk sen mi çıktın?”

“Aman... Çok bile kaldım.”

Ala, Talya’nın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. “Ne ya-
pıyorsun?”

“Konser biletlerine bakıyorum. Önümüzdeki hafta The Ba-
sement’in konseri var. Ne dersin?”

“Sorman bile hata...”

Ala da kafasını uzatıp Talya’nın telefon ekranına baktı. Bu
esnada kendi telefonundan bildirim sesi duyuldu. Bildirim pa-
nelinde, sıkı takipçisi olduğu “Nani” isimli fenomenin yeni bir
video eklediğinin haberi vardı. Videonun isim kısmında “Çar-
mıha Gerilmiş Kadın” yazılıydı. Dikkatini çekti ve merakla do-
kunarak izlemeye koyuldu.

Videoda Boğaz’ın kıyısında bulunan beyaz elbiseli kadın
yer alıyordu. Kadının cansız görüntüsü Ala’nın ilgisini çek-
mişti. Teknenin üzerinden yapılan çekim dalgalarından dolayı

fazla hareketiydi. Videonun ilerleyen kısmında kamera daha çok yakınlaşmış ve kadının üzerindeki detaylar görünmüştü.

Ala, yakından yapılan çekimi izlediği esnada birden irkildi. Videoyu durdurarak gördüğü detaya daha yakından baktı. Emin olmak için videonun o aralığını birkaç kez oynatıp durdurdu. Hemen ardından endişeli bakışlarla Talya'ya baktı.

Talya, Ala'da tuhaf bakışlar sezmişçesine başını kaldırdı. "Ne oldu, neden böyle bakıyorsun?"

Ala, "Kadın..." diye mırıldandı, "cansız bedeni bulunan kadın..."

Talya, "Ne olmuş?" diyerek Ala'nın telefonunun ekranına bakındı.

Ala, parmağıyla Talya'nın kolyesini işaret ederek, "Kolye," dedi. "Kadının boynunda asılı olan kolye. Senin kolyenin aynısı!"

4. Bölüm

Talya merakla Ala'nın telefon ekranına baktı. Beyaz elbiseli kadının üzerindeki kolyeyi inceledi.

Ala haklıydı. Kadının boynunda asılı duran kolye, kendi kolyesi ile birebir aynıydı. İlk pek bir mana yüklemek istemedi. Kendi kendine kolyeyi nereden aldığını hatırlamaya çalıştı.

“Kolyeyi nereden almıştın?”

Ala, Talya'nın aklından geçenleri okuyor gibiydi.

Talya, “Hatırlamaya çalışıyorum,” dedi, “çok uzun zaman oldu.”

Ala, “Hatırlamalısın bence,” diye karşılık verdi, “bölüme başladığımız günden beri neredeyse hep bu kolye ile gördüm seni.” Bu cümleyi kurduktan sonra dikkatle Talya'nın kolyesine bakındı. “Çıkarsana şunu. Merak ettim.”

Talya, kolyeyi çıkarıp Ala'ya uzattı. Ala merakla kolyeyi incelemeye başladı. Kolye, yuvarlak bir şekildeydi. Halkanın içerisinde ağaca benzer bir figür bulunmaktaydı. Halkanın dışında ise Hitit Güneş Kursu'nu andıran beş tane çıkıntı farklı açılara doğru uzanıyordu. Zincire uzanan üst kısmında minik bir eziklik vardı. Tamamen saf altından imal edilmiş olan

kolyenin bağlantı yerleri biraz solmuşken, diğer kısımları güneşte parılıyordu. Eski bir görünüme sahip olmasına rağmen halkanın dışına doğru çıkan uzantılar birçok farklı açıdan göz kamaştırabiliyordu.

Ala, çantasındaki bozuk para kısmını açtı. İçinden bir Türk lirası çıkardı. Kolye ile birlikte yan yana masanın üzerine koydu.

Talya, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Ala, “Filmlerde genellikle böyle yapıyorlar,” dedi, “delillerin gerçek ölçülerini anlayabilmek için.” Ardından bozuk para ile kolyenin yan yana fotoğraflarını çekti. Kolye, bozuk para ile hemen hemen aynı ölçüdeydi.

Talya, “Ne oldu şimdi, bütün olayını çözdün mü?” diyerek dalga geçti.

Ala, “Bilmem; ama hoşuma gitti böyle incelemek,” diye karşılık verdi ve ince bir kahkaha attı. Daha sonra birlikte videoyu izlemeye devam ettiler.

Videonun sonuna doğru geldiklerinde, denize düşen şişman polis memurunun görüntüsüyle gülüşmeye başlamışlardı. Bu esnada yanlarına Atlas geldi. “Neye gülüyorsunuz öyle?”

Atlas’ın yanında genç arkadaşı Demir de vardı. Demir, yaşça Atlas’tan iki yaş küçüktü. Atlas’la araları çok iyiydi. Genetik bölümünde eğitim hayatına devam ediyordu. Birkaç kez arkadaş gruplarının içerisinde bazı tuhaf davranışlardan dolayı dışlanmıştı. Atlas ise tam tersine, Demir’in davranışlarının farkındaydı ve çoğunlukla zekâsına hayran kalıyordu.

Demir, masaya oturmadan önce boşta duran sandalyenin yerini değiştirdi. Sandalyenin yönünü, daha önce oturduğu yönlerin aynısını yaptı. Bu ayarlama esnasında Ala’nın sandalyesine

fazla yakınlaşınca; Ala, “Ya sen hep böyle oturmak zorunda mısın?” diyerek tepki gösterdi.

Atlas anında araya girerek, “Sen biraz bu tarafa gel,” dedi ve Ala’ya uyarıcı bakışlar sundu.

Atlas’ın bakışlarındaki uyarıyı fark eden Ala konuyu uzatmadı. Atlas’a doğru yakınlaşırken kulağına eğilip, “Bu çocuk neden böyle?” diye fısıldadı.

Atlas, “Uzatma Ala,” dedi, “biliyorsun sen de durumunu.” Hemen ardından konuyu değiştirmek için, “Siz neye gülüyordunuz az önce?” diye sorusunu yineledi. Bu esnada masasının üzerinde duran kolye ve bozuk paraya gözü ilişmişti.

Talya, Ala’nın izlettiği videodan bahsetti ve gülmelerinin nedenini açıkladı. Videodaki yaşanan durum Atlas’a komik gelmişti. Yüzündeki ciddiyeti korudu.

Ala, “Bu arada kadının üzerindeki kolye ile Talya’nın kolyesi aynı,” diyerek esas haberi verdi.

Atlas duyunca şaşırdı. Masanın üzerindeki kolyeyi eline aldı. Videoyu izlemek istedi.

Demir’le birlikte videoyu izlediler. Atlas diğerlerine göre çok daha fazla etkilenmişti. Yüzü buz kesti. Kız kardeşine ait kolyenin aynısının cansız bir kadın bedeninde olmasından büyük tedirginlik duymuştu.

Demir, “Videonun gerçek olduğundan emin misiniz?” diye sordu.

Ala, “Tabii ki gerçek,” dedi, “Nani paylaşmış. Adam fenomen. Sahte bir şey paylaşırsa topa tutarlar.”

Demir, "Nani şu yüzünü saklayan ve sürekli olarak gizemli şeyler paylaşan çocuk değil mi?" diye devam etti, "adamın her videosu bir olay oluyor!"

Ala, "Evet, ta kendisi," diyerek onayladı.

Talya, "Nani gerçek ismi değildir sanırım," diyerek araya girdi, "bana çok komik geliyor."

Demir, "Hayır, gerçek ismi değil," diye kendi telefon ekranını göstererek açıklamaya başladı, "Gerçek ismini kimseyle paylaşmıyor. Nani, sosyal medya hesaplarında kullandığı bir mahlas, yani takma ad. Japonca 'Ne?' anlamına geliyor. なに şu şekilde yazılıyor. Adam tam bir Japon hayranı. Bir röportajında okumuştum. Özellikle iş ahlaklarına hayran. Onlara özenerek kendi işini en iyi şekilde yapmaya çalıştığından bahsediyordu.

Bu esnada Talya başka bir sosyal medya uygulamasını açmıştı. "Bakın, başka kişiler de paylaşmış. Büyük bir ihtimalle gerçek."

Bir anda herkes telefonlarını eline almış; sosyal medyaları ve haber sitelerini taramaya girişmişlerdi. Birçok yerde haber duyulmuş; farklı açılardan görüntüler sızmıştı. Ama en net çekim Nani'ye aitti. Özellikle videoyu düzenlerken kullandığı efektler ve seslerle olayı bir hayli gizemli bir hâle dönüştürmüştü.

Demir, "Ço..." diye konuşmaya başlayacağı esnada birden tıkanı. Cümlenin devamını getirmekte zorlandı. Ala'nın dalga geçmesinden çekinen Atlas, masanın altından Ala'nın ayağına bastı. Bakışlarını Demir'den çevirmeden sakince bekledi. Kısa bir süre sonra, sanki kendisinde gözlük varmış gibi elini hayali gözlüğün çerçevesine değdirir gibi bir hareket yaptı.

Atlas'ın bu hareketini gören Demir aynısı yaptı. Gözündeki siyah kalın gözlüğün çerçevesine parmağıyla dokundu. Dokunur dokunmaz tıkanması geçti ve "Çok tuhaf bir olay," dedi.

Demir ne zaman konuşurken tıkanca, gözlüğüne temas edince düzeliyordu. Gözlüğünü hissetmek ona bir çeşit güven sağlıyordu. Atlas, Demir'in bu durumunun farkında olduğu için bilerek o hareketi yapmıştı.

Talya, bakışlarını Atlas'a çevirerek, "Bu kolyeyi ne zaman ve nereden aldığımı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Atlas kolyenin zincirini parmağına dolayarak kaldırdı. Hatırlamaya çalıştı. Zihnini ne kadar zorlasa da herhangi bir çağrışım çıkmadı.

Ala, "Gökten zembille mi indi yoksa bu kolye," diyerek kırdadı.

Talya, "Aman, neyse; bence çok da önemli değil," dedi. Daha sonra Atlas'ın parmağına uzanarak zincirden tuttu. Parıldayan kolyeyi boynundan geçirmeye çalıştı. Zincir saçlarına takıldı. Bunu gören Ala, "Dur ben yardım edeyim," diyerek Talya'nın saçlarına uzandı. Dikkatli ve yavaş bir şekilde takılan saçları kurtardı ve zinciri Talya'nın boynuna bıraktı.

"Selam!"

Masanın hemen yanından gelen ses Kayra'ya aitti. Kayra, Atlas ve Talya'nın çocukluk arkadaşlarıydı. Yaşca iki yaş büyüktü. Uzun süredir Atlas'a ilgi duyuyordu. Diğerlerinden farklı olarak başka bir üniversitenin öğrencisiydi. Uzun bacakları, bacaklarını ortaya çıkaran mini eteği, ince bel kıvrımlarıyla uyumlu belirgin göğüsleriyle başka masalardaki erkeklerin bakışlarını çoktan üzerinde toplamıştı.

Talya, "Aa, Kayra; bu ne hoş sürpriz!" diyerek ayağa kalktı. Atlas da ikiz kardeşine eşlik etti. Demir, Kayra'yı görünce yeniden tıkanı. Tokalaştı ancak konuşamadı. Buna rağmen eliyle kendi yerini işaret etti.

Demir'in kendi yerini işaret etmesi Ala'nın gözünden kaçmamıştı. Atlas'a doğru eğilip, "Senin yer takıntılı arkadaşına bak," dedi, "güzel bir kadın görünce takıntısından kurtuldu."

Atlas, "Ala, lütfen!" diye fısıldayarak karşılık verdi.

Demir, Kayra'nın kendi yerine oturması için ayakta beklerken, Kayra, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi ve yan masadan bir sandalye çekerek Atlas'ın yanına oturdu. Ardından elini Atlas'ın eline uzattı.

Ala'nın manalı bakışları bu kez Atlas'ın üzerindeydi.

Kayra ile masadakiler klasik hâl hatır sohbetleri yaparlarken Atlas birden irkildi. Talya'nın kolyeyi ne zaman aldığını anımsamıştı. Konuşmaların bitmesini beklemeden, "Babam..." diye yüksek sesle araya girdi.

Bir anda herkesin bakışları Atlas'a döndü. Talya, "Ne olmuş babama?" diye sordu.

Atlas, "Kolye..." dedi, "kolyeyi sana babam hediye etmişti. On yıl önceki doğum günümüzde. Bana özel bir saat, sana da bu kolye..."

5. Bölüm

Akşam karanlığı çöktüğünde, Atlas salonda oturmuş, babasının eve dönmesini bekliyordu. Bir yandan da elindeki tabletten "Çarmlıha Gerilmiş Kadın" ile ilgili haberleri ve yorumları okuyordu. Ailenin diğer fertlerine belli etmek istemiyordu ancak kadının kolyesi ile Talya'nın kolyesi arasındaki benzerlikten duyduğu tedirginlik artarak devam etmişti.

Yudum Hanım akşam yemeği için yemek masasını hazırlamakla meşguldü. Talya ise odasında müzik dinliyordu. İlk birkaç saat kolye meselesini kafasına takmış, daha sonra gündeminden tamamen çıkarmıştı. Müzik dinliyor, sosyal medyada geziniyor ve bir yandan da Ala ile mesajlaşıyordu.

Atlas, özellikle Nani isimli fenomenin paylaşmış olduğu video ve fotoğrafları defalarca görüntülemişti. Birçok detayı görmeye çalışmıştı. Kadının yüzünü, kıyafetini, bilekliklerini ve kolyesini...

Sadece bunlarla kalmamıştı. Bir polis gibi şüpheli yaklaşarak diğer detaylara da dalmıştı. Nani'nin tahmini olay yerine varış saatini, polislerin çalışma şekillerini, kadının bağlandığı

halatın modelini dikkatle inceliyordu. Kadının kimliğini merak ediyor; cinayetin bir mesaj verme amaçlı olduğunu düşünerek mesajın ne olabileceği konusunda kendi kendine fikirler yürütüyordu. Ama tüm bunların yanı sıra en çok merak ettiği şey ise babasının Talya'ya hediye ettiği kolyeyi nereden satın aldığıydı. Bunun yanıtını alabilmek için babasının gelmesini bekliyordu.

“Atlas, yemek hazır. Babanı arasana.”

Atlas, annesinin uyarmasıyla cep telefonunu çıkardı. Ekrana baktığında Kayradan gelen bir mesaj bildirimi gördü. Mesajı es geçti ve babasını aradı.

Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyoruz. Lütfen daha sonra tekrar deneyiz.

Çekmeyen bir yerden geçiyor sanırım diye düşünerek birkaç dakika sonra yeniden denedi.

Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyoruz. Lütfen daha sonra tekrar deneyiz.

Kısa bir süre sonra annesi yeniden seslendi. “Aradın mı babanı?”

“Aradım anne. Ama telefonu kapalı. Birazdan yeniden denirim.”

Atlas tabletine döndü ve incelemelerine devam etti. Aradan yaklaşık olarak yirmi dakika geçmişti. Babasını bir kez daha aradı.

Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyoruz. Lütfen daha sonra tekrar deneyiz.

Son kez aramasında da babasına ulaşamaması canını sıktı. Yerinden kalkıp mutfığa doğru yöneldi. “Anne, bir kez daha aradım ama kapalı. Sanırım şarjı bitmiş.”

Yudum Hanım, mutfaktaki mikro dalga fırınının üzerini işaret etti. “Hem şarjı bitmiş hem de telefonunu hiç yanına almamış.”

Atlas, fırının üzerinde duran telefonu gördü. Eline alıp kontrol etti. Babasının telefonuydu ve kapalıydı. “Neden yanına almamış telefonunu?”

“Neden olacak; son zamanlardaki sorumsuz ve tuhaf tavırlarından dolayı. Şimdi de telefon taşımama huyu edindi!”

“Nereye gideceğini söylemiş miydi sana?”

“Söylemedi. Aman nereye gidecek; emekli olduktan sonra tek uğradığı yer lokal. Kesin yine briçe dalmıştır.”

“Ne yapalım bekleyelim mi babamı?”

“Gerek yok. Biz yeriz, o da gelince yer. Sen Talya’ya seslen.”

Yemek masasında Atlas’ın aklı bu kez babasındaydı. Genellikle erkenden evde olurdu. Gelemeyeceği zamanlar ise mutlaka işlerinin olduğunun haberini iletirdi.

Yemekten sonra annesi takip ettiği dizilerden birisini seyre koyulmuş, Talya ise her zaman olduğu gibi odasına çekilmişti. Aradan birkaç saat geçmesine rağmen babası hâlen dönmemişti. Zaman ilerledikçe Atlas meraklanmıştı. En sonunda annesine seslenerek, “Ben biraz dolaşmaya çıkıyorum,” dedi, “hem babama da bakınırım.”

Yudum Hanım, Atlas’ın arkasından seslendi. “Lokale bak lokale!”

Yaşadıkları semt genellikle orta ve dar gelirli insanların yaşadıkları bir semtti. Enzel, ailesi ile birlikte çocuk yaşta İstanbul'a göç ettiğinden beri aynı mahallede yaşıyordu. Uzun yıllar dış ticaretle uğraşmış, hayatlarının geri kalanını rahatlıkla idare edecek maddi kazanım elde ettikten sonra emekli olmuştu. Özellikle son bir yıldır hiçbir işle uğraşmıyordu. Maddi durumu gayet iyi olmasına rağmen yaşadığı semtle duygusal bir bağ kurduğu için oturdukları semti hiç değiştirmemişti. Semt içerisindeki en büyük uğrak yeri atlı spor kulübünün lokaliydi. Son bir yıldır ise neredeyse her gün gider olmuştu. Geniş, ağaçlık ve düzenli bir kampüse sahip olan spor kulübüne genellikle maddi durumu iyi olan kişiler geliyordu. Kulübün kampüsündeki lokalde ise çoğunlukla briç turnuvaları düzenleniyor, Enzel de istisnasız turnuvaların hepsini takip ediyordu.

Atlas ilk olarak lokale gitmeye karar verdi. Lokal yürüme mesafesindeydi ancak arabayı kullanmayı tercih etti. Birkaç dakika sonra atlı spor kulübünün otoparkına varmıştı. Otoparkta tek tük araç kalmıştı. Kalın ağaç gövdelerinden yapılma geniş kapıyı yaya olarak geçti. Atların tutulduğu ahırın hemen arkasında, padok olarak kullanılan alan bulunmaktaydı. Padokun çitlerine bir süre paralel ilerledikten sonra lokal binasını gördü. Lokalin ışıkları hâlen yanıyordu.

Ahşap merdivenlerden tırmanarak lokalin balkonuna ulaştı. Bir dağ evi konseptiyle oluşturulan lokalin dört bir yanı kereşetelerle çevriliydi. Balkondaki masalarda kimse yoktu. Birkaç adım daha atarak lokale girdi. Gıcırdayan kapının etkisiyle lokale ilk adımını attığında, içeride iki farklı masada oyun oynayan kişilerle göz göze geldi.

Hızlıca babasına bakındı. Enzel masalarda görünmüyordu. Meraklı bakışlarla etrafı süzerken, "Buyurun yardımcı olalım," diyen garson karşısına dikildi.

"Enzel... Ben Enzel'in oğluyum. Babama bakınmıştım."

Garson eliyle oyun oynanan masalardan soldakini işaret etti. "Onlara bir sor; birkaç saat öncesine kadar onlarla birlikteydi."

Atlas adımlarını işaret edilen masaya yöneltti. Masaya yaklaştığında, diğerlerine göre çok daha iri kıyım olan ve kâğıt destelerinin ardındaki bakışlarından otorite olduğunu belli eden bir adam, "Buyur genç arkadaşım," diyerek karşıladı.

"Ben Enzel'e bakmıştım."

Adam tepeden tırnağa Atlas'ı süzdükten sonra, "Sen oğlumusun?" diye sordu, "şu uluslararası ilişkiler okuyan?"

Atlas, adamın kendisini gıyabında tanımasına şaşırmişti. "Evet, ben oğluyum."

Adam bu kez, "İsmin Atlas'tı değil mi?" diyerek karşılık verdi. Ardından, "Babanı biraz hırpaladım bugün affedersin. Birkaç saat önce çıktı," diye ekledi.

Atlas, "Hırpaladınız mı?" diyerek çıkıştı.

Adam, bıyık altından gülerek briç destesini gösterdi. "Bunlarla hırpaladım işte."

Atlas bir an afallamıştı. Daha sonra durumu anladı. "Peki nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Salim... Salim'le çıktılar. Kederden rakı balık yaparız di-yordu. Artık Karaköy'e mi geçtiler başka sahile mi orasını bil-miyorum."

Atlas kendi içinden Salim'i düşünürken adam devam etti.

“Sen şimdi Salim’i de bilmezsin. O da buranın müdavimlerinden.” Bu cümlelerin sonrasında masadakilere döndü. “Salim’in telefon numarası olan var mı?”

Masadakilerden birisi arkaya doğru eski bir tuşlu telefon uzattı. “Al bunun içinde vardır numarası.”

Atlas, telefonu aldıktan sonra rehbera girdi. “Nasıl kayıtlı sizde Salim Bey?”

“Nasıl olacak; Salim, Salim diye kayıtlı.”

Hemen rehberde S harfine bastı. İlk sırada Salim’in numarası çıktı. Numarayı kendi cep telefonuna kaydettikten sonra teşekkür edip telefonu uzattı. Masanın başından ayrıldığı esnada iri kıyım olan arkasından seslendi: “Meraklanma, içip sızmışlardır bir yere.”

Otoparka doğru yürürken Salim’i aradı.

“Alo.”

“Alo. İyi akşamlar amcacığım. Salim Bey ile mi görüşüyorum.”

“Evet benim. Sen kimsin?”

Salim konuşurken arkadan müzik sesleri duyuluyordu. Gürültülü bir yerdeydi.

“Ben Enzel’in oğlu Atlas. Babama ulaşamadık da. En son sizinle çıkmış lokalden. Sanırım rakı içmeye...”

“Gelmedi benimle. Yolda indi. ‘İşim var’ dedi.”

“Nerede indi? Yani nerede ayrıldınız?”

“Mahalleden çıkışta hemen. Lokalin biraz altında. Bu yasaklı bölge var ya hani ormana benzeyen. Onun kenarında indi.”

Atlas şaşkınlıkla, “Yasaklı bölge mi?” diye tekrar etti.

Salim, “Evet, tam onun yanındaki asfaltta indi,” dedi, “bana bak; babana söyle çıkıp Lavada’ya gelsin. Bizim diğer elemanlar da burada. Fasil var kaçırmayın.”

Atlas teşekkür ederek telefonu kapattı. Hemen arabasına atladı. Otoparktan çıkıp tarif ettiği geçit yola doğru sürdü. Yasaklı bölgenin tellerini görünce kenara park etti.

Yasaklı bölge olarak tarif ettikleri yerin gizemini kimse bilmiyordu. Çocukluğundan beri yanındaki yoldan geçerdi. Kimisine göre soğuk savaş yıllarından kalma askerî bir sığınak, kimisine göre de gizli bir cephanelik vardı. Dış kısmı ağaçlarla ve dikenli tellerle çevrili olduğu için içeride ne olup bittiğini kimse kestiremiyordu.

Atlas arabayı park ettikten sonra yolun karşısına geçti. Teller kadar yürüdü. Tellerin arasından orman gibi görünen ağaçlara bakındı. Karanlıktan hiçbir şey görünmüyordu. Arkasına döndü ve etrafına baktı. Yasaklı olmayan diğer yakada herhangi bir yerleşim birimi yoktu. “Babam neden burada insin ki?” diye kendi kendine mırıldandı. Daha sonra yeniden tellere doğru döndü.

Tellerde yasak bölge ve girilmez uyarıları olan levhalar dışında hiçbir şey yoktu. Levhaların kenarları ve boyaları dökülen kısımları çoktan pas tutmuştu. Belli ki yıllardır kimse burayla ilgilenmiyordu. Biraz sağa, biraz sola yürürken; az ileride tellerin alt kısmında bir kesik gördü. Bir insanın geçebileceği büyüklükte, aşağıdan yukarıya doğru bir yarık açılmıştı.

Bir süre yarığın başında bekledi. Kararsızdı. Ne yapacağını bilmiyordu. Ama yarık, olanca cazibesiyle karşısında duruyordu.

Babasının bu yarıktan geçme ihtimalini düşündü. Eğer buradan geçtiyse tellerin arkasında ne işi vardı?

İçinde bulunduğu ikilemi, eğilip yarığın içinden geçerek sonlandırdı. Cep telefonun ışığıyla ağaçların arasına, karanlığa doğru ilerledi. Arkasındaki yoldan geçen taşıtların gürültüleri dışında hiçbir ses yoktu.

Tellere dik bir şekilde ağaçların arasında yürüdü. Attığı her adımda ürperiyor, kalp atışları hızlanıyordu. Ayaklarının altında ezilen kuru dal ve otların sesi ayrı bir gizem katıyor gibiydi. Her adımda kalp atışı, her adımda gizem...

Yaklaşık otuz metre kadar ilerlemişti ki; az ötede, iki büyük ağacın arasında bir şeyler gördü. Ne olduğunu anlayamadı. Telefonun cılız ışığını o yöne tutarak adımlarını hızlandırdı. Gördüğü şeye doğru yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı...

Işığı tam olarak doğrulttuğunda ise gördüğü tablo karşısında neredeyse küçük dilini yutacaktı.

6. Bölüm

“Neler oluyor, neredeyim ben?” diye mırıldandı Enzel.

Dünyanın dönüş hızı yüzlerce kat artmış, bir tek kendisi sabit kalmış gibiydi. Etrafındaki her şey hızla dönüyordu.

Bulutlar, ışıklar, karanlık, ay, ağaçlar, evler... Her şey iç içe girmiş, bir girdap gibi dört bir yanını kuşatmıştı...

Buraya nasıl geldiğini anımsamaya çalıştı. En son arkadaşıyla birlikte lokalden çıkmıştı. Arabaya binerken, karanlığın içinden birisinin kendisini izlediğini fark etmişti. Gözleri ıslıl parlayan, uzun siyah saçları iki yandan omuzlarına vuran, üzerinde uzun bir beyaz elbise olan bir kadın. Kadına dikkatle bakındığı esnada kadın gözden kaybolmuştu.

Kısa bir süre sonra aynı kadın bu kez yolun karşısında bekliyordu. Araba lokalden çıkıp dönerken bakışları üzerindeydi. Farlar üzerine vurduğu esnada gözden kaybolmuştu. Çok kısa bir süre sonra, eski virane bir evin önünde durdu. Yanından hızla geçtiklerinde sadece parlayan gözleri hareket etmişti.

Az ileride, asfalt yola çıktıklarında, yolun kenarında yine o...

Birkaç yüz metre sonra bir kez daha...

Elli metre sonra bir kez daha...

On metre sonra bir kez daha...

Her seferinde parıldayan gözler...

İnmişti arabadan. Karanlık bir yolun ortasında. Rüzgârla sallanan ağaç dalları dışında etrafında başka hiçbir şey yoktu. Kadına bakındı. Defalarca gördüğü kadına. Kadın son kez yolun karşısında, tellerin arkasında göründü.

“Sen de kimsin?”

Enzel’in sesi kadına ulaşmadan kadın yok oldu.

Bir nefeste karşıya geçerek telleri sıkıca kavradı. Yerinden sökmeye, tellerin arasından girmeye çalıştı ancak başaramadı. Az ilerde, zifiri karanlığın içerisinde yeniden gördü. Gözlerindeki parıltı ay ışığını kesiyor ve onu davet ediyordu.

Kenardan bulduğu irice bir taş tellere doğru fırlattı. Bel seviyesinde tellere çarpan taş, tellerin bir kısmını parçaladı. Geri kalanı elleri ve ayaklarıyla aşağıya doğru ayırdı. Bir hamlede tellerin arkasına geçip karanlığın içerisine bakındı. Kadın daha da ilerlemiş, aynı bakışları sunmaya devam ediyordu.

Ağaçların arasına girip peşinden devam etti. Her on adımda bir kadın gözden kayboluyor ve birkaç metre ileride yeniden ortaya çıkıyordu. Hışırtılar ve rüzgâr sesi dışında bir ses gelmiyor, kuytu bir boşluğa doğru ilerliyordu.

Kadın biraz daha ileride, bu kez iki ağacın ortasında durdu. İki elini birden yanlardan omuz hizasına kadar kaldırdı. Daha sonra aynı hizayı koruyarak ön kısmında ellerini yakınlaştırdı. Avuç içlerinde görünmeyen bir şey tutuyor gibi parmaklarını ayırdı. Hemen ardından “Gel” dercesine bir hareketle göğüslerine doğru çekti.

Kadına doğru adımlarını hızlandırdı. Kadın artık kaybolmuyor, olduğu yerde bekliyordu. Hızlandı, hızlandı, hızlandı ve tam önünde durdu. Parıldayan gözlerine bakarak, "Sen de kimsin?" diye sordu.

Kadının ilk olarak yüz kasları hareketlendi. Dudakları kenarlarına doğru çekildi ve zoraki bir gülümseme meydana geldi. Hemen ardından sıkça duyduğu o tiz kahkaha... Kahkaha sesi kadından mı yoksa başka bir yerden mi geliyordu ayırt edemedi.

"Sen de kimsin?"

Kadın bir anda kayboldu ve hemen sol tarafında yeniden belirdi. Vücudunu ona doğru çevirdi. Bunun üzerine yeniden kayboldu ve bir sol tarafında daha ortaya çıktı. Yeniden vücudunu o çevirecekken tam arkasına, arkasına dönerken diğer tarafa sıçradı. Kadın hızla etrafında dönerken peşi sıra dönmeye çalıştı. Dengesini yitirmemek için tıpkı kadının ilk yaptığı gibi kollarını açtı. Döndükçe etrafındaki ağaçlar, bulutlar ve ay da dönmeye başladı. Her şey dönerken bir duruyor, kendi durduğunda ise kadın dönüyordu.

Birkaç seri turdan sonra etrafında her şey dönmeye başladı. Bedenini sabitlemesine rağmen döngüden kurtulamıyordu. Her şey o kadar hızlanmıştı ki yüzüne vuran rüzgârdan artık etrafındakileri seçemiyordu. Bir girdabın orta yerinde hapsolüp kalmış gibiydi. Adım atıp kurtulmaya çalışıyor, her adımında girdap onunla birlikte ilerliyordu.

"Neler oluyor, neredeyim ben?"

Kendi sesini saniyeler içerisinde defalarca yeniden duyuyordu. Girdabın yankılaması bir tokat gibi yüzüne çarpıyordu.

Ellerini ileriye doğru uzatıp girdabı delmeye çalıştı. Parmakları girdapla temas eder etmez acıyla sızlandı.

Son kez var gücüyle bağırdı: “Neler oluyor, neredeyim ben?”

Karşılık olarak sadece tiz bir kahkaha duydu. Kahkahanın ardından girdap yavaşlamaya başladı. Yüzüne vuran rüzgâr gücünü kaybetti. Etrafında dönen her şey yavaşladı, yavaşladı, yavaşladı ve durdu. Hemen önünde, ayın yansımasının yüzüne vurduğu bir parıltı doğdu. Ellerini gözlerine perde yaparak parıltıya doğru baktı. Parıltı bembeyaz bir kumaştan yayılıyordu.

Bütün dikkatini verdiği esnada karşısında beyaz elbiseli kadını gördü. Yüzündeki zoraki gülümseme hâlen duruyordu. Sol kolunu yavaşça kaldırdı. Kolu bir anda uzamıştı. Buruşmuş parmakları yüzünü teğet geçti ve yukarı çıktı. Parmaklarıyla yukarıyı işaret ediyordu.

Enzel hafifçe kafasını yukarı kaldırdı. Parmakların işaret ettiği yöne çevirdi. Ağaca, ağacın dallarına baktı. Gözleri bir anda yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. Bir çift sarı göz; dalların üzerinden kendisine bakıyordu. Onu görünce bir anda yere yığıldı.

“Baba, baba iyi misin?”

Gözlerini zar zor açtığı anda, karanlık bir yerde ağaçların arasında yatıyordu. Birisi kafasını tutmuş, bacaklarının üzerine yatırmış ve panik bir hâlde bileklerini ovalıyordu.

“Baba, baba iyi misin?”

Ay ışığının solgun ışığı yanındaki kişiye vurunca Atlas'ı fark etti. Hafifçe doğrulmaya çalıştı ve kısık bir sesle aynı cümleyi tekrarladı.

“Neler oluyor, neredeyim ben?”

7. Bölüm

“Baba, yürüyebilecek misin?”

Evin yakınlarına geldiklerinde Enzel arabayı kenara çekmesini söylemişti Atlas’a. Atlas ilk müsait yerde durmuştu. Enzel, kapıyı açıp dışarı çıkmış, belini kaputa yaslayarak bir süre temiz hava almıştı.

“Yürürüm, yürürüm; merak etme.”

“Neler olduğunu anlatacak mısın baba?”

Atlas dayanamamış ve aynı soruyu belki de yirminci kez sormuştu. Enzel, kafasını yukarı kaldırmış, ayın önünden hızla geçen bulutları izlemeye koyulmuştu. Sessizce karşılık verdi.

“Bilmiyorum.”

“Nasıl yani baba? Yasaklı bölgeye neden gittiğini, orada ne yaptığını nasıl bilmezsin?”

“Bilmiyorum dedim sana Atlas, bilmiyorum. Bir anda kendimi orada buldum işte.”

Atlas daha fazla ısrarcı olamadı. Mecburen konuyu değiştirdi. “Hadi eve gidelim. Saat çok geç oldu. Evdekiler de meraklanmıştır.”

“Biraz daha soluklanayım gideriz.”

Atlas'ın aklından binlerce düşünce geçiyordu. Babasını yasaklı bir bölgede, ağaçların arasında yere uzanmış bir şekilde bulmak fazlasıyla tedirgin etmişti. İlk defa böyle bir durumla karşılaşılıyor ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Bir süre babasının yakınında durup bekledi. Ona eşlik ederek gökyüzünü seyretti. Bulutlara baktı. Bulutlar, bir trenin vagonları gibi arka arkaya sıralanmış, dolunaya yaklaşmış ayın önünden hızla akıp gidiyorlardı. Sanki ilk defa bu kadar hızlı görmüştü bulutları. Yaşadığı esrarengiz geceyle bulutların bir bağlantısının olup olmadığını düşünmeden edemedi.

"Artık gidebiliriz. Annelere bu durumdan bahsetmezsen sevinirim. Şimdilik aramızda kalsın."

Atlas herhangi bir karşılık veremedi. Sadece, "Peki," demekle yetindi.

Eve vardıklarında Yudum Hanım kapıda merakla karşıladı. "Neredesin Enzel Bey, yemek buz gibi oldu. Telefonunu da yanına almamışsın."

Enzel ne yanıt vereceğini düşünürken Atlas araya girdi. "Lokalde oyuna dalmış. Saatin geçtiğini anlamamış bile."

Yudum Hanım, "Ee sen de babama bakacağım diye çıkalı iki saat oldu!" diyerek karşılık verdi.

"Ne yapayım. Oyunları çok çekişmeliydi. Ben de oturup onları izledim."

Enzel, Atlas'ın imdadına yetişmesinden memnun kalmıştı. "Zaten çok aç değilim." Adımlarını sıklaştırarak salona geçti.

Talya odasından çıkmış, kulaklığının tekini çıkarmış bir şekilde holde bekliyordu. Enzel'in salona geçişini izledi. Babasında bir tuhaflık olduğunu sezdi. Hemen arkasından gelen Atlas'ı durdurdu.

“Oyuna dalma hikâyesi gerçek mi? Bana pek öyle gelmedi.”

Atlas, göz ucuyla annesini yokladı. Daha sonra kısık bir sesle, “Anlatırım sonra,” dedi, “şimdilik boş ver.”

Talya, “Ne demek boş ver. Saat gece yarısını geçti. Babamın yüzü kireç tutmuş gibi. Neler dönüyor anlatsana!” diyerek itiraz etti.

Atlas, “Tamam, anlatacağım birazdan,” diyerek Talya’yı yumuşattı, “sen şu kolyeni alıp gelsene.”

Talya kolyeyi almak için odasına geri döndü. Atlas da babasının arkasından salona geçti.

Enzel, hiçbir şey olmamış gibi televizyon kumandasını eline almış, gece haberlerini açmıştı. Atlas, çaprazındaki koltuğa geçip sessizce oturdu.

Kısa bir süre sonra Talya kolyeyle birlikte geldi. Babasına doğru adımlarken Atlas ile göz göze geldi. Atlas, kaşlarını kaldırarak biraz beklemesini işaret etti. Talya babasını teğet geçip başka bir koltuğa kendini bıraktı.

“Ee baba anlatsana; kimlerle oynadın bu akşam? Bizi unuttuğuna göre önemli kişiler olmalı.”

Bu sırada Yudum Hanım da salonun kapısında belirdi. Talya annesini görünce, ortamı biraz neşelendirmek için, “Yoksa başka bir kadın mı var? Annemden güzel mi bari? Bak annemden güzel değilse kızarım sana!” diye devam etti.

Yudum Hanım, “Ne, başka bir kadın mı?” diye damladı. “Cesareti varsa buyursun denesin!”

Enzel, kızının her zaman bu şekilde sataşmasına alışmıştı. Alışkanlık hâline getirdiği aynı yanıtını verdi. “Kızım ben bir tanesini zor idare ediyorum, ikinciyi nasıl idare edeyim.”

Yudum Hanım da geleneksel sataşmasından kendisini alıkoymadı. “Demek idare edeceğini bilsen şansını deneyeceksin. Hadi bakalım, hodri meydan.”

Atlas, Talya'nın neşelendirici hamlesinin işe yaradığını düşündü. Bir süre konuşmalara eşlik etti. Ama aklındaki onlarca soru, beyninin içinde gezinen sürüngen hayvanlarmış gibi rahatsızlık veriyordu.

Yudum Hanım kısa bir süre sonra salondan çıkınca, Atlas Talya'ya işaret verdi.

Talya, süslü pijamasının cebinden kolyeyi çıkardı. “Babacığım, sana bir sorumuz olacaktı.”

Enzel, gözünü televizyon ekranından ayırmadan, “Tabii, sor bakalım,” dedi, “ama zor olmasın.”

Talya, kolyeyi parmağının ucunda sallandırarak, “Bana yıllar önce hediye ettiğin bu kolye,” dedi, “bunu nereden almıştın?”

Enzel şaşkın bir yüz ifadesiyle sallanan kolyeye baktı. “Bunu ben mi vermiştim sana? Emin misin?” diye karşılık verdi.

Atlas, “Evet baba,” diyerek araya girdi. Hemen ardından bileğini göstererek, “Doğum günümüzdü. Hatta bana da bu saati hediye etmiştin.”

Enzel kafasını çevirerek Atlas'ın bileğindeki saate baktı bu kez. Ardından Talya'ya dönüp, “Ver bakayım şunu,” dedi ve kolyeyi aldı. Sağına soluna bakındı.

Atlas ve Talya heyecanla babalarını izlediler. Ne yanıt vereceğini çok merak ediyorlardı.

Enzel bir süre daha kolyeyi inceledikten sonra kafasını sağa sola salladı.

“Hayır, hiç hatırlamıyorum.”

8. Bölüm

Aradan yaklaşık bir hafta geçmişti. Atlas, bir haftalık süreçte laf arasında babasına aynı soruyu iki kez sormuş, ancak yine yanıt alamamıştı. Enzel, kolyeyi ve saati nereden aldığını hatırlamıyordu.

Atlas, bu bir hafta boyunca babasını gözünün önünden ayırmadı. Eve geliş gidiş saatleri, tavırları, davranışları... Âdeta babasını göz hapsine almış, her anını kontrol altında tutmaya çalışmıştı.

Bu süreçte babasının iki kez tuhaf hareketine denk gelmişti. İlkisinde de durduk yere bazı cümleler mırıldanmıştı. Atlas cümleleri tam anlamamış ama çeşitli çıkarımlarda bulunmuştu. İlk "Gariban bir çocuktu," cümlesiydi. İkincisi ise ürpertici bir cümleydi: "Kırmızı elbiseli kadın intihar etti." Mırıldanmaların hemen arkasından babasına ne dedikini sormuş, ancak boş bakışlar dışında bir yanıt alamamıştı. Cümlelerden emin olamadığı için kendi kaygılarıyla kuruntu yaptığını düşündü ve sonrasında fazla üzerine düşmedi.

Taha, babasının geç kaldığı akşama dair Atlas'ı sıkıştırmış; Atlas kurtuluş olmayacağını anlayınca, babasının lokalde kumar

oynadığını ve bu yüzden saklamak istediğini söylemişti. Şimdilik yaşadıklarını kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Öte yandan, Çarmıha Gerilmiş Kadın olarak kamuoyunda duyulan olayın perde arkasını araştırmaya girişmişti. Ancak kısa sürede haber hakkında yayın yaşağının gelmesi elini kolunu bağlamış, kadının ismini dahi öğrenememişti.

Hatta kendisine yardımcı olması için Demir’le konuşmuş, bilgisayar ve internet dünyasına fazlasıyla hâkim olan Demir derin bir araştırmaya girişmişti. Fakat Demir de fenomenlerin paylaştıkları birkaç video ve resimden öteye ilerleyememişti. Olay bir sır gibi saklanmıştı.

Dex Kafede, Demir ile oturup yine aynı konuyu konuştukları esnada Ala yanlarına geldi. “Ne yapıyorsunuz bakalım?”

Atlas, “Hiç, öyle boş boş takılıyoruz,” diye yanıtladı.

Ala, sanki ikisinin el altından cinayeti araştırdıklarını biliyormuşçasına, “Ee, şu kadın hakkında bir şeyler buldunuz mu bari?” diye sordu bu kez.

Demir hiç konuşmadan Atlas’a baktı. Atlas, “Yani pek bir şey yok,” dedi, “zaten çok üzerine gitmedik. Büyük bir tesadüf olduğunu düşünüyorum.”

Ala, “Bir kadın çarmıha gerilmiş bir şekilde ölü bulunuyor, cinayet mi intihar mı tam netleştirilememiş, üzerinden kardeşinkiyle aynı kolye çıkıyor; sen çok üzerine gitmedik mi diyorsun?” diyerek çıkıştı. Bir anda sinirlenmişti.

Atlas, “Ne yapalım elimizden bir şey gelmiyor,” dedi, “hem sen bunu neden bu kadar kafana taktın?”

Ala, “Manyak mısınız siz?” diye çıkışmaya devam etti, “ben bir haftadır neredeyse uyku uyuyamıyorum. Ya olayın Talya ile bağlantısı varsa?”

“Benimle bir bağlantısı varsa elbet kendiliğinden ortaya çıkacaktır!”

Talya bir anda arkalarında bitmişti. Bir sandalye çekip oturduktan sonra, “Dünyada o kolyeden kaç tane vardır kim bilir,” dedi, “hemen üzerimize alınmaya gerek yok.”

Ala, deri mini eteğinin kenarında sallanan zincirin ucunu kopçasından çıkardı. Masaya bıraktı. “Bakın böyle bir zincir olsa; Türkiye’de yüzlerce yerde satılıyor, umursamaya değmez derim. Ama senin kolyenden ben daha önce hiç ama hiç görmemişim.”

Demir, “Kolye ta on yıl öncesine ait, hatta belki daha da eskiye,” diyerek araya girdi, “yani o dönem üretilmiş. Şimdi onlarca yıl öncesini nasıl araştıracağız peki?”

Ala pek geri duracak gibi değildi. Belli ki çok kafasına takmıştı.

“Gerekirse yüz yıl öncesi araştırılacak. Ama bir şekilde kafamızda soru işareti kalmaması gerek.”

Ala bu cümlesinin ardından derin derin Talya’ya baktı. Atlas, göz ucuyla Ala’yı izliyordu. Talya’ya bakışlarında bir tuhaflik sezdi. “Tamam kabul; biz de pes etmedik. Demir’le birlikte çok uğraştık ama size yansıtmak istemedik. Biraz daha el altından yaptık araştırmamızı.”

Bu kez Talya sinirlenmişti. “Ne yani, benim hakkımda gizli gizli araştırma mı yapıyorsunuz? Ne hakla?”

Atlas, “Senin hakkında değil. Kolye ve şu kadının olayı hakkında,” diye yanıtladı, “seni korkutmamak için gizli tuttuk. Zaten henüz paylaşacak bir şey de bulamadık.”

Ala, “İşte asıl ben buna kızarım,” dedi, “Talya senin kardeşinse bizim de arkadaşımız.” Bu esnada uzanıp Talya’nın elini tuttu. Parmaklarıyla bileğini okşadı. “Talya’ya zarar gelme

ihtimali olan her şeyde birlikte hareket etmeli ve güçlerimizi birleştirmeliyiz.”

Talya, “Kendimi çok değerli hissettim şimdi,” diyerek kahkaha attı, “korkmayın bana kimse dokunamaz bile. Tabii sen hariç.” Bakışlarını Ala’ya çevirmiş, gülümsemeye devam ediyordu.

“Şu çocuk da kim? Sabahtan beri bizi izleyip duruyor!”

Demir, kafenin bahçesini karşıdan gören banklardan birisinde oturan bir kişiyi işaret etti. Masadaki herkes merakla o tarafa döndü. Özellikle Atlas büyük bir dikkat ve tedirginlikle bakmıştı.

Ala, “Of... Boş verin onu,” dedi, “benim geçen yıl çıktığım çocuk. Ayrılığı hazmedemedi hâlen.”

Atlas, ciddi bir ses tonuyla, “Bir yıldır sürekli seni böyle takip mi ediyor?” diye sordu.

Ala, “Yok hayır,” diye yanıtladı, “zaten bizim okulda okuyor o da. Denk geldikçe böyle beni uzaktan taciz ediyor.”

Atlas bir süre gözünü çocuktan ayırmadı. Atlas’ın bütün dikkatini çocuğa verdiğini gören Demir de çocuğu dikkatle izledi. Çocuğun yanına arkadaşları geldi. Arkadaşlarıyla birlikte aynı bankta oturduktan sonra hep birlikte kalkıp uzaklaştılar.

Bir süre daha kadının olayı ve neler yapabilecekleri hakkında konuştular. Elllerinde pek bir seçenek yoktu.

Talya, “Ama ben çok sıkıldım sürekli aynı konuyu konuşmaktan,” diye isyan bayrağını çekti. Dayanamamıştı. “Altı üstü bir kolye benzerliği o kadar. Bence fazla abarttık konuyu. İkinci bir emre kadar bu konuyu konuşmayı yasaklıyorum.”

Ala itiraz edecek gibi oldu. Bunu fark eden Atlas, “Talya haklı,” dedi, “bence biz fazla kafaya taktık. Şimdilik unutsak en

güzeli.” Daha sonra Ala’ya döndü. “Sen de geceleri başka şeyler düşünürsen rahatlıkla uyuyabilirsin.”

Ala, muzip bir ifadeyle Talya’ya çevirdi başını. “Geceleri Talyadan başka bir şey düşünemem ben.”

Bu esnada Atlas’ın cep telefonundan mesaj bildirim sesi geldi. Atlas telefonunu eline aldı. Mesaj Kayra’dan gelmişti.

“Okulda mısın?”

Atlas, “Evet,” diye yanıtladı.

Kısa bir süre sonra Kayra yine çekici hâliyle yanlarında bitti.

“Aşk olsun Atlascığım, sürekli toplanıyorsunuz ama beni çağırılmıyorsunuz?”

Demir, büyük ilgiyle Kayra’ya bakıp yine yer verme çabasına giriştiğinde, Talya, Ala’nın kulağına eğilerek Kayra’nın taklidini yaptı. “Aşk olsun Atlascıuğummm”

Ala ve Talya kendi aralarında gülüşürlerken, Kayra yine Atlas’ın yanına kuruldu.

“Olanlardan haberiniz var mı?”

Kayra’nın bu cümlesi herkesin dikkatini çekmeye yetmişti.

Ala merakla, “Hangi olanlardan?” diye sordu.

Kayra, “Sosyal medya yıkılıyor bir saatten beri görmediniz mi?” dedi, “şu geçen hafta bulunan kadın olayı.”

Bu kez Atlas merakla sordu. “Nasıl yıkılıyor? Ne olmuş?”

“Nani. Şu fenomen Nani. Olayın şüphelisi olarak onu gözaltına almışlar. Millet ikiye bölünmüş durumda. Nani’ciler onu savunurken, Nani’den nefret edenler onu çoktan katil ilan ettiler bile.”

9. Bölüm

Atlas, holdeki küçük masanın üzerine bir roman açmış, boş gözlerle romana bakıyordu.

Onun o hâlini gören Yudum Hanım, “Oğlum, gidip odanda çalışsana düzgünce, minnacık yerde iki büklüm oluyorsun,” dedi.

Atlas, “Yok anne böyle iyi. Odada sıkıldım. Hem ders çalışmıyorum, kitap okuyorum,” diye karşılık verdi. Annesi, “Peki, sen bilirsin,” diyerek başından ayrıldıktan sonra Atlas bakışlarını yeniden salona çevirdi. Aslında kitap okuyor gibi görünerek, gizlice babasını gözlemek istemişti.

Enzel, her akşam olduğu gibi televizyonun karşısına geçmiş; bir elinde kumanda, diğer eliyle de Yudum Hanım'ın getirdiği çerezlerden tırtıklamakla meşguldü. Hâl ve hareketleri gayet olağan ve sıradandı.

Atlas, babasını uzaktan kontrol altında tutarken cep telefonunu çıkardı. Nani ile ilgili gelişmeleri yakından takip etmeye çalışıyordu.

Nani hâlen gözaltında tutuluyordu. Sosyal medyada gündem olmaya devam etmişti. Avukatları genç adamın suçsuz

olduğu ve bilgi almak amaçlı gözaltına alındığı bilgisini kamuoyu ile paylaşırken; bazı Nani karşıtı akademisyenler çoktan sosyal medyanın toplumu zehirlediği ve sırf ilgi çekici bir video içeriği üretilmesi için bir kadının katledildiği hakkında demeçler veriyorlardı.

Atlas, cep telefonundan paylaşımlara bakarken, göz ucuyla babasını kontrol etmeyi ihmal etmedi. Sık sık kafasını hafifçe kaldırıyor ve babasına bakıyordu. Son kez baktığında ise babasında bir gariplik hissetti. Hemen kitabı masadan alıp, okuyormuş gibi numara yaparak yüzüne kadar getirdi ve kendini kamufle ederek izlemeye devam etti.

Enzel, bir anda sağına soluna bakınmaya başlamıştı. Televizyon karşısında olmasına rağmen odak noktasını kaybetmiş gibiydi. Kafası yavaşça sağa dönüyor, bir süre o yönde beledikten sonra sola doğru yavaşça dönmeye devam ediyordu. Sanki önünden birisi geçiyor ve onu izliyordu.

Atlas, babasının baktığı yönler bütünü dikkatini vererek baktı. Evdeki olağan eşyalar dışında bir şey görünmüyordu. Babasının bakışlarını neden odanın içinde gezdirdiğine bir anlam veremedi.

Enzel, sağa sola bakınmaya devam ederken birden mırıldanmaya başladı.

Atlas heyecanla babasının neler mırıldandığını dinlemeye çalıştı. Ama mırıldanmalar çok derinden ve kısık bir sesle geliyordu. Anlaşılması neredeyse imkânsız gibiydi.

Bir süre sessizce dinlemeye ve izlemeye devam etti. Enzel, televizyonun sol tarafındaki koltuğa bakışlarını sabitlemiş ve

sanki orada birisi varmış gibi mırıldanıyordu. Mırıldanmalar en sonunda bir kelimeyle noktalandı: "Tamam!"

Atlas, eğer yanlış duymadıysa sadece o kelimeyi anlayabilmişti: "Tamam!"

Enzel, koltuktan kalkarak hole doğru döndü. Atlas hemen kirtaba gömüldü. Enzel, Atlas'ın yanından gayet normal bir şekilde geçti. Vestiyerden ceketini aldı ve mutfaktaki Yudum Hanım'a seslendi: "Ben lokale gidiyorum. Geç kalırsam merak etmeyin."

Yudum Hanım mutfaktan hole doğru geldi. "Aman bu saatte ne yapacaksın lokalde?"

"Otur otur sıkıldım. Bizim çocuklar oradadır. Biraz takılır gelirim."

Enzel ayakkabılarını giyip çıkarken Atlas salona bakmaya devam etti. Koltuğun önündeki sehpanın üzerinde cep telefonu duruyordu. Babası, cep telefonunu yine yanına almadan çıkmıştı.

Atlas, Enzel çıktıktan birkaç dakika sonra ayaklandı. Annesine arkadaşlarıyla buluşacağını söyleyerek kapıya yöneldi. Hızlıca evden çıkıp arabasına bindi. Farları yakmadan garajdan çıktı ve lokale giden yola girdi. Enzel'i ileride yürürken gördü. Hemen sağa park etmiş arabaların arkasında durdu. Arabadan inip yaya olarak babasının peşinde takıldı. Arada fark edilmesi zor bir mesafe koyarak takibe koyuldu.

Enzel, gayet sıradan bir şekilde kaldırımında yürüyordu. Görünürde herhangi bir tuhafılık yoktu. Rotası ise lokalin rotasıydı.

Atlas, lokale gidene kadar takip etti. Enzel, herhangi bir yere uğramadan gerçekten de lokale gitmişti. Atlı spor kulübünün ön kapısından geçerken birisine denk geldi. Ayaküstü o kişiyle bir süre konuştu. Enzel ile hemen hemen aynı yaşlarda görünen

adam, Enzel'i bir yere çağırıyor gibiydi. Birkaç kez kolundan tutup, "Hadi, hadi," dercesine çekiştirmişti. Enzel ise eliyle içeriyi işaret ederek karşılık vermişti. Israrcı adam bir süre daha direnmiş, daha sonra vedalaşarak ayrılmıştı. Enzel içeriye girerken, adam girişteki lambaların altından geçip az ileride park hâlinde bekleyen arabaya binmişti.

Adamın yüzüne dikkatle bakmıştı. Geçen gün lokalde gördüğü kişilerden değildi. Acaba babasının arkadaşı Salim olabilir mi diye düşündü. Bu esnada aklına, cep telefonundaki yazışma programı geldi. Salim'in numarasını kaydetmişti nasıl olsa. Hemen programa girip Salim'i seçti. Profil fotoğrafına dokundu. Büyüyen fotoğrafa baktı. Evet, az önceki kişi Salim'di.

Enzel kulübün ana giriş kapısından girdikten sonra gözden kayboldu. Atlas kısa bir süre bekledikten sonra peşinden girdi. Kulübün bahçesinden lokale giden yola baktı. Enzel, çitlerin yanından lokale doğru ilerliyordu.

Etrafını kolaçan ederek sessizce devam etti. Babasının lokale girdiğinden emin olmak istiyordu.

Çitlerin yanından ilerledi. Az ileride lokalin ahşap binası görünmüştü. Geçen seferkine göre çok daha az ışık yaylıyordu. Dikkatle babasını izlemeye devam etti. Enzel merdivenlerden çıktı ve içeri girdi.

Atlas rahatlamıştı. Babası gerçekten de dediği gibi doğrudan lokale gelmişti. Geri dönmek için çitlere doğru yürürken, arkasından gıcırdayan kapının açılma sesini duydu. Hemen bir köşeye pusup lokale baktı. Az önce içeriye giren Enzel geri çıkmıştı.

Babasına yakalanmamak için çitlerin yanından hızla çıkışa doğru yöneldi. İlk uygun köşede durup arkasını kontrol etti.

Enzel, kendisinin olduğu tarafa gelmesi gerekirken tam tersine ahırların arkasına doğru ilerliyordu. Bu durum normal değildi. Hemen geri dönüp peşine takıldı.

Enzel, ahırların arkasına geçtikten sonra patika bir yoldan çalılıkların olduğu kısma yönelmişti. Çalılıkların arkasında aşağı doğru inen merdivenler vardı. Merdivenlere doğru yürüdü ve aşağı yönde seyretti.

Atlas hemen merdivenlerin başına koştu. Aşağıyı kontrol etti. Aşağısı küçük bir mahalle parkıydı. Enzel parkın içinde ilerliyordu. Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak parka koştu ve peşine takıldı.

Enzel, parkı kullanarak kestirmeden mahallenin alt yakasına inmişti. Adımlarını hızlandırmış, sanki bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi serileşmişti. Atlas merakla peşinden devam etti.

Yaklaşık on dakikalık yürüyüşün sonunda mahalle bitmiş, etraf ıssızlaşmıştı. Atlas, babasının ne yapmaya çalıştığını anlamaya çabalıyordu. Enzel ise aynı hızlı adımlarla mahalleden çıkıyordu.

En sonunda her iki tarafı ağaçlarla kaplı, karanlık bir yola girdi. Yanından hızla geçen arabalara aldırış etmeden asfaltın üzerinden ilerledi. Atlas peşinden nefes nefese adımlarken, geldikleri yeri anladı. Burası, bir hafta önce babasını baygın bir şekilde bulduğu yasaklı bölgeydi.

Atlas gözlerine inanamadı. Babasının neden buraya yenisinden geldiğini çözmeye çalıştı. Ama bir süre sonra daha büyük şaşkınlığa uğrayacağı olay yaşandı.

Enzel, tellerin yanında durdu ve yarık olan kısımdan yasaklı bölgeye giriş yaptı.

10. Bölüm

“Baba, baba dur oraya girme!”

Atlas, avazı çıktığı kadar bağıyor ancak yoldan geçen arabaların gürültüsünden sesini babasına duyuramıyordu.

Hızla koşmaya başladı. Koşarken de bağırmaaya devam etti.

“Baba, baba dur!”

Enzel, tellerin altındaki yarıktan geçtikten sonra saniyeler içinde gözden kaybolmuştu.

Atlas koşarak yarığın olduğu kısma geldi. Hızla eğildi. Altan geçerken ucu paslanmış bir tel parçası boynuna battı. Teli umursamadan var gücüyle içeri geçti. Tel, boynunu çizmiş, yaklaşık on santimlik küçük bir kesik meydana getirmişti. Eliyle boynunu tutarak kalktı ve babasına bakındı.

Enzel yakınlarda görünmüyordu. Atlas, yeniden bağırarak şansını denedi. Ama bir sonuç elde edemedi. Korku ve heyecanla tellerin arkasında öylece kalakalmıştı.

Bir süre heyecandan hızla atan kalbini ve nefesini dengelemeye çalıştı. Daha sonra aklına babasını bulduğu yer geldi.

Ağaçların arasından karanlığa doğru koşarak, aynı yeri bulma umuduyla ilerledi.

Geçtiği yerlerde o kadar çok ağaç vardı ki aynı doğrultuda gitmesi neredeyse imkânsızdı. Ağaçlar çaprazlama bir şekilde dikilmişti. Zikzaklar çizerek aralarından geçmeye çabalıyordu.

Yaklaşık beş dakika boyunca aralıksız koştu. Yoldan uzaklaştığı için arabaların sesleri bir süre sonra azalmış, daha sonra da tamamen kaybolmuştu. Artık karanlık ve sessizliğin tam ortasıydı. Telefonun ışığıyla aynı yeri bulmaya çalışıyordu.

Bir o yana bir bu yana koşturdu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın aynı yeri bulamadı. Her taraf birbirinin kopyası gibi düzenli ağaçlarla çevriliydi. Çaresizce, “Baba!” diye bağırdı, “Baba sesimi duyuyor musun?”

Hiçbir yanıt gelmiyordu. Ne yapacağını bilemedi. Sırtını bir ağaca yaslayıp bir süre öylece bekledi.

Babasının başına kötü bir şey gelmesinden korkuyordu. Korku o denli etkisi altına almıştı ki farkında olmadan titriyor ve nefesi kesiliyordu. Gözlerinde yaş birikmişti. Karanlığın ortasında çaresiz kalmıştı.

Bir yandan “Sakin olmalıyım, sakın olmalıyım,” diye kendi kendine mırıldanırken, öte yandan “Baba!” diye bağırırmaya devam ediyordu.

Uzun bir süre “Sakin olmalıyım,” diye tekrar etti. Kendi kendine telkinleri işe yaramış ve biraz daha sakinleşmişti. Kafasını sağa sola çevirerek etrafıca ağaçlara baktı. Yaslandığı yerden doğruldu ve yürümeye başladı.

Rastgele yürüyor, bir ağaçtan başka bir ağaca doğru yön değiştiriyor ve babasını bulmaya çalışıyordu. Aralıksız yürüdü.

Çabalarından sonuç alamayınca yeniden durdu. En iyisi polisi aramak diye düşünerek telefonun ekranını yüzüne çevirdi. Polisin numarasını tuşlayacağı esnada, telefonunun çekmediğini fark etti. “Kahretsin!” diye tepki gösterdikten sonra yürümeye kaldığı yerden devam etti.

Yaklaşık bir saat kadar yürümüştü. Anlamı veremediği şekilde bir türlü ilerleyemiyordu. Sanki ağaçlar, gizli bir labirent oluşturmuştu. Geçtiği yerlere yeniden geliyor, yönünü değiştirmesine rağmen aynı noktalara yeniden çıkıyordu.

En sonunda dayanamadı ve “Baba, neredesin baba?” diye son kez çığlık atarcasına bağırdı. Ancak değişen hiçbir durum olmadı.

Çaresizce tellere doğru geri döndü. Yarığı bulup dışarı çıktı. Yaya olarak arabasını bıraktığı yere kadar ilerledi. Arabasına ulaşana kadar neredeyse yarım saat daha geçmişti. Arabasına biner binmez dikiz aynasından boynundaki yarayı kontrol etti. Uzun yaranın bir kısmı bir çizik gibiyken, bir kısmı bir hayli derindi ve kan sızıyordu. Arabayı çalıştırıp en yakındaki akar-yakıt istasyonuna sürdü.

İstasyonun marketinden birkaç tane yara bandı ve su alıp lavaboya girdi. Boynuna yara bantlarını yapıştırdıktan sonra elini yüzünü yıkadı. Aynaya baktı. Gözleri kan çanağı gibi olmuştu. Birkaç kez daha soğuk suyu yüzüne çarptıktan sonra sakinledi. Bir şişe suyu tek seferde içip istasyondan çıktı.

Arabasına binip yeniden yasaklı bölgeye doğru yol aldı. Başka bir girişi var mı diye tellerin etrafında arabasıyla dolaşmaya başladı. Yol bir süre sonra başka bir yöne doğru ilerledi.

Caddeden ara sokaklara girerek, yasaklı bölgenin diğer kısımlarını buldu. Telleri inceleye inceleye sürmeye devam etti.

Yasaklı bölge tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Her tarafı tellerle kaplıydı. Tellerin arkasında ise birbiriyle aynı büyüklükteki ağaçlar bir istinat duvarı gibi duruyordu. Koca alanın etrafını birkaç kez turlamasına rağmen herhangi bir giriş bulamadı.

Saatini kontrol etti. Babasını gözden kaybettiğinden beri üç saati geçmişti. Artık en iyisi polise haber vermek diye düşündü. Telefonunu eline alıp polisi arayacağı esnada aklına birden Salim geldi. Babası en son Salim’le konuşmuştu. Belki ona bir şeyler söylemiş olabilirdi. Polis yerine Salim’i aradı.

“Alo.”

Salim’in sesinin arkasından yine müzikler duyuluyordu.

“İyi geceler Salim Bey. Kusura bakmayın bu saatte rahatsız ettim. Ben Enzel’in oğlu...”

Salim, gürültünün içinden bağırarak karşılık verdi. “Ha, Atlas koçum sen misin?”

Atlas utanarak, “Evet evet benim. Babama yine ulaşamadık da,” diye yanıtladı.

Salim’in verdiği karşılık ise Atlas’ı büyük bir şaşkınlığa düşürdü.

“Baban burada yanımda. Vereyim mi telefona? Yalnız kafası biraz kıyak haberin olsun.”

Atlas, “Ne... Yanınızda mı?” diye kekeleyerek karşılık verdi, “Neredesiniz?”

Salim, bu esnada Enzele sesleniyordu. “Senin oğlan arıyor. Yine telefonunu yanına almadın mı moruk?”

Atlas bir süre Salim’in babasıyla konuşmasını bekledi. Daha sonra Salim, Atlas’a yeniden döndü.

“Atlas, koçum; baban buraya gelsin de beni alsın diyor. Lavada’dayız, Lavada’da. Sana konum atıyorum. Bu gece mekânı biz kapattık. Gel sen de iki tek atarsın. Fasil da var.”

Atlas telefonunu kapattıktan sonra konum bilgisi geldi. Lavada Meyhanesi. Haritalarda yakınlaştırmak Lavada’nın tam yerine baktı. Galata Kulesi’ne çıkan, çoğunlukla Fransız ve İtalyanların yaşadığı ara sokaklardan birisindeydi.

Vakit kaybetmeden Galata’ya doğru sürdü. Sokağın girişine yakın bir yere arabayı park edip indi. Saat epeyce ilerlemişti. Sokaktaki tüm mekânlar kapanmış, sokak karanlığa bürünmüştü. Az ileride sadece Lavada’nın ışıkları yayılıyordu.

Atlas, Lavada Meyhanesi’nin tam önüne geldiğinde, cep telefonuna bir mesaj geldi. Merakla mesaja baktı. Mesaj Demir’dendi.

“Yine bir olay olmuş duydun mu?”

Atlas heyecanla cevap yazdı.

“Hayır, haberim yok. Ne olmuş?”

“Yine bir kadın cesedi bulunmuş. Aynı şekilde çarşıya getirilmiş gibi. Galata Kulesi’nin dibinde üstelik.”

Atlas, mesajı okuyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Hemen kafasını sola çevirdi. Galata Kulesi sokağın sonunda tüm ihtişamıyla duruyordu. Lavada’ya girmek yerine koşar adım Galata Kulesi’ne yöneldi.

Galata Kulesi'nin alt kısmı restorasyon çalışmaları için alüminyum perdelerle çevriliydi. Sağda solda koşuşturan polisler gördü. Polis arabalarının tepe lambaları Galata Kulesi'nin üst kısmını aydınlatıyordu. Meraklı kalabalık çoktan toplanmıştı.

Kalabalığın arasına girip herkesin bakıştığı yönde ilerledi. Kulenin giriş kapısının az ilerisinde bir kafe vardı. Olay yeri inceleme polislerinin spot lambaları kafenin bahçesini aydınlatıyordu. Bahçeye doğru dikkat kesildiğinde, bahçenin sundurmalarına asılmış bir kadın bedeni gördü. Yine elleri sundurmaya halatla bağlıydı ve yine beyaz bir elbise vardı.

Atlas gözlerine inanamadı. İlk bulunan kadınla tıpatıp aynı gibiydi. Üzerinde herhangi bir kan lekesi yoktu. Kadını biraz daha dikkatle incelediğinde ise neredeyse düşüp bayılacağı o detayı gördü:

Kadının sol bileğinde; Talyada da bulunan bir bileklik vardı.

11. Bölüm

Atlas, beti benzi atmış bir şekilde Lavada'ya girdi. Meyhane-
deki bütün masalar boştu. Arkada, ocak başında sıralanmış beş
altı kişi vardı. O tarafa bakındığında babasını gördü. İçi biraz
da olsa rahatlamıştı.

Sakin kalmaya çalışarak yanlarına gitti. Enzel, Atlas'ı gö-
rünce ayağa kalktı.

“Bakın benim yakışıklı geldi sonunda... Üniversitedeki kız-
ların hepsi hasta benim oğluma.”

Enzel, çoktan içme limitini aşmıştı. Atlas, babasının sarhoş
olduğunu fark edince karşılık vermedi.

“Geç otur oğlum şöyle; baba oğul karşılıklı içelim.”

Atlas ocak başında sıralanmış kişilere selam verdi. İçlerin-
den iki kişi tanıdıktı. Birisi Salim, diğeri de bir hafta önce lo-
kalde gördüğü iri kıyım adamdı.

Adam Atlas'ı görünce, “Senin oğlan da sana pek düşkün
maşallah,” dedi, “sürekli peşinden ayrılmıyor. Bizim oğlan ben
ölsem cesedimi bile bulamaz!”

Belli ki adam da kıvamına gelmişti.

“Benim oğlum aslan parçasıdır Müstakbel. Seninkiler gibi
şımarık yetiştirmedim ben. Sorumluluklarını bilir.”

Bu esnada Salim kendilerine özel olarak hizmet eden garsona işaret verdi. “Koçum, yakışıklıya hemen servis aç!”

Atlas, “Teşekkür ederim,” diyerek araya girdi, “hem araba kullanacağım. İçmesem daha iyi olur.”

“İç koçum iç bir şey olmaz. Bu saatte çevirme olmaz.”

Atlas içinden, “Dışarıda yüzlerce polis var,” diye mırıldandı. Aklı hâlen az önce gördüğü sahnedeydi. Ne yapacağını bilmez bir hâlde öylece kalakalmıştı.

Enzel, ocak başındakilerle birkaç kadeh daha yuvarladıktan sonra, “Ben kaçır artık,” dedi, “size iyi eğlenceler.”

Salim, “Yav zaten geç geldin şimdi de hemen kaçırıyorsun!” diye karşılık verdi.

Atlas, Salim’in bu cümlesine dikkat kesilmişti. Babasının meyhaneye geldiği tahmini anı çıkarmaya çalıştı.

Müstakbel, “Bırak bırak gitsin; yine gizli kapaklı işleri vardır onun,” diyerek Enzele laf attı.

Enzel tabureden kalktıktan sonra bir süre sallandı. Dengesini sağlamasının ardından, “Dil uzatma bana boştan yere hergele,” dedi ve esaslı bir küfür ekledi.

Babasının küfürlü konuşmaya başladığını gören Atlas anında yerinden fırladı. Koluna girdi. Olası bir sarhoş kavgasına mahal vermemek adına babasını uzaklaştırdı.

“Daha çocuklarına söz geçiremiyor, oradan bana laf atıyor!”

Atlas, “Tamam baba boş ver,” dedi, “hadi çıkalım artık.”

Meyhanenin kapısından çıktıklarında Enzel hâlen Müstakbel’e söyleniyordu. “Bunu yıllardır tanırım ben. Bir bok bece-remedi. Anca baba parası yedi durdu.”

Sokağa çıktıklarında Atlas göz ucuyla Galata civarına baktı. Kalabalık hâlen duruyor, polis arabalarının ışıkları kuleye

çarpiyordu. Ters yönde, aşağıya doğru babasını sıkıca kavrayarak ilerledi. Yaşadığı gerilim dolu geceyi bir an önce noktalamak istiyordu.

Zar zor arabaya kadar gittiler. Enzel, ön koltuğa biner binmez sızmıştı. Atlas sakın kalmaya çalışarak eve doğru sürdü. Babasını yatağına sağ salım yatırınca rahat bir nefes alıp odasına geçti.

Yeniden derin düşüncelere daldı. Gece yaşadıklarını bir bir düşündü. Babasının yasaklı bölgeye girmesini, garip bir şekilde ortadan kaybolduktan sonra Lavada'da çıkmasını, Lavada'nın hemen yanı başında yeni bir kadın cesedinin bulunmasını ve kadının bileğindeki bilekliğin Talya'nın bilekliği ile aynı olmasını...

Bunca olayın tesadüf olması neredeyse imkânsızdı. Peki, üst üste nasıl gerçekleşmişti? Bulunan cesetlerin Talya ya da babasıyla bir alakası var mıydı?

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki zamanın nasıl geçtiğini anlayamadı. Düşünmeye devam ederken gün çoktan ağarmıştı. Bedeninin kontrolünü yitirdi ve yatakta öylece sızdı.

Öğlene kadar uyumuştı. Uyandığında babası çoktan kalkmış, bahçedeki çardakta kahve içiyor ve gazetesini okuyordu. Yanına gitmeye niyetlendiğinde annesine yakalandı.

"Hadi Atlas, mutfakta kahvaltın hazır."

Mecburen önceliği kahvaltıya verdi. Hızlı bir kahvaltının ardından bahçeye çıkacaktı ki bu kez de Talya'ya yakalandı.

"Ala aradı az önce. Galata'da bir kadın cesedi daha bulunmuş! Yine çarpmıha gerilmiş gibi"

"Evet duydum, gece bulunmuş."

“Madem duydun bana neden haber vermiyorsun? Bak bir de gece olmuş diyorsun!”

“Saat çok geçti. Zaten dışarıydık.”

“Bu arada dün gece babamla ne yaptınız? Gecenin köründe gelmişsiniz. Bir haltlar dönüyor sanki...”

“Baba oğul karşılıklı içtik.”

“Saçmalama Atlas! Annem inanır buna ama ben inanmam!”

“Ne yani baba oğul karşılıklı içemez miyiz?”

“Of Atlas... Bana bak, benden sakın bir şey saklama!”

Atlas, Talya'nın yüzüne baktı. Gözlerinde endişe vardı. Talya için pek rastlanır bir durum değildi.

“Dün gece cesedi gördüm ben Talya... Şimdilik bana müsaade et. Anlatacağım...”

Talya şaşkın şaşkın Atlas'ın arkasından bakınırken, Atlas bahçeye çıktı. Çardağa doğru yürüdü. “Günaydın baba.”

“Öğlen oldu oğlum, ne günaydını?”

“Dün gece geç gelince...”

“Ha dünden kalma diyorsun... Haklısın. İçen benim, bu saate kadar uyuyan sensin.”

Enzel keyifli görünüyordu. Atlas karşısına geçti.

“Baba, konuşmamız gerekmiyor mu artık?”

Enzel, elindeki gazeteyi dizlerine doğru indirdi.

“Ne konuşmamız gerek oğlum?”

“Dün gece hakkında mesela? İstersen önceki geceler hakkında da olabilir?”

Enzel, meraklı bakışlarla Atlas'ı süzdü. “Dün gece abarttım mı yoksa? Ben sakince meyhaneden çıkıp eve geldik diye hatırlıyorum.”

Atlas, "Evet, evet öyle oldu ama öncesi de var sanki?" diye karşılık verdi.

Enzel, "Öncesi?" diye sordu, "Öncesinde lokale uğradım. Baktım pek kimse yok ben de meyhaneye geçtim işte."

Atlas gerilmişti. Onu takip ettiğini söyleyip söylememekte kararsızdı. Ama yasak bölge konusunu ve kolye ile bileklik meselesini bir şekilde açmalıydı.

"Peki meyhaneye nasıl gittin baba?"

Enzel, arkasına yaslanıp düşünmeye daldı. Tam yanıt vereceği esnada Talya yanlarında bitti.

"Baba oğul dün gece içtiğiniz yetmemiş gibi şimdi de burada baş başa mı sohbet ediyorsunuz?"

Enzel, Talya'nın bu yaklaşımı karşısında gülümsedi. "Gel kızım gel, kıskandın mı yoksa?"

"Birkaç gecedir hep Atlas'la berabersin babacığım. İster istemez kıskanıyorum yani."

Talya, Atlas'ın yanına otururken Atlas ters ters Talya'ya baktı. Bileğinde aynı bileklik takılıydı. Bilekliği görünce irkildi. Dün gece gördüğü kadın gözünün önüne geldi. İçindeki korku yeniden devreye girdi. Kalp atışları hızlandı.

Talya, avuç içinde sakladığı kolyeyi uzattı. "Babacığım, şimdi sen bu kolyeyi ne zaman aldığını gerçekten hatırlamıyor musun?" diye sordu.

Talya'nın bu cümlesinin ardından Atlas'ın dikkati yeniden babasına döndü.

Enzel, "Ya siz neden taktınız bu kolyeye?" diye sordu, "Sana onca hediye aldım; neden bu kolye?"

Talya Atlas ile göz göze geldi. Ne diyeceğini bilemedi.

Atlas, "Talya işte babacığım, bir şey kafasına takılırsa bir türlü atamıyor," dedi, "belli ki bu kez kolyeye takılmış." Bu cümlesinin sonrasında zoraki küçük bir kahkaha attı. Hemen ardından, "O zaman ben de sorayım; madem kolyeyi hatırlamıyosun, peki şu bileklik? Talya'ya bu bilekliği de sen almıştın," dedi.

Talya, Atlas'ın durduk yere bileklik konusunu açmasına anlam verememişti. Kısa bir süre düşündü. Muhtemelen babasında çağrışım oluşturmaya çalışıyordu.

Enzel, Talya'nın parmağının ucundaki kolyeye yeniden baktı. Sonrasında ise bakışlarını bilekliğe çevirdi. Bakışları bir kolyeye bir bilekliğe geçerken göz bebekleri irileşiyordu. O kadar uzun ve dikkatli bakmıştı ki; Atlas ve Talya, o an babalarının hatırlayacağı beklentisine girdiler.

Ama hiçbir şey bekledikleri gibi olmadı. Hatta tam tersine tuhaf olaylar zincirine bir yeni halka daha eklendi.

Enzel, kolye ve bilekliğe bakarken, birden hemen karşısındaki Talya ve Atlas'ın arkasını işaret ederek, "Gördünüz mü?" diye sızdırdı.

Atlas büyük bir refleksle arkasını döndü. Bahçedeki çiçekler ve bahçe duvarı dışında bir şey yoktu.

Talya ürkek bir ses tonuyla, "Neyi gördük mü babacığım?" diye sordu.

Enzel, "Çocuk..." diye mırıldandı.

Talya ve Atlas yeniden arkalarını kontrol ettiler. Herhangi bir şey yoktu. Ardından göz göze geldiler. Şüpheli bakışlarla birbirlerine bakınırlarken Enzel devam etti:

"Çiçeklerin önünde bir çocuk bizi izliyor!"

12. Bölüm

"Ne demek sakın ol Atlas; sen de oradaydın. Babam gaip-ten şeyler görüyor gibiydi!"

Atlas ve Talya, Talya'nın odasına çekilmişler, az önce yaşadıkları durum hakkında tartışıyorlardı. Atlas, sakın kalmaya çabalayarak babaannın neden öyle dediğini anlamaya çalışırken; Talya ikinci kadındaki bilekliği duyunca çoktan paniklemişti.

"Bilmiyorum... Belki de konuyu değiştirmek, dikkatimizi başka bir yöne çekmek için yaptı."

"Ne yani; konuyu değiştirmek isteyen birisi neden bir çocuk gördüğünü iddia etsin ki?"

"Bilmiyorum dedim ya bilmiyorum; benim de kafam allak bullak oldu!"

"Ayrıca diyelim ki dikkatimizi başka bir yöne çekmek için uydurdu. Peki neden konuyu değiştirmek istiyor? Üstelik bir cesette bendekinin aynı bir kolye, diğer cesette de bileklik bulunmuşken!"

Atlas, Talya'nın yatağına oturmuş, parmaklarını kıvrıcık saçlarına dolamıştı. Talya ise bir elini beline bağlamış, odanın içinde dört dönüyordu.

"Bak eminsin değil mi bu bilekliğin aynısı olduğuna? Ne bileyim belki ilk olayın etkisiyle benzetmişsindir! Of! Kafayı yemek üzereyim! Ne yapacağız Atlas?"

"Tamam; bir şeyler yapacağız. Şimdi senden tek istediğim sakın olman!"

Talya'nın pek sakinleşecek gibi bir hâli yoktu. Odadan çıkıp olan bitenleri annesine anlatmak ve annesinin bilgisinin olup olmadığını sormak istiyordu.

Atlas ise şimdilik yaşadıklarının pek yayılmasını istemiyordu. Her şey bu denli karmaşıkken özellikle annesinin de paniklemesi işini zora soracaktı.

"Bak, şimdilik kimseye anlatmaya gerek yok. Sakince araştıracağız tamam mı?"

"Nasıl araştıracağız Atlas? Elimize kolye ve bilekliği alıp kapı kapı bijuteri mi gezeceğiz? Kuyumcuları mı dolaşacağız? Şey, pardon; iki cesette bu kolye ve bileklik çıktı da bunları siz mi sattınız acaba?" mı diyeceğiz?"

Atlas, Talya'nın bilekliğini parmaklarının ucunda tutuyor ve inceliyordu. Bileklik de tıpkı kolye gibi mitolojik desenlere sahipti. Altından imal edilmişti. Belirli yerleri solgunken, belirli yerleri neredeyse kolye ile aynı ölçüde parlıyordu.

Talya, Atlas'a öykünmeye devam ederken telefonu çaldı. Arayan Ala'ydı. Talya hızla telefonu açtı.

"Of iyi ki aradın Ala! Kafayı yemek üzereyim!"

“Ne oldu? Yeni ceset olayı mı?”

“Hayır; daha beteri var!”

Atlas bir anda oturduğu yerden kalktı ve Talya’nın önünde bitti. Sakın anlatma dercesine sert bakışlarla gözlerini dikti.

Talya, Atlas’ı uzun zaman sonra ilk defa bu kadar sinirli görmüştü.

“Daha beteri mi? Ne oldu anlatsana çabuk!”

Atlas bir eliyle Talya’nın kolundan tutarken diğer eliyle “sus” işareti yaptı.

“Talya! Orada mısın? Ne oldu söylesene!”

“Konser... Şu gitmeyi planladığımız konser...”

“Ee, ne olmuş konsere?”

“Ne olacak; biz oyalanırken biletler tükenmiş. Şansımız varsa karaborsadan anca buluruz.”

“Talya! Bu muydu daha beteri!”

Atlas rahatlamıştı. Elini Talya’nın kolundan çekip yeniden yatağın ucuna geçti. Aynı çaresizlikle ellerini bu kez yeniden saçlarına uzattı.

Talya son anda büyük bir pot kırmaktan kurtulmuştu. Ala’nın meraklı sorularına geçiştirme yanıtlar vererek konuşmasını sürdürdü. Ala ısrarla buluşmak istedi ancak Talya kendini pek iyi hissetmediği bahanesiyle buluşma teklifini reddetti.

Telefon konuşması bitince Talya aynı gergin tavırla Atlas’ın karşısına geçti.

“Senin isteğini yerine getirdim; şimdi sıra sende!”

Atlas kafasını kaldırıp, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Talya, "Babamla ilgili beni es geçtiğin tüm olayları..." diye yanıtladı.

Atlas artık Talya'dan bir şey saklayamayacağını anlamıştı. "Peki, geç şöyle otur ve sakince dinle," dedi, "bak uyarıyorum; sakince!"

Talya bir anda uslu bir kız çocuğu rolüne bürünerek yatağın diğer ucuna kendini attı. Atlas'ın karşısında bağdaş kurup, "Tamam söz," dedi ve dinlemeye koyuldu.

Atlas en başından beri yaşadıklarını anlatmaya başladı. Talya pürdikkat dinledi. Aralara girerek detay sorular sordu ve çeşitli yorumlar yaptı.

Yaklaşık bir saat boyunca karşılıklı olarak olayları anlamaya çalıştılar. Fikir yürüttüler. Ancak bir sonuca varamadılar.

Talya, "Ben bu kadarını beklemiyordum," dedi, "kafam çok karıştı."

Atlas, "Bir de bana sor," diye karşılık verdi, "babamın gittiği meyhanenin hemen dibinde o kadını ve bilekliği görmek istemezdim."

Talya derin bir of çektikten sonra, "Gelelim asıl noktaya," dedi, "peki şimdi ne yapacağız?"

Atlas, tam bilmiyorum diye karşılık verecekken birden ikisini de korkutan bir olay yaşandı. Odanın balkon kapısındaki camından üç kez tıklama sesi duyuldu.

Talya, "Ay ne oluyor!" diye bağırarak korkuyla sırtını duvara yaslar; Atlas anında ayağa kalktı. Vücudu kaskatı kesilmiş bir hâlde gözlerini perdeye dikti. Yüreği ağzına gelmek deyimini tam anlamıyla yaşıyordu.

Bu esnada camdan tık tık tık sesleri gelmeye devam etti. Sanki birisi balkondan içeri girmek istiyor gibiydi.

Atlas, yavaş adımlarla kapıya doğru yaklaştı. Tam önünde durup Talya'ya baktı. Talya yanı başında duran yastığını kucağına almış, gard pozisyonuna geçmişti. Atlas yeniden kapıya döndü ve perdeyi bir anda çekti.

“İnanmıyorum!”

Talya'nın tepkisi, balkondaki sırtarak bekleyen ve cama tıklayan Ala'yaydı. Ala, muzip bakışlarla balkondaydı.

Atlas, kapıyı açar açmaz, “Senin ne işin var burada?” diyerek tepki gösterdi.

Ala, gayet pervasız bir tavırla, “Hoş bulduk!” diyerek odaya daldı.

Talya, “Ala, sen deli misin? Nasıl tırmadın o duvara? Hem neden zile basmadın?” diye heyecanla sorular sordu.

Ala, Talya'nın yatağına doğru uzanırken, “Sana sürpriz yapmak istedim,” diye karşılık verdi, “hem senin balkon hiç yüksek değil. Tek sıçramada korkuluklara tutundum.” Yatağa geçtikten sonra elinin tersiyle Talya'nın alnına dokundu. “Sen iyi misin? Ateşin falan yok değil mi?”

Atlas, şaşkın gözlerle Ala'nın rahat tavırlarına bakıyordu. Korkusu ve öfkesi hâlen geçmemişti. “Asıl senin aklın yerinde değil mi?”

Ala, “Ya of tamam. Abartmayın artık. Talya'yı birazcık korkutmak ve şaka yapmak istemiştim altı üstü,” diye çıkıştı.

Talya, “Tamam tamam, kızmıyoruz,” diye ortamı yumuşattı ve Ala'ya sarıldı.

Bir süre boş boş konuştular. Ortalık sakinleşince Atlas, “Ben çıkıyorum,” dedi, “size iyi sohbetler.”

Ala, “Dur hemen nereye gidiyorsun?” dedi, “Size güzel haberlerim var.”

Atlas tam kapıya yönelmişken durdu. Soru yüklü bakışlarını Alaya sundu.

Ala, “Nani’yi serbest bırakmışlar,” dedi, “o gözaltındayken diğer kadının olayı olunca onun suçsuz olduğuna inanmışlar.”

Talya, “Bence de Nani’nin olayla bir alakası yoktu,” diye karşılık verdi, “adam sonuçta fenomen.”

Ala, “Sadece bu kadar değil,” dedi, “başka bir gelişmemiz daha var.”

Atlas, “Parça parça konuşmasana,” diye çıkıştı, “hepsini düzgünce anlat.”

Ala, “Peki,” dedi ve büyük bir başarı elde etmişçesine bir gururla diğer haberi verdi.

“Akşama Nani ile randevumuz var!”

13. Bölüm

“Nasıl ayarladın randevuyu?”

Atlas, Nani ile görüşecek olmaktan dolayı heyecanlanmıştı. Nani'nin farklı bilgilere sahip olabileceğini düşünüyor ve gözaltındayken polislerin ona sordukları soruları merak ediyordu.

“Senin Kayra sayesinde aldım randevuyu.”

Ala manalı manalı gülümseyerek vermişti yanıtı.

Atlas, “Kayra sayesinde mi?” diye karşılık verdi, “Ayrıca nereden benim Kayra oluyormuş?”

Ala, önce bir kahkaha attı. “Kayra'nın sana bakışları, senin yanındaki davranışları; bunların hepsi çok net Atlascığım. Kız senden fena hâlde hoşlanıyor. Senin de gizlice Kayra'nın elini tuttuğunu görmedim sanma.”

Talya, “Bak Ala bu konuda haklı,” diyerek Ala'ya destek çıktı, “Bıraksan kız senin içine düşecek.”

Atlas utanmıştı. Hafif kızarır gibi oldu. “Tamam, geçin bunları şimdi. Randevuyu nasıl aldın, Kayra ile ne alakası var onları anlat.”

“Nani’nin serbest kaldığını öğrenince dikkatimi çekti. Sonuçta olayın ilk şüphelisi ve bence bizden daha çok şey biliyor. Bu nedenle bütün sosyal medya hesaplarını taradım. Takip ettiği kişilere baktım.

Takip ettiği kişilerden bir kız buldum. İsmi Didem. Didem’de dikkatimi çeken ise ortak bir arkadaşımız olmasıydı. Ortak arkadaşımız da Kayra.

Sonra hemen Kayra’ya ulaştım. Didem’i nereden tanıdığını ve diyaloglarının nasıl olduğunu sordum. Daha önce bir reklam ajansının işinde birlikte çalışmışlar. Oradan tanışıyorlarmış. Ayrıca kız, bir dönem Nani’nin flörtüymüş.

Kayra, senin için görüşmek istediğimi duyunca hemen taşın altına elini soktu. Didem’i arayıp Nani’den önemli bir konu için randevu almasını rica etti. Didem de Nani’ye iletti. Nani de çarmıha gerilmiş kadınla ilgili olduğunu duyunca kabul etmiş. Bu akşam bir arkadaşının işlettiği barda toplanacaklar. Bizi de oraya davet etmiş.”

Talya, “Bu akşam bardayız desene,” dedi, “hazır gitmişken biraz da stres atarız.” Daha sonra düşünceli düşünceli susan Atlas’a döndü.

Atlas, “Olur, gideriz,” diyerek karşılık verdi, “kim kim olacağız?”

Ala, “Sonuçta orası bar,” dedi, “kalabalık olmamızın bir sakıncası olmaz. Sen, Talya ve ben... Ha bir de Kayra orada olacağını biliyor. Büyük ihtimalle o da damlar.”

Atlas, “Peki,” dedi, “madem öyle Demir de gelsin.”

Ala, Demir'in ismini duyunca, "Of o çocuğu neden sokuyorsun işin içine?" dedi, "Onun bazı hareketleri çok tuhafıma gidiyor. Dayanamayıp gülesim geliyor."

Talya, Ala'nın Demir hakkındaki sözlerinin Atlas'ı kızdıracağına farkındaydı. Atlas'tan önce araya girdi.

"Onun bir rahatsızlığı var Ala. Ondan dolayı bazı davranışları bize farklı geliyor. Ayrıca çok iyi bir çocuk ve çok zeki... Bence bize yardımı dokunur."

Akşam saat sekizde barda buluşmak için sözleşmişlerdi. Ala ayrılıp evine gitti. Atlas da Demir'e haber verdi.

Talya ve Atlas akşama doğru evden çıktılar. İki kardeş baş başa, barın hemen yakınındaki bir restoranda akşam yemeklerini yediler. İkisi de suskundu. Aynı anda aynı şeyleri düşünüyorlardı.

Yemeğin sonuna doğru Talya sessizliği bozdu. "Atlas, ne düşünüyorsun?"

Atlas, "Sence," diyerek kısa ve net bir yanıt verdi.

"Başımıza bir iş gelecek mi peki?"

"Bilmiyorum."

"Bir şey söyle Atlas! Belirsiz kalmak hayatta tahammül edemediğim tek şey!"

Atlas bu kez herhangi bir yanıt veremedi. Yutkunarak sessizliği seçti. Talya ise giderek daha sinirli ve gergin olmaya başlamıştı.

"Sana diyorum Atlas! Beni koruyacaksın!"

Bu cümlelerin üzerine Atlas gözlerini Talyanın gözlerine dikti.

“Meraklanma; ben yanında olduğum sürece kimse kılına bile dokunamaz!”

Talya, elini sandalyeye astığı çantasına soktu. Daha sonra aynı elini Atlas’a doğru uzattı. “Bunlar sende kalsın. Ben artık taşımak istemiyorum.”

Atlas Talya’nın eline doğru uzandığında avucundan kayan kolye ve bilekliği gördü. “Peki, bende kalsın.”

“Sanki onları taşıdıkça uğursuzluk getirecekmiş gibi hissediyorum. Lütfen hiçbir zaman göremeyeceğim bir yere at!”

Atlas, kolye ve bilekliği kendi cebine sokuştururken, “İşi bittikten sonra ne gerekiyorsa yapacağım...” diye karşılık verdi.

Saat sekize gelmek üzereydi. Birlikte çıktılar. Bara doğru yürüyerek ilerlediler.

Barın önünde sıradan bir kalabalık vardı. Birbirlerini bekleyen çiftler, valeler, korumalar... Talya, kalabalığın arasında bekleyen Ala’yı hemen buldu. Ala heyecanla Talya’ya sarıldı.

Talya, “Diğerleri nerede? Başka gelen yok mu?” diye sordu.

Ala, “İçerideler. Siz gelmeden onları rahatsız etmek istemedim,” diye yanıtladı.

Atlas, “Onları rahatsız etmek derken...” diye mırıldandı.

Talya’nın elinden tutup kapıya doğru çekiştiren Ala, “Girince anlarsınız,” dedi.

Bar üç katlıydı. Ala içeri girer girmez merdivenlere yöneldi ve üst kata çıktı. Talya ve Atlas peşinden devam ettiler.

Üst kat, giriş kata göre daha sakindi. Masalar daha çok loca gibi ayrılmıştı. Loş ışıklarıyla bir bardan daha çok bir sanat galerisini andırıyordu. İkinci kattaki masaların en arka kısmında,

yarı yarıya açılmış camların yanında Kayra ve Demir oturuyorlardı. Kayra, dikkatlice diğer masalardakileri izlerken; Demir hayran hayran Kayra'ya bakıyordu. Atlas, Ala'nın ne kastedtiğini Demir'in bakışlarından anlamıştı. İstemsizce uzaktan bir gülüş sunduktan sonra yanlarına gitti.

Bir süre kendi aralarında sohbet ettiler. Bu esnada Ala'nın gözü hep merdivenlerin kata açılan kısmındaydı. Nani'nin gelmesini bekliyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra Nani, kalabalık bir arkadaş grubuyla geldi. Kapüşonlu tişörtü, tuhaf giyimi ve diğerlerinin ilgisinden dolayı Nani'nin kim olduğu hemen anlaşılıyordu. Üç masa onlar için birleştirilmiş ve rezerve edilmişti. Masaların etraflarında sıralandılar. Anında gülüşmeler, şakalaşmalar ve sa- taşmalarla eğlenmeye başladılar. Ara ara yeni kişiler gruba katıldı. Gelen herkes öncelikle Nani'nin yanına uğruyor, geçmiş olsun dercesine sarılıyor ve boş buldukları yerlere oturuyorlardı.

Ala, "Hadi gidip burada olduğumuzu söyleyelim," dedi. Sabırsız ve heyecanlıydı. Kalkmaya yeltendiği anda Atlas kolundan tuttu ve "Biraz daha zaman geçse iyi olur," dedi.

Talya, "Neden biraz daha zaman geçmesini bekleyeceğiz ki?" diye sordu.

Atlas, "Aceleimiz yok nasılsa," dedi, "gelen misafirleriyle ilgilenme faslını bitirsin, bize daha rahat zaman ayırsın."

Bunun üzerine bir süre daha beklemeye karar verdiler. Ala masaya herkes için birkaç farklı shot; kendisi için ise üzerinde şemsiye olan rengarenk bir kokteyl söylemişti. İçeceklerle gayet sıradan bir eğlenmeye gelmiş grup görüntüsü verirken, kacamak bakışlarla Nani'nin masasını kontrol etmeye de devam

ettiler. Nani, üzerindeki gerginliği atmış, hızlı hızlı içmeye ve coşkulu bir şekilde kadeh tokuşturmaya başlamıştı.

Atlas sürekli olarak masadakileri inceledi. Kimlerin kaç kadeh içtiğine, kimlerin Nani'yle ne kadar sohbet ettiğine, kimlerin daha çok kendi aralarında vakit geçirdiklerine... Sanki gizli bir görevdeymiş gibi bütün yüzleri hafızasına kazımaya çalıştı.

Bir süre sonra masadaki herkesin dikkati başka yönlere dönmüştü. Nani'ye olan ilgi azalmıştı. Nani ise telefonunu eline almış; bir yandan içmeye devam ederken diğer yandan sosyal medyada kendi hakkındaki yorumları okuyordu.

Atlas, Ala'ya "Şimdi tam zamanı," dedi, "birlikte mi gidelim yoksa buraya mı çağıralım?"

Ala, "Orası kalabalık," diye karşılık verdi, "ben masaya getiririm." Ardından kalktı. Fileli çorapları ve kalın topuklu rugan botları ile bulundukları ortama oldukça uyum sağlıyordu. Siyah pileli eteği, beyaz gömleğinin üzerine taktığı kravat ve iki yandan toplanmış saçları ile okuldan kaçmış uçuk kaçık liseli bir kızı andırıyordu. Ala, Nani'ye doğru yöneldi. Selamlaştıktan sonra bir süre konuştu ve kendi masalarını işaret etti.

Nani, Ala'ya eşlik ederek masalarına geldi. Kısa süreli tolaşma ve tanışma faslının ardından doğrudan konuya girdi. "Sənırım benimle paylaşmak istediğiniz bilgiler varmı?"

Ala, "Öncelikle çok geçmiş olsun," diyerek açılışı yaptı. "Biz açıkçası sizi ve gözaltında yaşadıklarınızı merak ediyoruz. Bu nedenle görüşmek istemiştik."

Nani, parmaklarını göğsüne doğru götürdü. Fazla alkolün etkisiyle kaşınmaya başlamıştı. Ukala bir tavırla, "Bir tek siz değil; tüm Türkiye ne yaşadığımı merak ediyor!" diye karşılık verdi.

Nani'nin bu tavrına Ala bozulmuştu. Bir süre kem küm etti. Bu esnada Kayra, "Aslında biz bu olayın arkadaşımızla alakalı olduğunu düşünüyoruz," diye açıklama yaptı. Bunu yaparken parmağıyla Talya'yı işaret etmişti.

Nani, Talya'ya dönerek, "Mesaj kutumda binlerce mesaj var. Gençlerin hepsi çarmıha gerilmiş kadınların kendileriyle ilgili olduklarını iddia ediyor!" dedi, "Herkes ilgi peşinde!"

Masadaki herkes Nani'nin bu egoist yaklaşımından rahatsız olmuştu. Nani, tepeden bakan tavırlarına devam etti.

"Nani abi o kadını ben rüyamda görmüştüm; Nani Bey o kadın eski sevgilime çok benziyor; Naniciğim gel seninle o kadınların filmini çekelim! Bıktım artık bu mesajlardan. Az önce paralel evrende o kadınları kendisinin öldürdüğünü söyleyen birisi bile çıktı! Şimdi siz de toplanmışsınız bana benzer şeyler söylüyorsunuz. Bir de utanmadan gözü altında neler yaşadınız, merak ediyoruz diye soruyorsunuz. Polis misiniz, savcı mısınız? Size ne kardeşim benim yaş..."

Nani, sarhoşluğun da vermiş olduğu rahatlıkla ağzına gelenleri sayıp; masadakilere fırça atmaya devam ederken birden sustu. "Bu... Bu..." diye şaşkınlıkla mırıldanmaya başladı. Göz bebekleri hipnoz olmaya geçiş yaparcasına sağa sola doğru hareketlenmiş; Atlas'ın parmaklarında sallanan kolyeye bakıyordu.

"Bu o kadındaki kolye değil mi?"

14. Bölüm

Barın teras katında, özel müşteriler için ayrılan bölüme geçmişlerdi. Nani, kalabalığın içinde konuşmak istememişti. Barın sahibinin arkadaşı olmasının vermiş olduğu ayrıcalıkla özel bölümü açtırmış, Atlas'ın konuşmasını bekliyordu.

Atlas ise Nani'nin tavırlarından aşırı derece rahatsız olmuştu. Yapmış olduğu bir hareketle Nani'yi susturmuş ve egoist tavırlarına karşı psikolojik üstünlüğü ele geçirmişti.

"Şu kolyeyi yakından inceleyebilir miyim? Nereden buldunuz?"

Nani'nin tüm merakı artık kolyedeydi. Diğerleri konuşmaya yeltenecek gibi olduğu anda Atlas sert bakışlarla bir tur döndü. Bunu gören hiç kimse çıtını bile çıkarmadı. Herkes kontrolü Atlas'a bıraktı.

Atlas, "İnceleyebilirsin tabii," diye karşılık verdi, "ama öncelikle sorularımı düzgünce yanıtlaman gerek."

Nani, Atlas'ın bu yanıtının nedenini biliyordu. Bir anda kibarlaşarak, "Az önceki konuşmalarımdan dolayı hepinizden

özür dilerim,” dedi, “inanın kaç gündür bıktım bu tarz mesajlardan. Üzerine bir de suçsuz yere gözaltına alınınca...”

Atlas, “Önemli değil,” dedi, “sanırım artık orta yolu bulduk”

Nani, “Elbette,” dedi, “kolyeyi çok merak ettim. Ne sormak istiyorsanız sorun. Samimiyetle yanıtlayacağım dan emin olabilirsiniz.”

Atlas ilk olarak, “Boğaz’da bulunan kadın...” diye başladı, “herkes gibi haberlerden mi duyup gittin?”

Nani bu soruyu duyunca güldü. “Tam bir polis sorusu,” dedi, “emniyette de ilk sordukları soru bu oldu.” Daha sonra verdiği yanıt ise herkesi şaşkına çevirdi: “Hayır, tesadüfen öğrenmedim. Olacağını biliyordum!”

Nani’nin bu yanıtıyla Atlas heyecanlandı. “Nasıl, nereden biliyordun?”

“Yaklaşık iki hafta önce bir e-posta aldım. Yakında Boğaz’da bir kadın cesedinin bulunacağı yazılıydı. Hatta köprüye yakın bir yerde diye yeri bile yazmışlar. Tabii ilk olarak umursamadım. Buna benzer çok posta geliyor, saçma sapan altı boş iletiler.

Bir iki gün sonra bir kez daha geldi aynı e-posta. Yine umursamadım. Ama bir sabah uyandığımda haberlerde görünce asistanımı yanıma alıp fırladım hemen. Yani bana önceden haber verdiler ancak ben inanmadığım için yine aynı sabah öğrenmiş gibi oldum.”

Ala, “E-posta kimden geldi peki hiç araştırmadın mı?” diye sordu.

“Elbette. Ama bu tek kullanımlık e-postalardan atılmış. Adresi zaten rastgele sıralanmış rakamlardan oluşuyordu. Biraz da

bu yüzden umursamamıştım. İkinci gelen e-posta da farklı rakamlardan ama yine aynı yöntemle gelen bir postaydı.”

Atlas, “Polisler de aynısını mı sordular sana?” diye devam etti.

Nani yeniden gülümsedi.

“Nüfus kayıt bilgilerimden hemen sonra ilk sordukları soru bu oldu. Onlar da şaşırdılar. E-postaların çıktısını alıp verdim. Sonrası klasik sorular işte. İlk olay yerine ne zaman ulaştığım, bu kişilerin yeniden iletişime geçip geçmediği gibi sorular.

Bir de bazı fotoğraflar gösterdiler. Caminin güvenlik kamerasına ait. Ekran görüntüsü almışlar. İki kişi vardı ama seçmek imkânsızdı.”

Bu kez Demir araya girdi. “Neden seçmek imkânsızdı?”

“İki kişinin üzerinde de siyah eşofman altı ve siyah kapüşonlu tişört vardı. Kapüşonlar kafalarına çekili tabii ki. Zaten karanlığın içinde çok uzaktan bir görüntü. Çözünürlüklerini dememe gerek yok sanırım. Benden biraz da bu kapüşonlu tişörtten dolayı şüphelenmişler zaten.”

Atlas, “Peki polisler e-postaları kimin yolladığını bulamamışlar mı?” diye sordu.

“Bulabilseler beni gözaltına almazlardı bence. Avukatım polislerle birkaç kez görüştü. Tutanaklara falan baktı. Bir tutanakta, e-postanın çıkış yaptığı IP adresine ait kütük bilgileri varmış.”

Teknolojiye hâkim olan Demir hemen atladı. “IP numarasına ait bilgi varsa e-postanın atıldığı ADSL bilgisi de çıkar. Yani abonelik bilgisi ve diğer bilgiler.”

“Doğru, çıkar... Tabii VPN ya da başka IP veya DNS değiştiren özel yazılımlar kullanılmıyorsa... E-postalardan ilki

Alaska'dan, ikincisi de Ekvator Ginesi isminde ilk defa duyduğum bir ülkeden çıkış yapmış görünüyor."

Talya, "Peki seni neden serbest bıraktılar?" diye sordu, "Yani suçsuz olduğuna nasıl inandılar?"

"Nasıl olacak; ben gözümden ikinci olayın olması sayesinde. Yoksa işim zordu. Bir de şu suya düşen şişman polisin ekibiymiş beni alanlar, şefimizi rezil ettin diye bana epeyce çıkıştılar. Belli ki çok hırslanmışlar. Şansıma o polis başka bir dosyada görevliymiş, ifademe falan hiç gelmedi de kolayca yırttım!"

Atlas, Nani'nin anlattıklarını dikkatle dinliyordu. O ana kadar mantığına yatmayan hiçbir şey ile karşılaşmamıştı. Ama öte yandan, yaşadıkları durumu aydınlığa kavuşturabilecek özel bir bilgiye de ulaşamamışlardı.

Talya, "Peki ya kadın... Ya da kadınlar diyeyim; onlar kimmiş hiçbir bilgin var mı?" diye en çok merak ettiği soruyu sordu.

Nani, "İkinci kadınla ilgili sıfır bilgiye sahibim. Ama ilk kadının ismi benim ifade tutanağında yazıyordu: Zeynep Taşova. Otuz dört yaşındaymış. Sadece bu kadar biliyorum. Ha bir de kadın grafik tasarımcıymış. Freelancer dedikleri, serbest bir şekilde evden çalışanlardan."

Kadınla ilgili bilgileri dinlerken herkes Talya ile bir ortak yön arayışına girmişti. Ama belirgin bir ortak nokta görünmüyordu.

Nani, "Soracağınız başka bir soru yoksa, soru sorma sırası bana geçiyor sanırım," dedi. Merakla kendini dinleyen herkese teker teker baktı.

Atlas, "Aklımıza başka bir soru gelirse sorarız," diye karşılık verdi, "evet; sıra sende."

“Soru bir: Kolyeyi nereden buldunuz? Soru iki: Olaylarla bağlantınız nedir?”

“Kolye Talya’ya ait. Kardeşime. Babam yıllar önce doğum gününde hediye etmişti. Olaylarla bağlantımıza gelince; bir bağlantımız olup olmadığını bilmiyoruz. İlk tesadüf diye düşündük. Ama ikinci olay meydana gelince biraz daha fazla ürktük. Büyük bir tesadüf mü yoksa Talya ile bir bağlantısı çıkacak mı bilmiyoruz. Bunu araştırdığımız için sana kadar geldik.”

Nani ilgiyle Atlas’ı dinledi. Kısa bir süre karşılık vermedi. Daha sonra terastan görünen şehrin ışıklarıyla donanmış manzaraya bakarak, “Ben tesadüflere inanmam dostum,” dedi, “kolye kesinlikle bir mesaj olmalı.”

Uzun zamandır sessizliğini koruyan Kayra, “Ne mesajı olabilir ki? Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Nani, “Polisler kendi aralarında konuşurlarken kulak mîsafiri oldum,” diye açıkladı, “bu iki olayın kesinlikle bir mesaj içerdiğine inanıyorlar. Ama mesajın ne olduğunu henüz çözememişler. Onlar bile çözememişken benim bir yorum yapmam doğru olmaz.”

Nani’nin açıklamasından sonra herkese derin bir sessizlik çöktü. Göz göze bakiştılar ancak konuşmadılar. O an herkes mesajın ne olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Sessizliği bozan yine Nani oldu.

“Neden polise gitmediniz? Yoksa başka bir beklentiniz ya da bildiğiniz bir şey mi var?”

Bu cümlelerin ardından Talya panikle Atlas’a baktı. Nani’nin sanki bileklikten bilgisi varmış gibi kuruntu yaptı. Henüz Atlas dışında kimse bilmiyordu.

Ala, Nani'nin bu sorusunun gizli bir tuzak olduğunu hissetti. Kimse yanıt vermeden hemen atıldı.

"Aslında gitmeyi düşündük ama dediğimiz gibi sonuçta bir kolye. Yüzlerce, belki de binlerce üretilmiştir geçmişte. Böyle bir olaya bulaşıp polisleri de boş yere meşgul etmenin bir anlamı yok"

Nani manzaraya bakmaya devam ederken kahkaha attı.

"Akıllıca bir davranış. Tebrik ederim. Ama sizi ihbar edersem eminim daha çok bulaşacaksınız ve başınız fena hâlde ağrıyacak!"

Nani'nin bu beklenmedik tehdidi herkeste bir soğuk düşeticisi yaratmıştı. Talva korkuyla, "Ne ihbarı? Biz suç mu işledik ki?" diye çılaştı.

"Lafı gevelemeye gerek yok! Siz de ben de ilk cinayetin bu kolye ile bağlantısı olduğuna eminiz!"

Demir, yakın arkadaşı Atlas'ı koruma içgüdüsüyle, "Bu kadar emin olmak doğru değil!" diye rest çekti.

Nani yeniden yüzünü döndü. Demir'e sırtarak baktı.

"Benim o videom kaç görüntüleme aldı biliyor musun? Bir saat öncesine kadar yirmi iki milyon görüntüleme! Rekora koşuyor... Yayın yasağını umursamıyorum bile bu yüzden... Bu kadar kişi izlerken, binlerce kişi ota boka mesaj veya yorum yazarken; bana bir tane bile 'o kolyeden bizde de var' mesajı gelmedi... Eğer birilerinde bu kolyeden olsaydı; kesinlikle bir mesaj gelirdi!"

15. Bölüm

Enzel, gecenin bir yarısında durduk yere gözlerini açtı. Sanlı birisi onu dürterek uyandırmıştı. Uyku sersemliğıyle yanı başındaki Yudum Hanım'a bakındı. Yudum Hanım sakin ve derin bir uykudaydı. Yastığa gömülü kafasını kaldırıp buğulu gözlerle yatak odasını kolaçan etti. Perdenin kenarından sızan bahçe aydınlatmasının ışığı dışında herhangi bir şey göremedi. Odanın geri kalanı karanlık içindeydi.

"Uyku titremesi galiba," diye kendi kendine mırıldandı. Son zamanlarda uyurken sık sık titriyordu. Bazı zamanlarsa bu titremeler gördüğü rüyaların etkisiyle oluyordu. Yine benzer bir anı yaşadığını düşünerek kafasını yeniden yastığa gömdü. Bedenini Yudum Hanım'a doğru çevirip pikeyi boynuna kadar uzattı.

Bir süre yeniden uykuya dalmak için bekledi. Ancak bir türlü uykuya dalamadı. Birer kez sağa sola döndü. Ama uykusu tamamen gitmiş, âdeta gelmemek için direniyordu. İkinci kez sağdan sola doğru döndüğü esnada ise bir ses duydu. Ses, çeşmeden akan suyun sesine benziyordu. Tazyikle akan su lavaboya çarpıyor gibiydi.

İlkin Talya ya da Atlas'ın tuvalete kalktığını düşündü. Ama ses devam etti. Bir türlü kesilmedi. Merakını yenemedi ve pikeyi üzerinden attı. Yatakta doğrulup yerdeki terliklerini ayağına geçirdi. Ayağa kalktıktan sonra yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve sessizce kapıyı açtı.

Aralıktan veya holden herhangi bir ışık gelmiyordu. Ama ses, kulağını rahatsız eden bir uğultu biçimine dönüşmüş ve yayılmaya devam ediyordu. Sesin kaynağını anlayabilmek için yatak odasından çıktı.

Banyonun önüne geldiğinde kapının altına baktı. İçeriden herhangi bir ışık sızılmıyordu. Bunun üzerine kapıyı tıklattı. Banyonun boş olduğunu anlayınca lambanın düğmesine basıp banyo kapısını araladı.

Banyoda her şey gayet sıradandı. Ne musluktan su akıyor ne de sifon çalışıyordu. Emin olmak için içeriye girdi. Musluğu, klozeti ve duş kabinini kontrol etti. Değişen bir şey olmadı. Klozet de musluk da duş bataryası da normaldi. Eliyle duş bataryasına bağlı olan duş başlığını yokladı. Hareketlenmeden kaynaklı parmaklarına damlayan birkaç damla su dışında başka bir akıntı yoktu.

Parmaklarındaki su damlalarını avuç içinde yayarak geri döndüğünde uğultuları bir kez daha duydu. Ama bu kez banyonun kapısından gelmişti ses. Kapıya doğru ilerleyip eşikte durdu. Banyodan yayılan ışıkla hol yarı yarıya aydınlanmıştı. Sağına soluna bakındıktan sonra doğrudan mutfığa yöneldi.

İlk iş olarak mutfaktaki lavaboya bakındı. Musluğun ucundaki filtrede biriken birkaç damla tane tane lavaboya düşüyordu. Uzanıp çeşmeyi sıkıladı. Damlalar kesildi ancak duyduğu sesler

kesilmedi. Eğilip tezgâhın altındaki dolabın kapaklarına uzandı. Kapakları aralıdıktan sonra vanaları yokladı. Vanalarda da herhangi bir gariplik yoktu.

Geri ayağa kalktığıında uğultuların holden geldiğini hissetti. Arkasını döndü ve yeniden adımlamaya başladı. Bu kez adımlarını çok daha yavaş kontrollü atıyordu. Uğultular her adımında çoğalıyor, ses dalgalarından oluşan rüzgâr sanki yüzünde bir basınç oluşturunuyordu. Her adımında yüzündeki gerilme artmaya başladı. Yüzüne paralel olarak kalp atışları hızlandı.

Hole geldiğinde değişen hiçbir şey olmadı. Uğultular devam ediyor fakat nereden geldiğini bir türlü anlayamıyordu. Sanki ev canlanmış ve kendisine bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi. Borulardan, duvarlardan, elektrik hatlarından; sanki her yerden ona özel bir davet vardı.

Holden geçip salona girdi. Salona girer girmez ışıkları yaktı. Uğultu, salonda rahatsız edici bir seviyeye ulaşmıştı. Ellerini kulaklarına götürüp kulaklarını tıkamaya çalıştı ama bir faydasını hissetmedi. Duvarlar hareket ediyormuşçasına sesler çıkarıyor, her ses ona ulaşana kadar bir çığlığa dönüşüyordu. Kafasını nereye çevirse oradan bir çığlık geliyordu. Lambalar, koltuklar, sandalyeler, perdeler... Hepsi birden ürkütücü bir koro hâline bürünmüş, ürperti dolu bir konser sunuyorlardı.

Salon ortasında bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. Tek çare olarak evdekilere sesini duyurmak kalmıştı. Elleriyle kulaklarını kapatmış bir hâlde avazı çıktığıınca bağırdı. Ama bağırmasını kendisi bile duymadı. Ellerini kulaklarından çekip bağırmasını yineledi. Fakat değişen hiçbir şey olmadı. Ses

telleri kıpırdamıyor, bedeni zangır zangır titrese bile herhangi bir ses çıkaramıyordu.

Son olarak kaçmaya çalıştı. Salonun kapısına doğru kendini fırlattı. Kapının eşiğine vardığındaysa, görünmeyen bir el onu ittirir gibi geri tepti. Birkaç adım sendeleyerek geriledikten sonra hamlesini yineledi. Eşiğe ulaştığı anda uğultuyla birlikte aynı şeyi bir kez daha yaşadı. Büyük, kocaman bir el sanki onun geçmesine izin vermiyordu. Hamle yönünü değiştirerek salonun pencerelerine koştu. Perdeleri aralamaya çalıştığı esnada perdeler yüzüne çarparak geri püskürttü.

Salonun ortasında, uğultunun içinde öylece kalakalmıştı. Duvarlara koşuyor olmuyor, perdelerle koşuyor olmuyor, kapiya koşuyor olmuyordu. Hiçbir yere ulaşamıyordu. Uğultu âdeta onu içine hapsetmişti.

Bedenini oradan oraya sürüklemeye devam ederken perdeler yeniden havalandı. Altından büyük bir rüzgâr esercesine havada çakılı duruyorlardı. Pencereler ortaya çıktı. Bir pencere kendiliğinden açıldı. Uğultu şiddetli bir şekilde pencereye doğru onu sürükledi. Ayaklarını yere sabitleyerek direnmeye çalıştı. Halı ayağının altından kaydı. Pencereye doğru savruldu. Kendinden büyük pencereye çarpmak üzereyken gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığı anda bodrum kattaydı. Her tarafından borular geçiyor, boruların içinden uğultular yükselmeye devam ediyordu. Karanlığın içinde etrafına bakındı. Görüş açısı çok azdı. Korkuyla ilerlemeye çalışırken ayaklarına çeşitli eşyalar takıldı. Umursamadan eşyaları döke saça ilerledi. Birkaç metre sonra ise nefesi kesildi.

Karanlığın içinden bir çift sarı göz onu izliyordu.

16. Bölüm

Atlas ve Talya gecenin ilerleyen saatlerinde bardan çıktılar. Eve doğru yola koyuldular.

Nani'nin tehdidi Talya'yı fazlasıyla korkutmuştu. "Bizi polise ihbar eder mi?"

Atlas, Talya'ya göre daha sakindi. "Zannetmiyorum," diye karşılık verdi, "onunla bir anlaşma yaptık."

Talya, "Ne anlaşması? Siz gizli kapaklı ne konuştunuz?" diye sordu.

Nani'nin tehdit etmesi üzerine Atlas çok sinirlenmişti. Arkadaşlarının yanında Nani'ye bir karşılık vermemişti. Koluna girmiş, terasın bir köşesine doğru çekmişti.

Herkes Atlas'ın ne yapacağını merak ederken, Atlas Nani ile kimsenin görüş açısına girmeyen bir noktada konuşmuş ve ardından hızlıca dönerek "Hadi çıkıyoruz!" demişti. Diğerleri neler olduğunu anlamadan hepsinin birden çıkmasını sağlamış; soru soranları "Bir şey yok," şeklindeki yanıtlarla geçiştirmişti. Atlas'ın sinirlerinin tepesinde olduğunu fark eden diğerleri üstelememişlerdi.

Atlas, “Nani ile aramızda bir anlaşma yaptık. Eğer anlaşmaya uyarsak bizi ihbar etmeyecek,” diye karşılık verdi.

Talya, “Ben de onu soruyorum sana, ne üzerine anlaştınız? Bir anda bize kabarmaya başlayan Nani neden yeniden kuzu gibi olup itiraz etmedi?” diye sorularına devam etti.

Atlas, hızlıca konuşmalarını özetledi.

“Bileklik mevzusunu da anlattım ve bilekliği gösterdim. Çok şaşırdı. Olayların kesinlikle bizimle bir alakasının olduğuna inanıyor. Eğer şimdilik tüm konuşulanları aramızda tutar ve sonradan öğreneceği her şeyi bize anlatırsa, bilekliğin görüntüsünü almasına izin vereceğim. Böylelikle yeni bir video hazırlayacak ve yine rekorlar kıracak.”

Talya bir nebze de olsa rahatlamıştı. “Zekice bir hamle yapmışsın. Peki sence gerçekten sözünde duracak mı?”

“Duracak. Şimdiden çekeceği videonun prodüksiyon hayallerine başladı bile. Seri hâlinde sunacak. Aradaki videolarda ne bizden ne de bileklik ve kolyeden bahsedecek. Sadece biz izin verdiğimiz zaman...”

Talya, “Senden korkulur valla,” dedi, “ne ara aklına geldi de hemen kenara çektin böyle?”

Atlas, arabasının gaz pedalına asılırken, “Gece gündüz bu yaşadıklarımızı düşünüyorum,” dedi, “karşılaşabileceğimiz her durum için planlar yapıyorum. Böyle bir hamle yapabileceğini öngörmüştüm.”

Mahalleye vardıklarında saat gece yarısı üçe geliyordu. Atlas, evlerinin olduğu sokakta boş bulduğu bir yere arabayı park etti. Birlikte arabadan indikten sonra eve doğru yürüdüler.

Bahçeye geldiklerinde Talya, "Aa, bizimkiler yatmamışlar mı hâlen?" dedi. Bunun üzerine Atlas hemen pencerelere baktı. Salonun ışığı yanıyordu. Ne annesi ne de babası asla bu saate kadar ayakta durmazlardı.

Dikkatle pencereye baktığında, perdenin arkasından babasının gölgesini gördü. Babası bir o yana bir bu yana koşturuyor, sanki duvarlarla çarpışıyordu.

Aynı sahneyi gören Talya, "Atlas, neler oluyor içeride!" diye bağırdı.

Atlas, "Sakin ol," diyerek karşılık verdi ve hemen salonun penceresinin olduğu yere koştu. Perdenin aralığından içeriyi kontrol etmeye çalıştı. Ama babasının silüeti dışında hiçbir şey göremedi.

Talya da koşarak yanına gelmişti. "Babam birisiyle kavga mı ediyor? Eve hırsız falan mı girmiş yoksa?"

Atlas, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi. Pencerenin önünden ayrılıp ardiye olarak kullandıkları barakaya koştu. Kendini savunabileceği, sopa benzeri kalın bir ağaç dalını alıp ön kapıya geçti.

Peşinden gelmeye yeltenen Talya'ya, "Sen burada bekle. Ne olur ne olmaz!" diye seslendi.

Talya pencerenin önünde kaldı. "Salondan çıktı, görünmüyor artık," diyerek karşılık verdi.

Atlas, bir elinde sopayı tutarak yavaşça dış kapıyı açtı. Kapıyı aralar aralamaz holü kontrol etti ve içeriye daldı. Sopayı iki eliyle birden sıkıca kavrayarak ilerledi. Salonun kapısına yöneldi. Hızlı bir hamleyle içeriye daldı.

Salonda ne babası ne başka birisi vardı. Koltukların arkalarını kontrol ettikten sonra salondan çıktı. Hole yeniden baktı. Birkaç adım ilerleyip göz ucuyla mutfakı yokladı. Orada da kimse yoktu.

Elinde sopayla nereye bakacağını düşünürken alt kattan tıkırtılar duydu. Holün sonuna doğru hızla ilerleyip bodrum kata inen merdivenlerin ilk basamağında durdu. Tıkırtıları yeniden duyunca ikişer ikişer merdivenlerden sıçramaya başladı. Attığı her adımda kalbi hızla çarpıyordu.

Bodrum katın geniş kapısına geldiğinde tek eliyle sopayı tutarken diğer eliyle lambayı aradı. Lamba yanar yanmaz karanlık ortadan kayboldu. Kapıyı ittirip bodrum katın koridoruna girdi. Koridora girer girmez gördüğü şey karşısında bu kez eskisi kadar şaşkınlık yaşamadı.

Babası, koridorda yine yarı baygın bir şekilde uzanıyordu. Koşarak yanına gitti. Yanında diz çöküp bir avcunu babasının kafasının altına yerleştirdi. "Baba, iyi misin?"

Atlas babasını uyandırmaya çalışırken Talya arkasından koştu. Babasının yerde yattığını görünce panikledi ve hemen Atlas'ın yanına çöktü. "Babacığım, ne oldu sana?"

Enzel gözlerini hafifçe araladı. Göz bebekleri büyümüş bir hâlde tavana baktıktan sonra yeniden kapattı. Kendine gelmekte zorlanıyordu. Atlas ve Talya sesleniyorlar fakat Enzel onların sesini duymuyordu. Kısa bir süre sonra çeşitli kelimeler mırıldanmaya başladı. Kelimeler yarım yarım çıkıyor, bazı yerlerde sayıklama gibi tonlamalara dönüşüyordu.

Atlas ve Talya bütün dikkatlerini Enzel'in sayıkladığı kelimelere vermeye çalıştılar. Anlayabildikleri "çocuk" ve "karanlık" kelimeleriydi.

Enzel, birkaç kez daha sayıkladıktan sonra gözlerini açtı. Yanı başında duran Talya ve Atlas'ı fark etti. Talya'nın bileğinden, Atlas'ın ise kolundan tuttu. "Korkuyorum," diye mırıldandı, "çok korkuyorum."

Talya, "Babacığım, karanlıkta yalnız olduğun için mi korkuyorsun?" diye sordu, "Bak yalnız değilsin; biz yanındayız!"

Enzel, yavaş yavaş doğrulmaya başlamıştı. Başını tamamen kaldırıp karanlık koridora göz gezdirdikten sonra, "Hayır," diye yanıtladı.

"karanlıkta yalnız olduğum için değil; yalnız olmadığımı bildiğim için korkuyorum."

17. Bölüm

“Artık bu işe el atmamız gerekiyor Atlas. Babamın gecenin bir yarısı yaptıklarını görmedin mi?”

Sabah erken saatlerde Talya, Atlas'ın odasına üşüşmüştü. Gece yaşadıkları olay yüzünden gözüne uyku girmemişti. Atlas'ın hâli de Talya'ya benzerdi. Sabaha karşı zar zor uyuklamıştı.

“Gördüm... Görmez miyim? Ne yapacağımızı bilmiyorum sadece...”

“Yapacağımız şey çok basit. Önce çekip karşımıza adama-kıllı konuşacağız. Sonrasında da gerekirse hastaneye götüreceğiz. Psikiyatri mi, nöroloji mi artık ne gerekiyorsa!”

Atlas sırtını yastığa dayamış, ayaklarını pikenin altında uzatmış, streten parmaklarını saçlarında gezdirerek kardeşini dinliyordu. Babasının üst üste yaptığı tuhaf hareketler sonlanacak gibi değildi. İtiraz ediyor görünse de Talya'nın teklifi o aşamada en mantıklı hareket olarak duruyordu. Özellikle bulunan kadın cesetleriyle babasının bir bağlantısının olma ihtimalini göz önüne aldığında, ilerisi için garanti yol buydu.

“Peki... Biraz zaman geçsin babamla bir konuşalım.”

Günlük rutin işlerin ardından öğlene doğru Talya yeniden Atlas'ın yanına geldi. "Babam bahçeyle uğraşıyor. Annem de yok. Tam zamanı bence," dedi.

Atlas, "Tamam olur," diye karşılık verdi. Odasından çıkıp Talya'nın peşinden devam etti.

Enzel, bahçedeki duvar kenarlarına sıralanmış süs bitkilerini budamakla meşguldü. Atlas doğrudan çardağa geçerken Talya babasının yanına doğru yürüdü. "Babacığım, bize ayıracak vaktin var mı?" diye seslendi. Enzel arkasını döndü ve "Tabii ki," diye yanıtlayarak elindeki aletleri bıraktı. Daha sonra Talya ile birlikte çardağa doğru yürüdü.

"Evet çocuklar; yüz ifadenize göre ciddi bir mesele konuşacağız."

Atlas konuya nereden gireceğini düşünürken Talya hemen atıldı. "Evet baba, doğru anladın. Biraz ciddi bir mesele."

"Peki kimin hakkında bu mesele? Sen mi yoksa Atlas mı?"

Talya atılgan hâline devam etti. "Hayır babacığım; senin hakkında..."

Enzel, konunun kendisi olduğunu tahmin ediyordu. "Aman beni ne yapacaksınız? Unumu elemişim, eleğimi asmışım, emekliliğin tadını çıkarmaya çalışıyorum."

Babasının bu geçiştirme çabası Atlas için artık bir şey ifade etmiyordu. "Babacığım, son zamanlarda yaşananlar pek küçümsenecek şeyler değil."

Enzel, son kez geçiştirme şansını denedi. "Neler yaşamışım ki çocuklar? Bence biraz abartıyorsunuz?"

Talya daha fazla dayanamadı. Sesini yükselterek, "Abartmak mı? Sadece dün gece eve geldiğimizde gördüklerimiz yeter baba! Ne abartma!" diyerek çıktı.

Enzel, başka bir seçeneğinin kalmadığının farkındaydı. Mecburen çocuklarının suyu gidecekti. "Evet, son zamanlarda bazı tuhaf şeyler yaşıyorum. Ben de anlamıyorum. Ama büyütme istemedim."

Atlas daha sakin ve ricacı bir ses tonuyla, "Neler yaşıyorsunuz baba? Lütfen bize en başından beri düzgünce anlat," dedi.

Enzel, arkasına doğru yaslandı. Ellerini, masum bir çocuk gibi dizlerinin üzerinde kenetledi. Sanki sert bir polis sorgusunda gibi hissetmişti kendini. Derin derin nefes aldıktan sonra anlatmaya başladı.

"Son birkaç aya kadar bir şey yoktu. İki ay öncesiydi sanırım, her şey bir rüyayla başladı. İlk defa kendimi bir rüyada hapsolmüş gibi hissettim. Birileri boğazımı sıkıyor, nefes alamıyorum; rüyada olduğumu anlıyor ancak uyanamıyorum. Tam nefesim kesilip boğulmak üzereyken uyanıyorum.

Çok kez tekrar etti bu durum. Karanlığın içindeki eller boğazıma yapışıyor. Eller değişiyor ama sahne değişmiyordu. Bazen yaşlı bir adam eli, bazen genç bir kadın eli, bazense bir çocuk eli... Her seferinde boğazım sıkılıyor.

Daha sonra gece yattığım yerde uyanmamalarım baş gösterdi. Uyurken yatak odasında annenizin yanındayım, uyanıldığında salonda, mutfakta ya da diğer odalarda... Gece yaraları uyandığım için siz çoğunu fark etmediniz bile. Bunlar a yetmiyormuş gibi bir iki kez de sokakta buldum kendimi.

Yakınlardaki parkta, ormanda ya da evin bahçesinde uyandım. Ama oralara nasıl gittim, ne zaman gittim hiç hatırlamıyorum.

Son zamanlarda ise onlar ortaya çıkmaya başladı. Değişik değişik bedenler, yüzler... Kimisi beni çağııyor, kimisi kovalıyor, kimisi ise öylece etrafımda durup izliyor... Kaybolduktan sonra çoğunun şeklini şemalini unutuyorum ama. Sadece yüzler ve gözler kalıyor aklımda. Özellikle de gözler... Sarı bir çift göz... En çok onu görüyorum. Bir çocuk gibi. Ama bakışları kocaman bir adam. Siz görmüyorsunuz ama o bizi sürekli izliyor.”

Talya ve Atlas büyük bir kaygıyla babalarını dinlemişlerdi. Duydukları şeyleri nasıl açıklayacaklarını bilemiyorlardı. Başka birisi anlatsa gerçek olduklarına inanmayabilirlerdi ancak babalarının garip davranışlarına yakından şahitlik etmişlerdi.

Talya, duyduklarına inanmak istemiyordu. “Yediğin içtiğin bir şeyler dokunuyor olmasın baba? Ya da bilmediğimiz bir ilaç falan mı aldın?” diye sordu.

Enzel, “Yakın zamanda hiç ilaç almadım ki,” dedi, “ayrıca beslenme alışkanlığımı da hiç değiştirmedim.”

Talya benzer sorularına devam ederken Atlas sessiz kalmayı tercih etmişti. Babasının anlattıklarıyla bulunan cesetler arasında bir bağ yakalamaya çalışıyor, düşüncelerini bu yönde yoğunlaştırıyordu. “Yasaklı bölge,” diyerek araya girdi, “birkaç kez oraya girdin baba. Oraya neden gittin?”

Enzel, sağ elini alnına doğru götürdü. Hatırlamaya çalışmış gibi bir hareket sundu. Daha sonra, “Hatırlamıyorum...” diye mırıldandı.

Atlas, "Nasıl hatırlamazsın baba? Geçen hafta seni orada buldum. Uzun siyah saçlı bir kadın gördüğünü söylemiştin. Şimdi hatırlamıyorum diyorsun. Kimdi o kadın? Nasıl gittin oraya?" diye sorularına devam etti.

Atlas'ın seri soruları Enzel'i tedirgin etmişti. Herhangi bir yanıt vermedi. Bir çocuk gibi ellerini bu kez bacaklarının arasına sıkıştırdı. Omuzlarını ön tarafa doğru sarkıttı. Bedeni sanki bir anda küçülmüştü.

Atlas, cebinden kolye ve bilekliği çıkardı. "Peki ya bunlar? Bunları da mı hatırlamıyorsun baba? İyi düşün lütfen?"

Enzel, iki büklüm olmuş hâline devam ederek, "Hatırlamıyorum," diye mırıldandı, "inanın hatırlamıyorum..."

Atlas yeniden sorular sormaya başlayacakken Talya eliyle susmasını işaret etti. Hemen ardından babasını dikkatle izlemesini işaret etti. Atlas, bakışlarını yeniden babasına çevirdi.

Enzel, az önceki hâli devam ederken birden titremeye başladı. Bedeni kas katı kesilmiş gibiydi. Tüm vücudu titriyordu. Titremeyle birlikte gözlerini tam karşısındaki duvara kenetledi. Kısa bir süre sonra göz bebekleri büyüdü.

Atlas ve Talya, panikle Enzel'e doğru yaklaşırlarken Enzel mırıldandı:

"Bakın, aynı çocuk duvarın önünde bizi izliyor."

18. Bölüm

“Atlas, babam gerçekten kafayı yemiş olabilir mi?”

Talya'nın bu cümlesi Atlas'ı kızdırmıştı. Babasını böyle tanımlamak istemiyordu. “Saçmalama! Kafayı yemiş demek ne demek!”

“İkimiz de gördük o hâlini. Boş duvara bakıp orada birisi var diyor!”

“Evet gördük. Ama belki başka bir şeydir, belki halüsinasyon görüyordur.”

“Tamam işte, neyse ne! Olan ortada!”

Talya'nın üzerindeki gerginlik bir türlü gitmiyordu. Oda-sının içinde dört dönüyor, bir uçtan bir uca yürüyordu. Atlas ise yine aynı şekilde yatağın ucunda daha soğukkanlı bir şekilde oturuyordu.

“Bir an önce hastaneye götürmeliyiz babamı Atlas. Ben en iyisi internetten iyi bir doktor bulayım.”

Atlas, “Şimdilik acele etme,” diyerek karşı çıktı, “biraz daha bekleyelim.”

“Neyi bekleyeceğiz?”

Atlas sustu. Herhangi bir yanıt vermedi. Aklından geçenleri paylaşmak için erken olduğunu düşünüyordu. Ama Talya'nın her zamanki gibi yoğun ısrarına dayanamadı.

"Neyi bekleyeceğiz söylesene!"

"Yasaklı bölgeyi..."

"Yasaklı bölge ne alaka?"

"Bilmiyorum. Ama nedense içimden bir ses orayı kurcalamamız gerektiğini söylüyor. Babamın durduk yere iki kez oraya gitmesinin bir anlamı olmalı."

"Ne yani, gidip yasaklı bölgeye gireceğiz ve babamın orada neler yaptığını mı araştıracağız?"

"Şu an elimizden başka bir şey gelmiyor."

Talya odasının içindeki turlamalarına devam etti. Bu esnada kendi kendine kısık sesle konuşarak düşünmeye başladı. Babasının iyiliği için her şeyi netleştirmek ve gerekirse tedavi sürecini buna göre belirlemek en sağlıklısı olacaktı. Stresten tırnaklarını kemirmeye başlarken Atlas'a döndü.

"Ne zaman giriyoruz yasaklı bölgeye?"

"Kaybedecek vaktimiz yok. Bence bu akşamı değerlendirmeliyiz."

"Sadece ikimiz mi olacağız? Ya başımıza bir şey gelirse..."

"O konuda emin değilim işte... Yanımıza birisini çağırsak iyi olabilir."

"Kimi?"

"Demir'i."

"O zaman Ala da gelsin."

Akşam karanlığı çöktükten sonra evlerine yakın bir kafede buluşmuşlardı. Atlas, babasının yaşadıkları hakkında diğer detaylara girmeden Ala ve Demir'e yasaklı bölgede olup bitenleri anlattı. Talya ise yardımcı olup olmayacaklarını sordu.

Ala, "Tabii ki senin olduğun her yere gelirim, böyle bir macerayı asla kaçıramam," dedi Talya'nın eline hafifçe dokunarak, "ayrıca ne demişler: *Risk yoksa hikâye de yoktur.*"

Demir, "Size faydam dokunacaksa ne mutlu bana," dedi, "ben de varım."

Ala, "Bu olay bana yıllar önce İsviçre'de yaşadığım bir macerayı anımsattı," dedi heyecanla ve meraklı gözlerle ekledi, "peki ne zaman gireceğiz?"

Ala'nın sorusunun üzerine tüm bakışlar Atlas'ın üzerine yöneldi.

Atlas, "Bir saat kadar sonra girelim. Ortalık biraz daha sakinleşmiş olur," diye karşılık verdi.

Bir saat kadar kafede oyalandılar. Vakit geldikten sonra Atlas'ın arabasına bindiler. Atlas, hiç duraksamadan yasaklı bölgenin yakınlarına kadar sürdü. Etraftan görünmesi zor bir noktada yolun kenarına arabayı park etti.

Arabadan indiler. Atlas dışında herkes yolun karşısında dikenli tellere ve arkasındaki sıralanmış ağaçlara bakıyordu. Demir ve Ala yasaklı bölgeyi ilk defa görmüşlerdi. Talya ise defalarca yanındaki yoldan geçmesine rağmen tıpkı diğerleri gibi ilk defa görmüşçesine heyecanla süzüyordu.

Atlas, üzerindeki fazla eşyaları arabaya bıraktı. Özellikle kolye ve bilekliği, şoför koltuğu paspasının altına gizledi. Neyle karşılaşabileceklerini ölçemediği için bir hayli tedbirli davranıyordu.

Bagajdaki el feneri ve yedek pilleri de aldıktan sonra diğerlerinin yanına geçti.

Ala, cep telefonunu çıkarmış, karşısında duran tellerin görüntüsünü çekiyordu.

Atlas onu görür görmez, "Ne yapıyorsun Ala!" diyerek tepki gösterdi.

Ala, "Böyle heyecanlı bir anı kaçıramazdım," dedi, "birkaç fotoğraf ve video çekiyorum."

Atlas, "Bu işlerin sırası mı şimdi?" diyerek tepkisine devam etti.

Ala, "Kusura bakma Atlas'cığım ama bence tam sırası. Hayatımızda kaç defa böyle kaçak göçek bir yere sızıyoruz ki?" diye karşılık verdi ve video çekmeye devam etti.

Demir, gözlüklerine dokunduktan sonra, "Ala'yı boş ver şimdi Atlas," dedi, "hadi nereden gireceğimizi söyle."

Atlas, el fenerini son kez kontrol ettikten sonra, "Beni takip edin," dedi ve yolun diğer yakasına geçti.

O andan itibaren kısa bir süre sessizlik yaşanmıştı. Atlas önden ilerliyor, diğerleri ip gibi sıralanmış bir hâlde onu takip ediyorlardı. En arkadaki Ala ise bir yandan çekim yapmayı ihmal etmiyordu.

Atlas'ın öncülüğünde tellerdeki yarıktan girdiler. Ağaçların arasından dik bir şekilde ilerlediler. Atlas'ın daha önceden gelmiş olması işlerini kolaylaştırmıştı. Yasaklı bölgenin ortasına doğru önemli bir mesafeyi rahatlıkla atlatmışlardı.

Orta kısımlara geldiklerinde görüş açıları azalmıştı. Karanlık gittikçe yoğunlaşırken; doğa dışındaki sesler ise tamamen

kaybolmuştu. Rüzgârdan sallanan dal ve yaprakların seslerine sadece baykuşların ve diğer kuşların sesi eşlik ediyordu.

Atlas ve Demir el fenerleriyle yan yana yürüyorlardı. Demir, sürekli olarak ağaçların birbirlerine olan açılmasına bakıyordu. Kimi yerde yakın dikilen ağaçlar kimi yerde mesafeliydi. Sanki ağaçlardan gizli yollar yapılmaya çalışılmış gibiydi. Bazı yerlerde Demir, arkasındaki Alâya işaret ederek o kısımların görüntülerini almasını istedi.

Zaman geçtikçe içlerindeki heyecan doruk noktaya doğru çıkmıştı. Yasaklı bölgenin derinliklerine doğru ürkek adımlarla ilerlemeye devam ettiler. Her adımında sanki yakalanacakmış korkusu yaşıyorlar ve neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Bu sessizlikten en çok ürpertiye ise Talya yaşıyordu. Alâ'nın elini sıkıca tutmuş, onun sürüklemesiyle ancak yürüyebilir bir hâle gelmişti.

Yaklaşık yarım saatlik bir ilerlemenin sonunda boş bir alana ulaştılar. Sadece çimenlerden oluşan alanda küçük birkaç ağaç dışında başka hiçbir ağaç yoktu. Tepeden vuran ayın ışığı loş bir aydınlık yaratmıştı. Puslu ve gizemli bir tabloyu andırıyordu. Boşluk alanın sol tarafında küçük bir tepeyi andırıcasına toprak yığılmış, toprağın içinden yabancı bitkiler fışkırmıştı. Belli ki yıllardır o toprak yığınına dokunulmamıştı.

Atlas, Demire toprak yığınına işaret etti. El fenerini toprak yığınının üzerinde gezdirerek ilerlemeye başladı.

Ala, "Nereye gidiyoruz?" diye arkasından seslendi.

Atlas'ın yerine Demir yanıt verdi. "Şu karşıdaki tepeciği kontrol edeceğiz."

Toprak yığına yaklaştıklarında ilk olarak çeşitli büyüklükte variller gördüler. Variller hemen sağ yakaya sıralanmıştı. Bir

kısmı yarısından kesilmiş, içinde ateş yakılabilecek cinse çevrilmişti. Neredeyse hepsinin de dış yüzeylerini pas kaplamıştı.

Varillere doğru yaklaştıklarında, varillerin hemen arkasında büyük kamyon lastikleri gördüler. Lastikler parçalanmış ve içindeki teller dışarıya sarkmıştı. Tıpkı variller gibi belirli bir hizada dizilmişlerdi.

Atlas, buldukları yerin ne olduğuna dair tahminler yürüterek adımlarken, az ileride bir baraka gördü. Toprak yığının arkasına doğru cephelenmiş eski bir barakaydı. Çatısından ön tarafa doğru yarısı parçalanmış bir sundurma uzuyordu. Demir pencerelerinde kırılmış camlar vardı. Terk edilmiş bir yapı olduğu her hâlden belliydi.

Hemen yanı başında duran Demir, "İçeride birisi olabilir mi?" diye fısıldadı.

Demir'in arkasında duran Ala, "Hiç sanmam," diye kısık sesle karşılık verdi, "baksana milattan kalma bir yere benziyor."

Tahya ise hiç konuşmadan Ala'nın elini tutmaya ve onunla birlikte adımlamaya devam ediyordu.

Atlas, "Ne olur ne olmaz. Belki içeride birileri vardır. Varillerin arkasına geçip gizlice yaklaşalım," dedi. Bunun üzerine eğilerek varillere doğru hızlandılar. Varillerin yanına gelince tamamen yere çöktüler. Çökmüş bir vaziyette barakaya doğru yaklaştılar.

Varillerin bittiği noktaya geldiklerinde Atlas yavaşça doğruldu. Hemen arkasından diğerleri de ayağa kalktılar. Atlas feneri barakanın üzerinde gezdirmeye başladı. Önce kendilerine en yakın pencereye tuttu. İçeride bir yaşam belirtisi yoktu.

Daha sonra sol tarafa doğru yavaşça açığı değiştirdi. Diğer pencereleri kontrol ederek feneri tutmaya devam etti. Değişen herhangi bir durum olmadı.

En sonunda barakanın girişine, sundurmanın tam altına tuttuğunda ise Talya ve Aladan büyük bir çığlık koparacak o sahne yaşandı.

Sundurmanın altında, kolları sundurma demirlerine halatla bağlanmış bir kadın asılıydı.

19. Bölüm

Talya, kendinden geçmiş bir hâlde avazı çıktığıınca bağıırıyordu. Ala, korkuyla bir süre ona eşlik etmişti. Demir, gördüğü tablo karşısında dayanamamış, dizlerinin bağı çözöldüğü için kendini yere bırakmıştı.

Tek sakın kalabilen ise Atlas'tı. Kalbi hızla çarpıyor, bedeni heyecan ve korkuyla titriyor ama yine de bakışlarını karşılarda duran cesetten ayırmıyordu.

Bir süre hepsi birden şok etkisi yaşadıktan sonra Atlas arkasını döndü. Ala'nın kolunu sıkıca kavradı. "Tamam, sakın olun!" diye bağıırırken Ala'nın kolunu var gücüyle sıktı.

Canı yanan Ala bir anda irkildi. Eliyle terden yüzüne yapışan saçlarını çekti. Gördüğü şeyden emin olmak için bir kez daha barakaya doğru baktı. Hemen ardından Atlas'a dönüp, "Yanlış görmüyoruz değil mi? Yine bir kadın cesedi..." dedi.

Atlas, "Tamam, sakın olun!" diye yineledi. Ala'yı bırakıp Talya'nın yanına geçti. Talya'nın başını göğsüne dayadı ve sıkıca sarıldı. "Tamam Talya, sakın ol..."

Ala kısa sürede kendine gelmişti. Atlas, Ala'nın sakinleştiğini anlayınca Talya'yı işaret etti. Talya'ya bu kez Ala sarıldı ve sakinleşmesi için telkinlerde bulunmaya başladı. Atlas ise hemen yere çökmüş ve sırtını varillere dayanmış olan Demir'in yanına koştu. Demir'in elinden tutup parmaklarını gözlüklerine değdirmesini ve böylelikle güvende hissetmesini sağladı.

Yaklaşık on dakika süren panik hâlinin sonunda hepsi de sakinleşmişti. Demir ayağa kalkmış, el fenerini sundurmaya asılı kadının üzerine sabitlemişti. Uzaktan çekebildiği kadar fotoğraf çekiyordu. Ala ise video çekimine kaldığı yerden devam ediyordu.

Talya, Atlas'ın yanına sokularak, "Atlas çok korkuyorum! Ne yapacağız şimdi?" diye sordu.

Atlas, "Yapacak bir şey yok," dedi, "cesedin yanına gidip yakından inceleyeceğiz." Atlas'ın o an aklındaki tek şey, bu cesetle de Talya arasında çıkabilecek bir bağlantıydı.

Demir, "Ama biz oraya gidersek bütün suçlar bize kalabilir," dedi, "farkında olmadan sağa sola iz bırakırız."

Ala da cesedi yakından izleme taraftarıydı. "Biz de dikkatli oluruz öyleyse. Bu kadar yaklaşmışken ben de yakından görmek istiyorum."

Talya, "İnceledikten sonra ne yapacağız? Polise haber verecek miyiz?" diye sordu.

Atlas, "Ona o zaman karar veririz," dedi, "hazırsanız ilerleyelim."

Kadını yakından görmek için sabırsızlanan Ala, "Ben hazırım," diyerek Atlas'ın yanına geldi. Elindeki telefonu barakaya doğru tuttu. Atlas, Demir'e dönerek, "Siz arkamızdan gelin,"

dedi ve yürümeye başladı. Ala, Atlas'a eşlik etti. Talya ise hızla Demir'in koluna girdi ve onunla birlikte ilerledi.

Varillerden barakanın önüne doğru gittikleri kısa mesafe, belki de ömürlerindeki en uzun yolculuk gibiydi. Yaklaştıkça kalp atışları hızlandı, bedenleri titremeye başladı. Ama buna rağmen kısa adımlarla sundurmanın sınırına kadar hiçbirinin adımı bozulmadı.

Halatla bağlanmış kadının tam önünde yan yana durdular. Atlas ve Demir feneri kadının üzerine tuttular. Hepsi birden sessizce kadına baktılar.

Tıpkı diğer iki olayda olduğu gibi kadının üzerinde aynı beyaz elbise vardı. Hemen hemen aynı yaşlardaydı. Yine herhangi bir yerinde kan lekesi yoktu. Halatlar bileklerinden bağlanmış, ayakları yere değmiyordu.

Atlas'ın gözüne ilk çarpan ise bu kadının diğer kadınlardan iki farklı yönüydü. İlki, diğer kadınların saçları aşağıya doğru sarkmışken, bu kadının tepede toplanmıştı. Diğeri ise yüzü çok daha solgundu ve elmacık kemikleri çok daha belirgindi.

İki detayı fark eden Atlas, kısa bir süre düşündükten sonra birden irkildi. Gözleri parlamış bir hâlde birkaç adım daha yaklaştı. Yüzüne yakından baktı. Hemen ardından kadının arkasına geçti ve feneri saçlarını doğru tuttu. Kadının saçlarını sabitleyen tokayı fark edince aklına gelenin başına geldiğini anladı.

Ceset yeni bir ceset değildi. Belki bir hafta, belki on gün önce asılmıştı. Görünen çeşitli bölgelerinde damarları belirginleşmiş ve karnı tamamen şişmişti. Atlas'ın hesabına göre tam da babasının yasaklı bölgeye girdiği zamana denk geliyordu. Toka ise, Talya'nın kullandığı tokalardan birisinin aynısıydı...

Atlas'ın dikkatle kadının saçlarına baktığını fark eden Talya yavaş adımlarla arkaya doğru turladı. Gözlerini kadının saçlarına dikti. Tokayı fark edince, "Olamaz!" diye bağırdı.

Talya'nın bağırmasının ardından Ala ve Demir de hemen arkaya geçtiler. Ala merakla, "Ne oldu?" diye sordu.

Talya, "Toka..." diye mırıldandı, "Bu tokenin aynısından bende de var."

Bunun üzerine Ala ve Demir de bütün dikkatlerini tokaya verdiler. Yaklaşık on santimetre büyüklüğünde eski bir altın tokaydı. Tıpkı bileklik ve kolyede olduğu gibi bir kısmı parlaklığını yitirmişken bir kısmı ışığın altında parlıyordu.

Talya, "Önce kolye, sonra bileklik, şimdi de toka..." diye kendi kendine sayıyordu.

Ala bunu duyunca, "Bileklik mi?" diyerek heyecanla Talya'ya döndü. Talya o an pot kırdığını fark etti. Ne karşılık vereceğini bilemezken Atlas araya girdi.

"Evet, bileklik. İkinci kadında da bir bileklik vardı ve bileklik Talya'nın bilekliğinin aynısıydı. Kimseye söylememiştik."

Atlas artık saklamaması gerektiğini düşünüyordu. Oradaki herkes olayların kendisi, Talya veya babasıyla alakalı olduğunu anlamıştı.

Ala kısa süreli bir kızgınlıkla, "Ben sizinle her şeye varım diyorum, siz benden mi saklıyorsunuz?" diye tepki gösterdi.

Ala'nın tepkisini gören Demir, "Abartılacak bir şey yok Ala; ben de bilmiyordum. Şimdi öğrenmiş olduk işte," diyerek dizginledi.

Demir ve Ala kendi aralarında tartışırken Atlas'ın gözü hâlen tokadaydı. Derin bir düşünceye dalmıştı. Bu aşamadan sonra ne yapacaklarını kurguluyordu.

Ala, "Size küstüm ama hesabını sonra soracağım," dedi, "asıl konumuz şimdi ne yapacağımız? Polise ihbar edersek birinci derecede şüpheli olacağımız kesin artık."

Talya da Ala'ya destek verdi ve aynı soruyu sordu. Bu kez bakışlar Atlas'ın üzerine çevrilmişti.

Atlas, bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Madem bu noktaya geldik, bundan sonrasına da devam edeceğiz ve krizi fırsata çevireceğiz," dedi, "polise ihbar edeceğiz."

20. Bölüm

Atlas hızlıca planını diğerlerine anlattı. Ala birkaç kez plana karşı çıksa da araştırmaya devam edebilmek için tek yolun Atlas'ın planı olduğunu anladı.

İlk olarak hızla telefonların çektiği tellerin yakınına kadar ilerlediler. Herkes ailesini arayarak arkadaşlarıyla olacaklarını ve geceyi dışarıda geçireceklerini söyledi. Daha sonra Atlas polis ihbar hattını aradı ve bir ceset bulduklarını ihbar etti.

Yaklaşık beş dakika sonra ilk polis arabasının tepe lambasının ışıkları tellere vurmaya başlamıştı. Diğerlerine göre daha soğukkanlı olan Atlas ve Ala hemen tellerin dışına çıktılar. Polisleri karşıladılar. Ala, "Polis abi çok korktuk, içeride bir ceset var!" diyerek yapmacık tavırlara büründü.

Resmî üniformalı polislerden ilki, "Sizin ne işiniz var burada?" diyerek tellerin üzerindeki 'GİRİLMEZ' levhasını gösterdi.

Atlas, "Abi arkadaşlarla iddiaya girmiştik bu alana girebilirsin giremezsin diye; nereden bilelim böyle olacağını," diye karşılık verdi.

İlk polis tellerin altından geçmişti. Diğer polisler de araçtan indikten sonra tellerin altından geçtiler ve Atlas'ın yönlendirmesiyle orta alana doğru yürümeye başladılar.

Ala ve diğerleri tellerin orada kalmıştı. Arkadan gelen diğer polisleri içeriye yönlendirdiler. Yaklaşık kırk beş dakikanın sonunda ise içerisi polis kaynar hâle gelmişti.

Hızlıca çekilen olay yeri şeritlerinin arkasında iki sivil polis Atlas ve diğerlerinin başında bekliyorlardı. Atlas, sordukları sorulardan polislerin cinayet masasında görevli olduklarını anladı. Bir tanesi fırça atar tonda sert bir üslupla konuşurken, diğeri daha cana yakın bir yaklaşım sergiliyordu.

Hararetli telefon ve telsiz trafiğinin ardından cana yakın olan polis, "Beni takip edin," dedi, "emniyete geçiyoruz."

Atlas rol yaparak, "Başımız belaya girmez değil mi? Zaten çok korktuk," diyerek karşılık verdi.

Polis memuru, "Ceset çok önce bırakılmış. Eğer yeni olsaydı başınız çok ağrırdı," diyerek bekledikleri açıklamayı yaptı. Bu cümle, Atlas'ın planının işe yaradığına bir işaretti.

Yaklaşık bir saat sonra Cinayet Büro'nun koridorundaki bankta yan yana oturuyorlardı. Üstleri aranmış, tedbiren cep telefonları ve diğer eşyalarına el konulmuştu. Sadece birer kez telefonla görüşme yapmalarına izin verilmişti.

Ala, plan doğrultusunda aile avukatlarından birisine haber verdi. İfadelerine geçilmeden önce avukat hızlıca yetişti. Önce Ala ile ardından da polislerle görüşmeler yaptı. Daha sonra koridora gelerek, "Korkacak bir şey yok," dedi, "savcı ile görüşmüşler. Sadece bilgi almak için ifadenizi alacaklar. Tanık ifadesi gibi."

Avukatın bu cümlesiyle Ala ve Atlas'ın yüzünde ince bir te-
bessüm oluştu.

Ala, "Bari hemen alsalar ifademizi, sabaha kadar burada mı
tutulacağız?" diye karşılık verdi.

Avukat, "Meraklanmayın Ala Hanım, emniyetteki tanındık-
ları devreye soktum. İfadeleri hızlıca alacaklar," diye açıkla-
mada bulundu.

Avukatın girişimleri işe yaramıştı. Yüksek müdürlerden ge-
len telefonlar sonrasında cinayet bürosundaki polisler hızlıca
ifade işlemlerine geçtiler. Herkes, Atlas'ın tembihlediği şekilde
ifadesini verdi. İfadelerin temel özeti ise belliydi:

"Yasaklı bölgeye girmek için kendi aramızda iddiaya gir-
miştik. Gezerken ceset bulduk."

İfade işlemleri devam ederken Atlas ve Ala polisleri sıkıca
gözlem altında tutmuşlardı. Bazılarının konuşmalarından ek
görevli oldukları belliydi. Diğer olaylarla ilgili detaylı bilgi sa-
hibi değillerdi. Ama içlerinden bir tanesinin bütün sürece ha-
kim olduğu anlaşıyordu. Özellikle elinde tuttuğu kırmızı ile
pembe renk arasında bir renkteki dosyadan evraklar çıkarıp sık
sık bakıyor, başka evrakları dosyaya koyuyordu. Atlas ve Ala,
o polisi gözlerine kestirmişlerdi.

Son ifade Ala'nın ifadesiydi. Ala, avukatıyla birlikte ifade ve-
rirken o polis memuru ile baş başa kaldılar. Fırsatı yakalayan
Ala, "Memur Bey, bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Polis memuru, "Tabii ki buyurun," diye yanıtladı.

Ala, "Bir iki hafta kadar önce Boğaz'da bir kadın bulunmuştu.
Hatta fenomen Nani gözaltına alınmıştı. Bu olayın onunla bir
bağlantısı var mı?" diye sordu.

Polis memuru ilkin, “Neden böyle düşünüyorsunuz?” diye soruya soruyla karşılık verdi.

Ala, “Ben o olayın videosunu izlemiştim de. Aynı bu olaya benziyordu. Beyaz elbiseli bir kadındı ve kolları bağlıydı,” dedi.

Polis memuru, “Evet; olaylar çok benziyor,” diye açıkladı, “bağlantılı olduğunu düşünüyoruz ama elimizde henüz somut bir delil yok. Belki de onları taklit eden bir kopya cinayettir.”

Ala hedefine ulaşmıştı. Polis memuru kesinlikle bu dosyada görevli olan polislerden birisiydi. Önündeki dosyada ise birçok bilgi olduğundan emindi.

Polis memuru evraklarla uğraşırken Ala avukatından gizlice telefonunu istedi. Avukat ne olduğunu anlayamamıştı ancak yine de polise belli etmeden telefonunu Ala’ya uzattı. Ala hemen telefonu arkasına doğru uzattı ve beline sıkıştırdı. Bunun ardından Ala, avukata önce polisi daha sonra da kapıyı işaret etti. Avukat, Ala’nın polisi dışarı çıkarmak istediğini anlamıştı. Normalde böyle riskli işlere bulaşmazdı fakat Ala’nın ailesinin mal varlığı ve baktığı davalardan elde ettiği geliri hesaba katınca riskin değeri gözünde bir anda küçüldü.

Avukat, “Memur Bey, iki dakika sizinle özel görüşebilir miyim?” diye sordu.

Polis memuru, “Tabii ki,” diyerek dosyasını kapattı ve ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Avukat peşinden çıktı ve kapıyı kapattı.

Ala aradığı fırsatı sonunda bulmuştu. Hızla yerinden kalktı dosyanın başına geçti. Belindeki telefonu çıkarıp kamera-
●●● açtı. Dosyanın içinden önüne gelen evrakların hızlıca foto-
●●● graflarını çekmeye başladı. Evrakların ne olduklarına bak-
●●● yor, sadece hızla fotoğraflarını çekiyordu.

Avukat kapıda polis memurunu oyalarken Ala ne kadar evrak varsa hepsini fotoğraflamayı başarmıştı. Dosyayı eski hâline getirip yerine oturdu ve telefonu sakladı. Tüm bunları yaparken o kadar heyecanlanmıştı ki hızla çarpan kalbi neredeyse yerinden sökülecekti.

Kısa bir süre sonra avukat ve polis içeriye girdiler. Avukat, "Buyurun Ala Hanım, işimiz bitti, çıkabiliriz," diyerek kapıyı tuttu. Ala, polis memuruna, "Bizim yapmamız gereken bir şey var mı?" diye sordu. Hemen ardından sesini yumuşatarak acındırıcı bir kıvama getirdi ve "Başımıza bir iş gelmez değil mi?" diye ekledi.

Polis memuru, "Telefonlarınız açık olsun, size her an ulaşabilelim yeterli," dedi, "ayrıca korkmayın bir şey olmaz."

İfade odasından çıktıktan sonra polis memuru koridorda bekleyen diğerlerine seslendi. Telefonlarının açık olması gerektiğini onlara da bildirdi. Daha sonra kişisel eşyaları ile cep telefonlarını teslim etti ve gidebileceklerini söyledi.

Emniyet binasının otoparkında avukatın arabasına binerlerken, Ala çektiği tüm fotoğrafları kendisine yolladı ve avukatın telefonundan sildi. Hemen ardından kendi telefonundan da Atlas'a yolladı.

Avukatın arabasının arka koltuğunda gecenin bir vakti emniyet binasından uzaklaşan Atlas, telefonuna gelen evrakları hızlıca kontrol etti. Başını telefon ekranından kaldırdı ve ön koltukta oturan Ala'nın omzuna hafifçe dokundu. Ala, dikiz aynasından Atlas'a baktığında, Atlas tebessüm ederek göz kırpyordu.

Atlas, krizi fırsata çevirmiş ve üç olaya ait tüm bilgilere ulaşmıştı.

21. Bölüm

Eve döndükten sonra Atlas sabaha kadar tüm evrakları satır satır okudu. Üç kadın maktulün kimlik ve adres bilgileri, olay yeri inceleme tutanakları, ilk maktul Zeynep Taşova'ya ait otopsi raporu ve birçok önemli bilgi artık elindeydi. Yarından tezi yok araştırmalarına devam etmeliydi. Ama öncesinde yapması gereken önemli bir iş vardı.

Sabah olduğunda her şey sıradanmış gibi güne başladılar. Talya hâlen bir gece öncesinin şokunu atlamamış olsa da anne ve babasına durumu belli etmedi. Rutin bir güne başlamanın ardından Atlas, babasının bahçeye çıkmasını beklemeye koyuldu.

Öğlene doğru Enzel bahçeye çıkmıştı. Yine budama ve çiçeklerin bakımlarıyla meşguldü. Atlas, Talya'yı da yanına alarak bahçeye çıktı. Çardağa geçmek yerine doğrudan Enzel'in yanına ilerlediler.

Talya babasına karşı her zamanki şirinliğine bürünerek işlerine yardım etti. Atlas da önce çiçeklerle ilgili sorular sordu. Enzel çiçekler hakkında yanıtlar verdikten sonra Atlas asıl konuya geçti.

“Babacığım, biz Talya ile bir karar aldık”

Enzel, “Neymiş o karar?” diye sordu. Meraklanmıştı.

Atlas, sözü Talya’ya bırakmak için gözlerini Talya’ya dikti.

Talya, “Şey... Babacığım, ben biraz araştırma yaptım da. İyi bir doktor buldum. Diyoruz ki seni bir götürsek de doktora görürsen...” diye giriş yaptı.

Duyduğu cümleler Enzel’in hoşuna gitmemişti. “Ne doktoru, abarttınız iyice,” diyerek çıkıştı.

Bunun üzerine Atlas, “Babacığım aslında kaç gündür düşünüyoruz bunu. Ertelemenin faydası yok,” diyerek ısrar etti.

Enzel yeniden itirazlarda bulundu. Ama Talya ve Atlas için başka bir çıkış kapısı kalmamıştı. Özellikle Atlas, cinayetlerle babası arasında bir bağ olduğundan büyük bir kuşku duyuyordu. Araştırmasına devam etmeden önce babasını bir hekime göstermesi şarttı.

Enzel ne kadar dirense de Atlas ve Talya ısrarlarından vazgeçmediler. Enzel, çocuklarının vazgeçmeyeceğini anlamıştı. Bakışlarını eve doğru çevirip, “Anneniz biliyor mu?” diye sordu.

Atlas, babasının annesinden çekindiğini anlamıştı. Çekinmeyi hemen bir koza dönüştürdü. “Annem tavırlarındaki değişimlerin farkında ancak henüz bizim kadar bilgi sahibi değil,” dedi, “eğer tedavi olmayı kabul etmezsen mecburen tüm olan bitenleri ona da anlatmak zorundayız.”

Atlas’ın bu üstü kapalı tehdidi işe yaramıştı. Enzel, “Peki, anneniz duymasın ama,” diyerek kabul etti. “Ne zaman gideceğiz?”

Talya, “Hemen, hatta şimdi çıkabiliriz,” diye yanıtladı.

Enzel, "Yangından mal mı kaçırıyorsunuz canım," dedi, "gideriz bir ara."

Atlas, "Hayır, başka zaman olmaz babacığım," diye itiraz etti, "bugün gidiyoruz."

Enzel başka bir çıkar yol kalmadığını anlayınca, "Tamam," dedi, "siz önden çıkın. Yolun aşağısında bir yerde beni bekleyin. Ben de arkanızdan çıkacağım söz."

Talya ve Atlas arabaya binip sokağı kesen caddeye kadar ilerlediler. Bir süre arabanın içinde beklediler. Yaklaşık yirmi dakika sonra Enzel yürüyerek arkalarından geldi ve arabaya bindi.

Talya, özel bir muayenehaneden çoktan randevu almıştı. Vakit kaybetmeden muayenehanenin yolunu tuttular. Durumdan rahatsız olan Enzel yol boyunca hiç konuşmadı. Talya'nın şirinlik çabalarına rağmen suratı hep asıktı.

Muayenehanenin yakınlarına geldiklerinde Talya ve Enzel araçtan indiler. Atlas park yeri aradı. Bu süreçte Talya babasıyla birlikte muayenehaneye çıktı ve sekreteryadaki görevliyle randevu için teyitleşti. İçerideki hasta çıktıktan sonra Enzel'i alacaklardı.

Atlas muayenehaneye girdiğinde Enzel doktorun odasına girmek üzereydi. Talya kapıda doktorla merhabalaştıktan sonra kapıyı kapattı.

"Of... Babamda bir şey çıkmasa bile bu gidişle bende bir şey çıkacak!"

Talya yine stresten tırnaklarını kemirmeye başlamış, kapının önünde daire çizerek yürümeye koyulmuştu.

Atlas ise hiç konuşmadan babasının olaylarla olabilecek bağlantılarını düşünmeye dalmıştı.

Yaklaşık yarım saatlik bir muayenenin sonunda doktorun kapısı açıldı. Uzman psikiyatr Enzel'i kapıdan yolculadı. Enzel, çocuklarıyla hiç konuşmadan bekleme salonundaki koltuklara doğru yürüdü.

Atlas ve Talya büyük bir kaygıyla doktora baktılar. Enzel yerine geçtikten sonra doktor, "Siz çocuklarınız değil mi?" diye sordu.

Talya, "Evet," diyerek hızla onayladı.

"Buyurun içeride konuşalım."

Doktorun arkasından odaya girdikten sonra kapıyı kapattılar. Masanın önündeki koltuklara oturdular.

Talya sabırsızlıkla, "Babamın bir sorunu var mı hocam?" diye sordu.

Doktor, "Lafı çok uzatmayı sevmem," dedi, "mevcut semptomlara göre büyük ihtimalle şizofreni. Ama daha birçok test yapmamız gerekiyor."

Atlas ve Talya şizofreniyi duyunca şaşkına döndüler. İkisinin de ağzını bıçak açmadı.

"Normalde kırk beş yaşından büyük kişilerde şizofreni tanısı koymak çok nadirdir. Daha önce benzer semptomlarla hiç karşılaşmadınız mı?"

Atlas, "Ne gibi semptomlar hocam?" diye sordu.

"En önemlileri halüsinasyonlar ve düzensiz konuşmalar-
dır. Sanrılar da."

Talya, "Hayır, daha önce hiç görmedik," dedi, "babam ya-
sadıysa da biz fark edemedik."

Doktor önünde formlara ve birkaç dokümana baktı. Daha sonra bilgisayarına döndü ve çeşitli işlemlerde bulundu.

“Bazı hocalarıma da danışmam gerek. Kesin yargıya varmakta çekiniyorum ama büyük ihtimalle sonuç değişmeyecek.”

Muayenehaneden çıktıklarında üçünde de büyük bir sessizlik vardı. Ne Enzel ne Talya ne de Atlas konuyu açmak istemiyordu. Geri dönüşü geçtiklerinde Enzel daha fazla dayanamadı ve “Ne oldu, benim kafa gitmiş mi?” diye sordu.

Talya ne yanıt vereceğini düşünürken Atlas araya girdi. “Henüz testler bitmemiş babacığım. Biraz daha zamana ihtiyacımız var.”

Enzel, “Peki öyleyse,” dedi, “beni lokale bırakın. Kafayı tamamen yemeden önce biraz bizimkileri üteyim.”

Enzel’i lokale bıraktıktan sonra mahalleden ayrıldılar. Talya, sakın bir kafayla bir durum değerlendirmesi yapmak istiyordu. “Güzel bir yere gidelim lütfen,” dedi, “açık havada konuşalım.”

Atlas, “Olur,” dedi, “sonrasında da bizimkilerle buluşalım.”

Atlas’ın bu cümlesinin ardından cep telefonu çaldı. Arayan Demirdi.

“Geceden beri gözüme uyku girmedi. Ben de internette biraz araştırma yaptım. Bizim yer eski bir askerî birlikmiş.”

Atlas, “Neresi eski bir askerî birlikmiş?” diye sordu.

“Dün geceki yer. Yasaklı bölge. Sizin mahalleye eskiden Jandarma bakıyormuş. 1980 darbesinden sonra asker sayısı artırılmış. Askerî eğitimler için o bölge kiralanmış. Bizim bulduğumuz toprak yığını ve baraka açık poligon olarak atış talimlerinde kullanılmış. 1987’de sıkıyönetim bitince hem jandarma hem de

diğer askerler oradan çekilmiş. O günden sonra hiçbir resmi hizmette kullanılmamış.

Müteahhitler arsaya çok göz koymuşlar. Ama arsa sahibi ne satmış ne de kiralamış. Bir çivi bile çaktırmamış. Yıllarca öyle atıl bir vaziyette kalmış.

Arsa sahibini de buldum. Yaşlı, zengin bir adam. Yaklaşık bir ay önce vefat etmiş. Elimizde sadece bir adres var. İşimize yarar mı bilmiyorum. Büyük bir ev hatta bir malikâne, ismi de Beyaz Ev.”

22. Bölüm

“Nereye gidiyoruz?”

“Demir’i almaya.”

“Demir ne dedi telefonda? Acil bir durum mu var?”

“Acil değil ama bir yere bakmamızda fayda var. Sonrasında Ala’yı da alır otururuz bir yerde.”

Atlas trafikte seri bir hâlde ilerleyerek Demir’in evine sürdü. Gittiklerinde Demir, apartmanın önünde bekliyordu. Her zamanki gibi üzerinde gözlükleriyle uyumlu bir oduncu gömleği vardı. Heyecanlı olduğu ise her hâlden belliydi. Hızlıca arabaya binip telefonunu Atlas’a uzattı. Navigasyon ekranında gidecekleri adresin konumu işaretliydi.

Harekete geçtikten sonra Atlas, “Bu kadar bilgiyi nasıl buldun?” diye sordu.

Demir, “Biraz araştırmayı bilmekle, biraz da yalakalıkla,” diye yanıtladı.

Talya, “Ne yalakalığı?” diyerek araya girdi.

Demir yaptığı çalışmayı anlattı.

“Bu yasaklı bölge hakkında daha önce yazılar yazılmış. İstanbul’un gizemini koruyan yerleri gibi yazılar. Yani bazı yazılarda listelere girmiş. Benzer listeler sözlük sitelerinde de yer almış. Oradaki yorumları okudum. En son yorum yeni girilmişti. Birisi babasının askerliğini orada yaptığını yazmış. Askerî birlik olmasını böyle öğrendim.

Daha sonra adamı araştırdım. Sosyal medya hesaplarını buldum. Mesaj attım. Yorumunuz sayesinde aydınlandım, orayı çok merak ediyordum gibi yalakalıklar yaptım. Adam mimarmış. Bir inşaat firmasında çalışıyormuş. Adamın hoşuna gitmiş olsa gerek mesajla anlatmaya devam etti.

Babası epeyce zorlanmış askerlik günlerinde. Yaşadığı zorlukların hepsini oğluna anlatmış. Oğlu da babasına jest yapmak istemiş. Amacı oraya ağaçların içinde bir site yaptırmak ve babasına bir daire hediye etmekmiş. Patronlarına o bölgenin rant değerinin yükseleceğini söyleyerek boş arsanın varlığını iletmış. Tabii patronlar da durur mu, belediyeden şuradan buradan derken arsa sahibini bulmuşlar yıllar önce ama adam fena inatçı çıkmış. Kaç defa fiyat yükseltseler dahi arsayı alamamışlar. Proje de ellerinde kalmış.”

Demir’in anlattıkları Atlas’ın bir hayli ilgisini çekmişti. Yaşlı adamın evine giderken merakla dinledi. Öte yandan olaylarla bir ilişkisi olup olmayacağı hakkında fikir yürüttü. Görünürde bir bağlantı yok gibiydi ama yine de o adrese gitmekte fayda olacağına inanıyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra konumdaki mahalleye varmışlardı. Genellikle iki katlı eski evlerden oluşan mahallenin birçok

yerinde restorasyon çalışmaları yürütülüyordu. Eski cumbalı evler adına uygun bir şekilde yenileniyordu.

Mahallenin içinden geçip ellerindeki adrese doğru devine ettiler. Caddede bir anda ağaçlık bir yola dönüşmüştü. Sağında yolunda sıralanmış ağaçlarla çok güzel görünüyordu.

Kısa bir süre sonra mahallenin biraz dışına çıkmışlardı. Az ileride, caddeden ayrılan tali yolun köşesinde durdular. Aradıkları ev haritaya göre bu yolun sonundaki evdi. Atlas, ağaçların kenarına park ettikten sonra Talha'ya, "Kalabalık gitmeyelim, dakikat çekebilir, sen istersen burada bekle," dedi. Talha kıraz etmeden başıyla onayladı.

Atlas ve Demir arabadan inip eve doğru giden patikaya girdiler. Etraflarında her yerde ağaçlar vardı. Yol, hafif bayır gibi çıkıyor, bayır tepesinde bir viraj alıyor ve eve dönüyordu.

Viraja geldiklerinde ev karşılarında göründü. Tahmin ettiklerinden çok daha büyük bir evdi. Tarihi görüntüsünün yanında devasa ihtişamlı duruşuyla tüm İstanbul'u selamlarcasına tepeden semaya el sallıyordu. Dış cephesi tamamen ahşaptan yapılmaydı ve beyaza boyanmıştı. Bakımlıydı ve ürkütücü bir havası vardı.

Atlas, "Sen bu açıdan bazı fotoğraflarını çek," dedi, "ben de çaktırmadan giriş kapısına bakayım."

Demir, yolun kenarındaki ağaçların arasına girdi ve uygun bir açı bularak fotoğraf çekmeye başladı.

Atlas yavaş adımlarla evi süzerek ilerledi. Tüm pencerelerine bakındı. Dıştan görünüşe göre evde herhangi bir yaşam belirtisi yok gibiydi. Ne bahçede ne balkonlarda ne de pencerelerde kimse görünmüyordu.

Gözlerini eve dikerek ilerlerken dış bahçe kapısına ulaştı. Bahçe kapısı da kapalıydı. Belli ki evde kimse yoktu. Yaşı adamın ölmeden önce burada yaşıyıp yaşamadığı bile meçhuldü.

Bahçe kapısına doğru yaklaşıp içeriyi kontrol etmek istedi. Tam kapının kenarındaki aralıktan bahçeye bakındığı esnada bir ses duydu.

"Kime bakmıştınız?"

Atlas bir anda irkildi ve sesin geldiği yöne döndü. Hemen sol tarafında, minik bir ağacın altındaki taşın üzerinde genç ve güzel bir kadın oturuyordu.

"Şey... Ben geçiyordum... Ev ilgimi çekti de merak ettim."

Kadın istifini bozmadan kendinden emin bir şekilde Atlas'ı tepeden turnağa süzdü. "Yoksa sen de buraya çökmek isteyen firmalardan mısın?"

Atlas, "Nasıl yani anlamadım? Çökmek derken?" diye karşılık verdi.

"Bu evi satın alıp yerine Boğaz manzaralı site yapmak isteyen firmalardan mısın?"

Atlas, "Yok, yok; hayır," dedi, "neden öyle düşündünüz ki?"

Kadın bir kahkaha atarak, "Ben onlardanım da," dedi, "eğer öyle bir niyetiniz varsa sıranızı bekleyin!"

Atlas ilk başlarda kadının ne demek istediğini anlamamıştı. Kısa bir süre düşündü. Daha sonra durumu topladı.

"Yok, benim ki tamamen meraktan. Aşağıdaki yoldan geçiyordum, evi böyle ihtişamlı görünce yakından bakmak istedim. Malum İstanbul'da tarihi evlerin sayısı gün geçtikçe azalıyor."

“Merakını gidermek için evi gezdirmek isterdim ama şu an kimse yok.”

Atlas, “Teşekkür ederim,” dedi. Ardından asıl merak ettiği şeyi sordu. “Siz neyi bekliyorsunuz peki?”

“Eve birilerinin gelmesini.”

“Eve birilerinin gelmesini derken, terk edilmiş bir yer değil mi burası?”

“Sahibi aylar önce ölmüş. Bizim şirket buraya göz koydu. İş bana verdiler. Kimseye ulaşamadım. Ben de ara sıra gelip böyle bekliyorum.”

Kadının açıklaması Atlas’a hiç mantıklı gelmemişti. İtiraz etmek ya da başka sorular sormak istedi. Ancak bu durum şüphe uyandırabilirdi.

Kadın, Atlas’ın kafasının karıştığının farkındaydı.

“Saçma geliyor değil mi burada böyle beklemem. Hem de bir taşın üzerinde.”

Atlas, genel geçer bir yanıt verdi. “Yani... Biraz...”

Atlas uzatmak istemedi. Kadının kendinden emin hâli gözünü korkutmuştu. Olası başka sorularına maruz kalmamak için kaçış cümlelerini kurdu.

“Size kolaylıklar dilerim o hâlde. Başka bir gün yolum düştüğünde eğer başarıya ulaşmış olursanız yıkılmadan evi bana gezdirirsiniz...”

Karşısındaki kadın Atlas’ın çekinceli olduğunu fark etmişti. Yüzünde muzip bir gülümseme oluştu. Gülümseme kısa bir süre sonra tatlı bir sırıtmaya döndü.

“Şaka yaptım... Tabii ki de böyle sık sık gelip burada beklemiyorum. Evi yıkmak gibi bir düşüncem de yok. Evdekilerin hepsi ufak bir olay yüzünden karakola gittiler. Onların dönmelerini bekliyorum.”

Atlas karakol kelimesini duyunca irkildi. Neden karakolluk olduklarını merak etti. Sormak için aklından geçen cümleler dilinin ucunda sıralandı ancak bir anda vazgeçti. Beyaz Ev’in ve karşısındaki kadının olaylarla bağlantılı olma ihtimalini göz önünde bulundurunca karakol konusunu kurcalamanın pek de mantıklı olmayacağına karar verdi.

“Öyle mi? İyi beklemler olsun size.”

“Teşekkür ederim.”

Atlas, kadının arkasından izleme ihtimalini gözeterек, Demir’in olduğu tarafa değil de tersi istikamete yöneldi. Bir an önce ağaçların arasına girmek ve gözden kaybolmak istiyordu. Tam ilk adımını atmıştı ki kadından yeni bir hamle geldi.

“Ormanın içine doğru gitmeni tavsiye etmem. Yakın zamanlarda pek de tekin olmadığı söyleniyor.”

Bunun üzerine Atlas durdu. Yine soru sormakla sormamak arasında kaldı. “Demek öyle. O zaman ben şu yoldan gideyim.”

Kadın, yüzüne şüphelendiğini belli eden bir gülümseme yerleştirerek “Ne için geldiğini öğrenemedim ama olsun,” diye serzenişte bulundu. Hemen ardından tokalaşmak için elini uzattı “Ben Arden,” dedi ve ekledi: “Belli olmaz, belki bir gün yine karşılaşırız.”

23. Bölüm

Kadınla vedalaştıktan sonra viraja kadar sakince yürüdü. Kadının görüş açısından çıktığından emin olduktan sonra Demire seslendi.

Demir ağaçların arasından çıktı. "İncelemen uzun sürdü biraz sanki."

"Anlatırım sonra. Şimdi çaktırmadan uzaklaşsak iyi olur."

Atlas hızlı adımlarla yürürken Demir peşinden devam etti. Patika yoldan caddeye çıktılar. Hızla arabaya bindiler.

Talya merakla, "Ne yaptınız?" diye sordu, "evde herhangi bir şey var mı?"

Atlas, arabayı çalıştırırken, "Evde kimse yok. Dıştan baktığında herhangi bir yaşam belirtisi de yok. Uzun zamandır kullanılmıyor sanırım," dedi, "Tıpkı bizim yasaklı bölge gibi."

Demir, "Onca araştırmam bir işe yaramadı desene," diye karşılık verdi, "belki işimize yarar bir şey çıkar diye çok heveslenmiştim."

Atlas, evin altındaki caddeden uzaklaşırken göz ucuyla evin görünen kısımlarına bir kez daha baktı.

"Hiç belli olmaz... Bu evin değişik bir ruhu var..."

“Biz şimdi ciddi ciddi bir cinayet soruşturması mı yapacağız?”

Akşam karanlığı çöktükten sonra Enzel’in uzun zamandır kullanmadığı eski deposunda toplanmışlardı. Atlas, babasından bir proje ödevi için çalışmaları gerektiği bahanesiyle anahartları almış, yaklaşık bir saatlik temizliğin ardından evlerinin hemen yanındaki bahçeye bitişik depoyu kullanabilir hâle getirmişlerdi. Bazı duvarların önüne süs perdesi çekmişler, başka birisinin girme ihtimaline karşı dekor görüntüsü vermişlerdi.

Sonradan yanlarına gelen Kayra, duvara asılmış notları ve masanın üzerindeki yığınla duran çıktıları görünce şaşkınlığını gizleyememişti.

Cinayet soruşturmasının içinde olduğu için bedenine adrenalin salgılanan Ala, “Bir cinayet değil; üç cinayet!” dedi, “Yoksa korkuyor musun? Eğer korkuyorsan en baştan vazgeçebilirsiniz!”

Kayra, topuklu ayakkabılarından yayılan sesin yankılamalarıyla duvardaki kartonlara not düşen Atlas’ın yanına adımladı. “Neden korkacakmışım ki?” diye karşılık verdi, “Atlas varsa ben de varım demektir!”

Atlas, çıktılarını aldığı dokümanlardan edindiği bilgileri duvardaki kartonlara yazmaya devam ediyordu. Hemen yanında duran Demir, notları çıkarmasında ona yardımcı oluyor ve ek-sik kalan kısımları tamamlıyordu. Ala masanın üzerindeki çıktıları kurcalarken, Talya yanlarından kauçuklar fırlamış eski bir deri koltukta oturarak geri kalanları izliyordu.

Ala, Kayra’yla uğraşmaktan vazgeçerek bakışlarını Talya’ya çevirdi. “Dün gecenin etkisindesin hâlen değil mi?” diye sordu.

Talya, “Sadece dün gece mi?” diye karşılık verdi, “Kaç gündür neler yaşıyoruz görmüyor musun?”

Bunu duyan Kayra arkasını döndü. "Dün gece neler olduğunu bana anlatmadınız!"

Ala, duymamazlıktan gelerek elindeki kağıtlara gömüldü. Talya, kendini bitkin hissettiği için açıklama yapmaya üşendi. Kayra'nın yanıtı kalmasını istemeyecek olan Demir hemen araya girdi. "Dün neler neler yaşadık bir bilsen..."

Kayra, "Ee anlatın da öğreneyim," dedi. "meraktan çatlıyorum."

Demir, Atlas'ın arkasından geçerek Kayra'nın yanına geldi. Yaşadıklarını anlatmaya başladı. Kayra büyük bir ilgiyle dinledi. "Vay canına..."

Arkasında dönen muhabbetlere aldırış etmeyen Atlas tamamen önündeki notlara yönelmişti. Öncelikle kartonlara dört beş sütun çizmiş, üç tane sütunun en yukarisına öldürülen kadınların isimlerini yazmıştı. İsimlerin hemen yanlarındaki parantez içlerinde kolye, bileklik ve toka yazılarını eklemişti. Her sütunun üzerine de kadınların fotoğraflarını yapıştırmıştı. Diğer sütunlarından birisine cinayetlerin gerçekleştiği günleri yukarıdan aşağıya bir zaman çizelgesi şeklinde işlemiş, her zamanın yanına da yine parantez içinde cesetlerin bulundukları yerleri not düşmüştü. Zaman çizelgesinin bir sağındaki sütunu boş bırakmış, sonraki sütuna da Nani'den çeşitli notlar eklemişti.

Duvara not çıkarma işi bitince masaya doğru yürüdü ve "Sanırım artık hazırız!" dedi.

Ala bakışlarını notlara çevirdi. "Vay be, böyle bakınca çok yakışıklı duruyor," dedi.

Kayra, "Yakışıklı mı?" diyerek çıkıştı, "Duvardaki notlar mı yakışıklı duruyor?"

Ala, "Elbette," dedi, "illa insanlar yakışıklı duracak diye bir kural mı var?"

Kayra ve Ala arasındaki çekişmeyi Atlas'ın cümlesi sonlandırdı. "Gevezelik bitti, herkes masaya!"

Yönleri duvara gelecek şekilde sandalyelere sıralandılar. Geniş bir U şeklinde hepsi birden duvara bakıyordu. Masanın en ucundaki Atlas, "Herkes yazdıklarımı okuyabiliyor mu?" diye sordu.

Merakla notlara bakan Kayra, "Şu sütun neden boş?" diye sordu.

Atlas, "Zamanı gelince dolduracağım," diye yanıtladı, "şimdilik erken..."

Talya, Atlas'ın o sütunu babası için ayırdığının farkındaydı. Babasının zaman akışıyla cinayetlerin zaman akışlarını kıyaslayacağını biliyordu.

Ala, "Nereden başlıyoruz?" diye sordu.

Atlas, "Öncelikle elimizdeki verilerde neler var bir görelim," dedi ve arkasından maktullerle ilgili bilgilere geçti.

"İlk vakamız kolye; yani Zeynep Taşova. Boğaz'da bulunan kadın. Otuz dört yaşında. Kadıköy'de oturuyormuş. Grafik tasarımı işleriyle meşgulmüş. Bazı ajans ve teknoloji firmalarına tasarım işleri yapıyormuş. Bekâr. Ailesinden ayrı tek başına yaşıyormuş. Açık adresi evraklarda var.

Yakın arkadaşları ve ailesinin ifadelerini almışlar. Ne bir düşmanı ne de bir tehdit edeni var. Son zamanlarda sadece biraz içine kapanmış. O da yetiştirmesi gereken işlerden dolayı. Neden öldürüldüğüne dair elde hiçbir şüphe yok.

Görüntülere göre iki kişi kadının cansız bedenini camideki sundurmaya asıyor. Yüzleri görünmüyor. Fiziklerine göre ikisi de 175 boylarında, 60 kilo bandındalar.

Otopsi raporu sonuçlanmış. Vücudunda hiçbir şiddet izi yok. Herhangi bir zorlama bulgusu da. Ölüm nedeni ise şırıngayla enjekte edilen kimyasal bir madde. Bir çeşit zehir. Öldürüldükten hemen sonra camiye taşınmış ve halatlarla asılmış.”

Atlas ilk maktulü anlattıktan sonra Ala, “Vay be,” dedi, “ne güzel çalışmışsın dersine.” Hemen arkasından kıkırdadı.

Hiç kimseden Ala’ya yanıt gelmeyince Atlas anlatmaya devam etti.

“İkinci vakamız bileklik; yani Galata Kulesi’nde bulunan kadın. Pelin Karlı. Otuz yaşında. Cihangir’de oturuyor. Fransızca ve İtalyanca tercümanlık yapıyor. Bir dönem turist rehberliğinde bulunmuş. Sık sık yurt dışına çıkmış. O da bekar ve tek başına yaşıyor. Arkadaşları ifadelerinde hayat dolu, herkesle arası olan bir kişi olduğunu söylemişler. Herhangi bir düşmanı ya da tehdit edeni yok. İtalyan bir sevgilisi varmış. Adam İtalya’da yaşıyormuş. Yakın zamanlarda ayrılmışlar. Ayrılma nedenleri ise adamın evli çıkması. İş seyahatleri için İstanbul’a gelip gittikçe kadında kalıyormuş. Son dört aydır ise hiç gelmemiş.

Pelin Karlı’nın detaylı otopsi raporu henüz çıkmamış. Ama ön otopsi raporuna göre yine herhangi bir şiddet veya zor kullanma izi yok. Aynı şekilde zehirlenerek öldürülmüş. Şu ana kadar evrakların içinde şüphelilere ait bir görüntü yok. Ama bana kalırsa, gece saat kaç olursa olsun Galata Kulesi gibi bir yerde mutlaka bir kamera görüntüsü çıkmıştır.

Son maktul ise toka, yani Öznur Çalık. Yasaklı bölgede bizim bulduğumuz kadın. Yirmi sekiz yaşında. Aslında ikinci kurban. Evraklarda onunla ilgili bir bilgi yok. Polis araştırması belki de daha bitmemiştir bile. Ama eminim ki o da aynı yönle öldürülmüştür.

Öznur Çalık ile ilgili Demir araştırma yaptı. Sosyal medya ve kariyer sitelerinde profillerini buldu. Karaköy'de bir sanat galerisinde çalışıyor. Galerinin üst katı mezatlar için ayrılmış bir salon. Salonda yapılan belirli mezatların yönetimini gençecik yaşına rağmen bu kadın yönetmiş. Elimizde başka hiçbir bilgi yok.”

Atlas anlatımını tamamen bitirdikten sonra bir süre sessizlik oluştu. Herkes duvardaki notlara bakıp duruyordu. Sessizliği bozan yine Atlas oldu.

“Şimdi bir süre kimse konuşmadan aklına gelen her şeyi not alsın. Birazdan beyin fırtınası yapacağız.”

Demir, çalışkan bir öğrenci olarak bir eliyle gözlüğüne dokunurken diğer eliyle anında notlar tutmaya başlamıştı. Kayra duvara bakmaya devam ediyordu. Ala ise bir duvara bakıyor, bir önündeki evraklara yoğunlaşıyordu.

Atlas yerinen kalkıp deponun arka kısmındaki karanlığa doğru yürüdü. Karanlıkta bir süre kendi başına kalmak istiyordu. Ama Talya bu duruma izin vermedi ve hemen peşine takıldı.

“Resmen polislerden evrak çaldık ve gizli gizli soruşturma yapıyoruz farkındasın değil mi? Başımıza gelenler yetmiyor gibi bir de bu olaydan dolayı suçlu ilan edilebiliriz.”

Atlas kollarını kenetledi ve ilerideki herkesi görüş alanına alacak açıda durdu. “Başka çaremiz mi var?”

“Gidip polise teker teker anlatalım her şeyi. Kolyeyi, bilekliği, tokayı verelim... Böyle kendi kafamıza göre hareket etmek daha çok korkutuyor beni?”

Talya'nın bu teklifi Atlas'ı kızdırmıştı. Gözlerini ilerideki duvardan ayırmadan karşılık verdi.

“İstersen babamın tuhafliklarını da anlatalım ha ne dersin? Mesela gecenin bir yarısı evden çıktığının sabahında bir kadın cesedinin bulunmasını. Mesela hemen sonrasında yine Galata’da olduğu anda Galata Kulesi’nde bir kadının daha cesedinin bulunmasını. Hatta daha da şüpheli olarak, yasak bölgeye girdiği akşam orada da bir kadının cesedinin bulunmasını... Ne kadar güzel değil mi? Üstelik üç kadında da bulunan takıların senin takılarının birebir aynısı olduğu gerçeği...”

Talya ne karşılık vereceğini bilemedi. Bir süre sızlanıp durdu. Daha sonra, “Yani sen gerçekten şuradaki üç kişiyle bu olayları çözeceğini mi sanıyorsun?” diye tepki gösterdi.

Atlas’ın yanıtı ise Talya’yı şaşırtmıştı. “Hayır!”

“Ne demek hayır! O zaman burada ne halt ediyoruz?”

Atlas bağladığı kollarını açtı ve cephesini Talya’ya döndü. “Onlar cinayetleri araştırarak. Ama ben başka bir şeyi.”

Talya meraklı bakışlarla Atlas’ın gözlerine baktı. “Neyi?”

Atlas, hemen arkalarında duran Enzele ait kolileri gösterdi.

“Babamı ve babamın tüm geçmişini...”

24. Bölüm

“Evet; senaryomu aktarıyorum.

Katil ya da katiller her kimse Talya'yı tanıyorlar. Hatta Talya'yı en az bizim kadar tanıyorlar ve uzun zamandır gözlem altında tutuyorlar. Talya'ya ait olan üç farklı takıyı bulup koymaları bunun işareti.

İlk olay Boğaz'da oldu. İstanbul'un, belki de Türkiye'nin kalbinde. Amaçları ilgi çekmekti. Zaten bunu yapabilmek için öncesinde Nani'ye haber verdiler. Amaçlarına ulaştılar da. Tüm Türkiye, hatta dünyada birçok kişi bu cinayetten haberdar oldu.

İkinci olay da tıpkı ilk olay gibi herkesin bildiği bir yerde gerçekleşti. Amaç aynıydı. Ama üçüncü olay ise hiç kimsenin giremeyeceği bir yerde, yasaklı bölgede oldu. Asıl üzerine eğilmemiz gereken nokta da zaten burası. Talya'nın babasının oraya girdiğini ya da gireceğini bilen birileri bunlar. Cesedin bir şekilde bulunacağını tahmin ediyorlardı. Nitekim bunda da başarılı oldular ve biz bulduk.

Geniş pencereden baktığımızda şu ana kadar amaçlarına ulaştılar. Eğer biz yasaklı bölgedeki cesedi bulamasaydık belki

de tam amaçlarına ulaşamayacaklardı. Şimdi sormamız gereken temel soru ise işte bu: Asıl amaçları ne?

Bu soru devamında birçok soruyu da peşinden getirecek. Cinayetler devam edecek mi? Devam edecekse ne kadar devam edecek?

Bana kalırsa devam edecek ve yine bizim bulmamızı sağlayacaklar.”

Ala, kendi düşüncelerini derste sunum yaparcasına bir rahatlıkla anlatmıştı. İçinde bulundukları durumdan belki de tek zevk alan isim Ala'ydı.

Demir, “Amaçları Talya ve ailesine zarar vermek olsaydı, farklı bir eylem daha yapmaları gerekmez miydi?” diye sordu.

Talya, “Nasıl bir eylem?” diye araya girdi.

“Sonuçta seni bildiklerinden emin olduğumuz tek nokta takılar. Takılar dışında baktığın zaman senin diğer kadınlarla hiçbir ortak noktan görünmüyor. Diyelim ki sana zarar vermek istiyorlar; şu ana kadar çoktan girişimde bulunmuş olmaları gerekirdi. Sana karşı fiziksel bir saldırı olmasa bile, polise seni şüpheli olarak sunmaları yeterliydi bence. Çünkü takıların benzerleri sadece sende var ve eminim ülkede ses getirmiş bir cinayetin ilk şüphelisi olarak polis veya savcılar seni doğru düzgün dinlemezlerdi.”

Kayra, “Demir’in düşüncesi bana da çok mantıklı geldi,” diyerek destek çıktı.

Kayra’nın kendisini desteklemesi hoşuna giden Demir, şirin bir gülümsemeyle Kayra’ya karşılık verdi.

Ala, “Madem dediğin gibi; o zaman neden bu kadar uğraşıyorlar... Yani amaçları Talya’ya zarar vermek değilse ne?” diye sordu.

Talya, "Her şeyi geçtim neden ben?" diye karşılık verdi, "Ben kendi hâlinde kimseyle problemi olmayan bir kızam."

Kayra, "Kurbanlara baktığımızda aslında hepisi de senin gibi. Yani eldeki ifadelere göre düşmanları ya da kavgalı oldukları kimse yok," dedi, "belki de sen kurban listesindesin."

Kayra'nın bu cümlesi masadaki herkesi germiştir. Ala, "Ne demek kurban listesindesin? Kurduğun cümleye dikkat et," diye sinirlenerek çıktı. Ardından Talya'nın yanına sokularak, duğının kenarına minik bir öpücük kondurdu.

Demir, "Sinirlenmene gerek yok Ala," dedi, "Kayra sadece fikir yürütüyor."

Ala bu kez Demire sataştı. "Kayra'nın avukatlığı sana mı düştü?"

Konuşmalar sertleşmeye başlayınca Atlas sessizliğini bozmak zorunda kaldı.

"Herkes sakın olsun lütfen."

Atlas'ın ilk müdahalesi işe yaramamıştı. Özellikle Kayra ile Ala arasındaki tartışma giderek alevlendi. Atlas bu kez çözümünü elini masaya sertçe vurmakta buldu.

"Herkes sussun!"

Ala, "Kızcağız kaç gündür korku içinde. Ben boşa mı olaylara eşlik ederken neşe vermeye çalışıyorum. Kayra da çıkmış sıradaki kurban Talya diyor!" diyerek Kayra'yı Atlas'a şikâyet etti.

Kayra, "Benim moral bozmak ya da korkutmak gibi bir amacım yok. Ama sonuçta her şeyi düşünmeli ve gerekirse Talya'yı korumak için tedbir almalıyız," diye kendini savundu.

Talya, gergin bir hâlde olan bitenleri izlerken Atlas yeniden kontrolü eline aldı.

“Aslında ilk amaçları da bu!”

Demir, “Nasıl ilk amaçları bu?” diye araya girdi.

“İlk amaçları bir kaos yaratmak ve başta Talya ve biz olmak üzere paniğe kapılmamızı sağlamak.”

Ala, “Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu.

“Eğer doğrudan Talya’yı hedef alsalar ya da ona bir şey yapmak isteselerdi şimdiye kadar çoktan yaparlardı. Okuldan çıktığında, bir mağazadan çıktığında, konsere gittiğinde; nerede olduğu hiç fark etmez. Savunmasız bir hâlini bulur ve belki de ilk kurbanı Talya olarak sergileyebilirlerdi.

Amaçları bir kaos yaratmak. Çünkü ilk olayı Nani sayesinde duyurmak ısrarları boşa değil. Adama ulaşmaya çalışmak ve önden cinayetin bilgisini vermek çok büyük bir risk. Bu riske girmelerine degebilecek tek durum ise dediğim gibi kaos yaratmak.

İlk aşamada amaçlarına hızlı bir şekilde ulaştılar. Nani sayesinde tüm Türkiye Zeynep Taşova’yı gördü. Bizlerse Zeynep Taşova ile birlikte kolyeyi gördük. Hem ülke çapında bir kaos hem de bizim içimizde bir kaos yaşandı.

Tabii ki ilk olayda tesadüf ihtimaline sarılacağımızı öngördüler. Bu nedenle yeni olaylara ihtiyaçları vardı. Galata Kulesi olayı, yani Pelin Karlı ise bizim kendi içimizdeki tesadüf düşüncemizin ortadan kalkmasını sağladı. Üçüncü olay, yani Öznur Çalık ise artık mesajın tamamen bize yönelik olduğunu gösterdi. Topluma ve polise farklı bir imaj çizilirken, perde arkasında bize bir mesaj sunuldu.”

Kayra, “Atlas çok haklı,” diyerek karşılık verdi.

Ala, “O zaman bize sunulan mesaj ne?” diyerek çıktı.

“Şu an bu mesajı anlamamız için bence çok erken. Birisi ya da birileri bizim bu olayların peşinden gitmemizi istiyor. Evet, bu bir tuzak da olabilir. Ama oturduğumuz yerde konuşarak bunu anlamamız ya da yeni kurbanlar beklememiz çok saçma olur. Bu nedenle elimizdeki tüm imkânları seferber ederek olayların üzerine gitmeye devam edeceğiz.”

Demir bu kez, “Nasıl gideceğiz?” diye karşılık verdi, “Bence yapabileceğimiz en büyük hamleyi yaptık ve polis tutanaklarına ulaştık.”

“Elimizdeki izleri en iyi şekilde takip ederek üzerine gideceğiz.”

Gergin gergin dinlemeye devam eden Talya araya girdi. “Hangi izleri?”

Atlas, arkasına yaslanıp duvara baktı ve konuşmaya başladı.

“Elimizde üç kurban var. Onların izini süreceğiz. Kurbanların üçünde de şu an görünen tek ortak nokta vücutlarında bir şiddet veya zorlama izlerinin olmaması. Sokak ortasında rastgele kaçırılmaları, İstanbul gibi bir şehirde arkalarında bir ton delil bırakmalarını sağlar. Bu demek oluyor ki kurbanlar şıngayla zehirlendikleri ana kadar kendilerini güvenli bir ortamda zannediyorlardı. Bu kendi evleri olabilir, başka birisinin evi ya da ofisi olabilir...”

Önemli olan nokta, kurbanların faillerinden ya da kendilerini kaçırarak olan kişilerden asla korkmadığı veya şüphe duymadıklarıdır. Buradaki düğümü çözersek, katilleri ve gerçek niyetlerini öğrenebiliriz.”

25. Bölüm

Lokalde gecenin ilerleyen saatlerine kadar briç oynayan Enzel, saatin geç olduğunu fark edince masadan kalktı. Arkadaşlarıyla vedalaşıp lokalin kapısından çıktı. Ahşap merdivenlere ilk adımını attığı esnada, çaprazında duran ahırın çitlerinin hemen arkasında birisini fark etti. Gövdesini çalılıkların içine doğru saklamış, karanlıkta sadece yüzü görünen genç bir adam kendisini izliyordu.

Enzel, ilk basamaktan indikten sonra tereddüt yaşadı. Eliyle tırabzanı sıkıca kavradı. Kafasını başka bir yere çevirir gibi yaparken genç adamın kendisini izleyip izlemediğini bir kez daha kontrol etti. Ama değişen bir durum yoktu. Genç adam çalılıkların içine gömülmüş, uzaktan onu izlemeye devam ediyordu.

Basamakta bir süre ne yapacağını düşündükten sonra bir adım daha indi. Ardından bir adım daha... Her adımda göz ucuyla çalılıklara bakınırken basamakları sonlandırdı ve birden hızlanarak çalılıklara yöneldi.

Çitlerin yanından ilerlerken çalılıkların içindeki genç adam gözden kayboldu. Emin olmak için az önce durduğu noktaya

kadar yürüdü. Adamın beklediği yerin etrafını saran dalları kenarlara itti ve çalılıklara doğru girdi. Karanlıkta görebildiği kadar sağını solunu kolaçan etti. Genç adam ortalıkta görünmüyordu.

Çalılıkların içinden çıkıp bu kez çıkışa doğru yöneldi. Spor kulübünün bahçesi sakın görünüyordu. Lokalin ışığı dışında hiçbir binanın ışığı yanmıyordu. Arnavut kaldırımli patikanın üzerinden kulübün ana girişine kadar yürüdü. Otoparkın içinden geçip dışardaki asfalt yola çıktı.

Yola çıkar çıkmaz bakışlarını sokağın sonuna doğru çevirdi. Sokağın caddeyle kesiştiği köşede aydınlatma direğinin altında bir kâğıt toplama arabası gördü. Eski un çuvallarından el yapımıyla imal edilmiş el arabası şeklindeki toplama aracının önünde ise az önceki genç adam vardı. Sokak lambasının altında durduğu için bu kez yüzünü daha net gördü. Genç adamın yüzünde tanıdık bir ifade vardı. Sanki daha önce gördüğü ve hatta konuştuğu birisiydi. Üzerindeki kıyafetler kir tutmuş, belirli yerleri sökülüştü. Genç adam, ellerini omuzlarına doğru uzatmış, omuz hizasına denk gelen arabanın taşıma kollarını tutuyordu.

Enzel, adımlarını hızlandırırken genç adama seslendi. "Bir saniye beni bekler misin arkadaşım!"

Genç adam, Enzel'in bu çağrısının ardından kollara asıldı. Bir süre ayakları yerden kesildi. Kâğıt arabasının harekete geçmesi için gereken eğimi kazanmasından sonra ayakları yenden yere bastı ve yürümeye başladı.

Genç adamın harekete geçtiğini gören Enzel bu kez koşmaya başladı. Koşarken adamın arkasından seslenmeye devam ediyordu. Ama adam, caddenin köşesindeyken bir anda

gözden kayboldu. Enzel, koşarak köşeye ulaştığında çoktan gitmişti. Bütün dikkatini caddenin derinliklerine verdi. Az ileride, karanlığın içinde ilerleyen beyazlığı gördü. Peşinden koşturmaya devam etti.

Enzel ne kadar hızlanırsa hızlansın bir türlü genç adamla arasındaki mesafeyi azaltamıyordu. Onca yüküne rağmen genç adam seri hareketlerle ilerliyor, ilk denk geldiği sokağa dönüyor, bir süre gözden kaybolduktan sonra yeniden belirliyordu.

Uzun bir süre Enzel ile genç adam arasında kovalamaca yaşandı. Enzel peşinden koşuyor, bağırıyor, etraftaki diğer insanlardan adamı durdurmaları için yardım istiyordu. Ancak ne genç adam duruyor ne de rastgele karşısına çıkan kişiler Enzel'e yardım ediyordu. Sokakları bir labirent gibi kullanan genç adam bir o köşede belirliyor, bir bu köşeden ortaya çıkıyordu. Enzel ne yapacağını şaşırmıştı. Birkaç kez peşini bırakmak için durduğunda ise genç adam da durmuş ve arkasını dönerek Enzel'e bakmıştı.

Genç adam yönünü bir anda ıssız bir yere çevirdi. İlerlediği yönde eskiden kalma tek katlı barakadan bozma iş yerleri dışında hiçbir şey yoktu. Ara sıra duruyor, başını geriye çevirerek Enzel'i yokluyordu. Sanki Enzel'i peşinden gelmesi için çağırıyordu.

Enzel son kez genç adamın peşine takıldı. Genç adam, arabayı sürükleyerek bayır aşağıya doğru inen bir yola saptı. Yola girdiği andan itibaren büyük bir ivmeyle hızlandı. Çektiği kâğıt arabası artık onu ittiriyor gibiydi. Kısa bir süre sonra ayaklarını yerden kesti ve kâğıt arabasının kollarına tutunarak dengesini korumaya çalıştı.

Bayır aşığı inen yolun sonu ikiye ayrılıyordu. Çatalın sol kısmı bayırın devamı gibi aşığı yönde ilerlerken, sağ kısmı başka bir rampaya evriliyor ve yukarı doğru devam ediyordu.

Genç adam, tam yol ayrımına geldiğinde kâğıt arabasının kollarını bıraktı ve kendini kenara fırlattı. Kâğıt arabası sol taraftaki yola girdi ve bayır aşığı daha çok hızlandı. Genç adam ise yerden kalkıp toparlandıktan sonra sağ tarafa, rampaya yöneldi.

Enzel, nefes nefese koşarak bayır aşığı inerken genç adamın arabadan farklı bir yöne gittiğini fark etti. Yol ayrımına geldiğinde ise genç adam çoktan rampayı çıkmış ve gözden kaybolmuştu.

Sol taraftaki yolda ise kâğıt arabası bir süre daha ilerlemiş ve viraja dönüşen yoldan çıkarak yaklaşık yirmi metre ötedeki bir moloz yığınının içine çarpmıştı. Çarpmanın etkisiyle araba devrilmiş ve içindeki bazı yırtık koli ve kâğıt parçaları etrafa saçılmıştı.

Enzel, sol tarafa saptı ve devrilen kâğıt arabasına doğru yürümeye başladı. Molozların içinde dağılan kolilere yaklaştı. Bir süre kolilere bakındıktan sonra arabaya yöneldi. Arabaya yaklaştıkça kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Sanki arabanın içindeki bir şey onu çağırıyordu.

Kâğıt arabasına yaklaştıkça burnuna keskin bir koku geldi. Koku o denli iğrençti ki ilk nefesinde midesi bulandı. Elini yüzüne uzatarak kokuyu engellemeye çalıştı. İkinci ve üçüncü nefesinde de değişen bir şey olmayınca, gömleğinin bel kısmındaki ilikleri açtı ve gömleği yüzüne doğru bir maske gibi çekti.

İğrenç kokunun da etkisiyle organları âdeta alt üst olmuştu. Hızla çarpan kalbi sanki bir mikser gibi içini döndürüyordu. O hâliyle yine de devrilmiş arabayı kontrol etmekten vazgeçmedi.

Birkaç adım sonra ise kolilerin arasından dışarı taşmış bir bilek gördü. Derisi solgun, birkaç yerinde ufak çizikler olan bir bilek...

Bileği fark eder etmez bir süre bedeninin kontrolünü yitirdi. Eliyle burnuna uzattığı gömlek sıyrıldı. İğrenç koku ciğerlerine dolunca yeniden irkildi. Yavaşça kolilere doğru eğilip üsteki birkaç tanesini sağa sola savurdu. En son büyük bir parçayı daha kenara ittirdiğinde, karşısındaki cansız bedeni gördü ve öylece donakaldı.

Az önce arabayı taşıyan genç adamın cansız bedeni çürümeye yüz tutmuş bir hâlde önünde yatıyordu...

26. Bölüm

Atlas, yanı başındaki sıkışmış trafiğe aldırış etmeden yürüyordu. Az ileride, U dönüşü yapmaya çalışan bir kamyonet yolu tıkamıştı. Sabırsız birkaç şoför kamyonetin manevra yapacağı boşluğa girmiş, onların arkasına sıralanan arabalar yüzünden geri dönememişlerdi. Manevrası yarım kalan kamyonet, birer şeritlik gidiş ve geliş yönündeki yolu dikine kesmiş, iki yöne doğru da kilometrelerce araba kuyruğunun oluşmasına neden olmuştu.

Klakson sesleri birbirine karışırken, Atlas kaldırımdaki insan kalabalığını hızlıca geçmek için yola indi. Trafikte bekleyen arabaların kenarlarından slalomlar çizerek ilerledi. Köprünün ayaklarını çoktan geçmiş; her şeyin başladığı yere ulaşmasına çok az kalmıştı.

Birkaç dakika sonra, hemen sağ tarafında Defterdar İbrahim Paşa Cami'sinin minaresini gördü. Minarenin arkasından Boğaz'ın maviliği ve hemen karşı yakadaki ağaçların yeşilliği ışıldarcasına göz kamaştırıyordu. Kaldırıma geçip caminin dış korkuluklarına yaklaştı. Caminin ve müştemilatının çatıları

neredeyse ayak hizasında bulunuyordu. Boğaz'la sonlanan cami bahçesinin girişi, birkaç metre önündeki kapıdandı. Kapıdan aşağıya doğru inen merdivenlerin bittiği nokta banklardan ve asma ağaçlarından oluşan oturma alanıydı. Hemen sağ tarafı ise tarihi cami binasına aitti.

Merdivenlerin ortalarına kadar indiğinde, bankların en önündeki, Boğaz'ın sularının neredeyse üzerine çıkacağı beton zemini gördü. Zeminin üstünde iki tane bank, bankların yukarısında ise sundurma bulunuyordu. Tüm olayların başladığı, Çarınha Gerilmiş Kadın haberleriyle gündeme oturan Zeynep Taşova'nın cansız bedeni burada bulunmuştu.

Gözünü o noktadan ayırmadan basamakları indi. Sakin adımlarla yürümeye devam etti. Her adımda Boğaz'ın serinliği artarak yüzüne vuruyor, cansız bedeninin bulunduğu yere yaklaşmanın heyecanı kalp atışlarını hızlandırıyordu.

Geride kalan iki farklı bankta birbirlerine sarılmış çiftler dışında kimse yoktu. Aralarından geçip en öndeki banklara devam etti. Sundurmanın altına geldiğinde ise, hayalinde Zeynep Taşova'nın bedenini canlandırdı. Ayakları yerden kesilmiş, kollarıyla demirlere bağlanmış bir hâlde rüzgârda sallanıyordu. Kendisi hemen arkasında duruyor, sessizce onu izliyordu.

Bir süre o hâlde ayakta bekledi. Sanki hayalindeki cansız bedeninin canlanmasını ve ona bütün olan bitenleri fısıldamasını bekliyor gibiydi.

Birkaç adım daha atarak en öndeki bankların hizasına geldi. Sağındaki banka oturdu. Kendine gelmek için derin bir nefes çekti. Diyaframına doldurduğu oksijeni bir süre bekletti. Boğaz'ın

çarpan sularından sıçrayan damlalar yüzüne vurunca, dalgaların arkasından içindeki tüm havayı boşalttı.

O an bir şey fark etti. Boğaz'a, suların vurduğu yosun kaplamış taşlara bu kadar yakın olmasına rağmen burnuna herhangi bir koku gelmiyordu. Normalde kilometrelerce uzağında bile kendini hissettiren Boğaz'ın o tuzlu kokusundan şimdi eser yoktu. Sanki Zeynep Taşova'nın cesedi, Boğaz'ın meşhur kokusunu içine çekmişti. Sanki Zeynep Taşova ölümünün faturasını İstanbul'a böyle kesmişti.

Bir süre hipnotize olmuşçasına Boğaz'ın taşlara çarpan dalgalarını izledi. Hiçbir şey düşünmedi. Sadece izledi. Beynindeki gereksiz tüm bilgileri dalgalara boşaltmak istiyordu. Zihnini sonsuz bir boşluğa açmak, o sonsuzluğu karşısında duran olayları çözmek için kullanmak istiyordu.

Kısa bir süre daha öylece bekledikten sonra kendine geldi. Bakışlarını cami binasına çevirdi. Kameraları kontrol etti. Görüş açısına giren altı farklı kamera vardı ve bunların dört tanesi az önce indiği merdivenlere doğru çevrilmişti. Bir tanesi yan cepheden oturma alanını izlerken, bir tanesi de hemen sağ tarafına düşen teneşirlerin olduğu ve cenaze namazları için ayrılan kısmı görüyordu.

Zihninden filmi geriye sarmaya başladı. Cansız bir bedeni bulunduğu yere asabilmek için en az iki kişi şarttı. Zaten edindiği bilgilere göre de görüntülere iki kişi düşmüştü. Esas nokta ise böyle bir yere cesedin nasıl taşındığıydı.

Yerinden kalkıp etrafında üç yüz altmış derece döndü. Bulunduğu yere ulaşmak için iki yol vardı. Birincisi az önce kendisinin geldiği yol ve merdivenlerdi. Yolun yoğunluğu ve darlığını düşününce, katiller için yolu ve merdivenleri kullanmak

büyük bir riskti. Özellikle yol boyunca sıralanmış olan birçok mekâna ait kameraları ve MOBESE kameralarını da hesaba katınca risk artıyordu.

İkinci yol ise bizzat Boğaz'ın kendisiydi. Küçük bir bot ya da balıkçı teknesiyle rahatlıkla yaşayabilirler ve cesedi taşıyabilirlerdi. Birkaç adım atıp önünde beton zeminin altına denk gelen kayalıklara baktı. İzlediği görüntülerde şişman polis memuru bu taşların üzerine çıkmış ve Nani'ye uzaklaşmasını işaret ederken ayağı kayarak suya düşmüştü. Taşların şekillerini ve dizilişlerini inceledi. Hayır, buraya yaşamak ve bir bedeni taşımak bir hayli güçtü. Yaşayabilecekleri en yakın noktayla arasında dört metre kadar mesafe vardı. Ayrıca o mesafeden bir insan bedenini taşımak zordu. Polisin bile tek başını dengesini yitirdiği yosunlu kaygan taşları düşününce bu ihtimal neredeyse imkânsız dönyordu.

Atlas hemen sol tarafına bakındı. Yan kurumun yerleşkesi ile caminin bahçesi metrelerce yükseklikteki bir duvarla ayrılmıştı. Daha sonra bu sağ tarafına, teneşirlerin olduğu alanın sınırına baktı. Aynı şekilde diğer taraftaki yerleşkeyle yüksek bir duvar sayesinde ayrılmıştı.

"Buradan değilse nereden?" diye söylendi. Teneşirlerin olduğu alana bakarken, teneşirlerin hemen önündeki parmaklıkların bir kısmının olmadığını fark etti. Gözüyle kameraların açılarını kontrol ederek ilerledi. Parmaklıkların arasındaki boşluk olarak gördüğü yere yaklaştı.

"İşte burası!"

Boşluk olarak gördüğü yer bir geçiş noktasıydı. Hemen önünde, ayaklarının hizasında Boğaz'ın sularına inen paslanmış

minyatür bir merdiven vardı. Küçük bir tekne ya da bir botun rahatlıkla yanaşabileceği büyüklükte bir yerdi.

Bir ayağını merdivene basarak arkasını döndü. Caminin güvenlik kameraları tam olarak merdivenleri görmüyordu. Büyük bir ihtimalle teneşir ve arkasındaki cenaze namazı kalabalığını alacak bir açıyla yerleştirilmişti.

Artık emindi. Zeynep Taşova'yı taşımaları için deniz yolunu kullanmışlardı. Hatta iki kişi yerine üç kişi olmaları büyük olasılıktı. Bir kişinin ceset taşınırken ve sundurmaya asılırken tek-nede ya da botta harekete hazır bir vaziyette beklemesi şarttı.

Yüzünü yeniden Boğaz'a çevirdi. Gecenin karanlığında Boğaz'da ilerlemek ve arkada iz bırakmamak için uzun bir mesafeden gelemezlerdi. Teknenin ya da botun ilk hareket noktası yakınlarda bir yerde olmalı ve cesedin rahatlıkla yüklenebilmesi için etrafının ya da kapalı ya da tenha olması şarttı.

Cebinden telefonunu çıkardı ve ses kaydıyla bir not oluşturdu:

"Üç kişiler. Boğaz'a yakın bir evleri ya da işyerleri var."

27. Bölüm

“Alo. Neredesin Atlas?”

“İşlerim vardı. Birazdan Demir ve Ala ile buluşacağız.”

“Benden habersiz mi toplanıyorsunuz artık?”

“Sen bir süre babamın yanında kalsan iyi olur. Ne yap et sürekli gözlem altında tut. Bir de depoya gidecek olursa mutlaka engelle.”

“Asıl soruma yanıt vermedin ama. Benden habersiz mi toplanıyorsunuz?”

“Saçmalama. Sadece kalabalık olmaya gerek yok. Dönüşte anlatırım.”

Atlas, öncelikle Demir’in evine uğradı. Demir’i aldıktan sonra okula doğru sürdü.

Ala, kampüsten çıkıp yakınlarda bekleyen Atlas’ın arabasına bindi. Arabaya biner binmez, “Tahmin ettiğimiz yere mi gidiyoruz yoksa?” diye sordu.

Atlas, “Tahminini alayım önce,” diyerek karşılık verdi.

Ala, “Kadıköy’e,” dedi, “Zeynep Taşova’nın evine...”

Demir, "Doğru bildin," diyerek araya girdi, "yani tam olarak evine olmasa bile evinin etrafını incelemeye."

Ala heyecanlı bir şekilde, "Neden evine girmiyoruz ki?" diye sordu.

Atlas, "Nasıl gireceğiz? Polis büyük ihtimalle mühürlemiştir evi, soruşturma bitene kadar polislerden başka kimsenin girmesine izin vermezler," dedi.

Ala, "Hele bir gidelim," dedi, "ben bakarım bir çaresine."

Boğaz Köprüsü'nden geçtikten sonra Kadıköy'e doğru sap-
tılar. Zeynep Taşova'nın oturduğu mahalleye vardılar. Yakınlar-
daki bir otoparka arabayı park edip yaya olarak devam ettiler.

Zeynep Taşova Kadıköy'ün hareketli caddelerinden biri-
sine çıkan bir sokakta oturuyordu. Sokak eski, tek katlı birkaç
ev ile yine eski apartmanlardan oluşuyordu. Tek sıra hâlinde
park edilmiş arabalardan dolayı diğer araçlar yavaş bir hızla
ilerleyebiliyorlardı.

Atlas sokağa girdikleri andan itibaren sokağın olası giriş ve
çıkışlarını kestirmeye çalıştı. Polisin çoktan evde ve etrafında
delil araştırması yaptığından emindi. Bir polis gibi, hatta on-
ların da ilerisinde düşünmeye ve gözden kaçabilecek bir detay
yakalamaya çalışıyordu.

Apartmanın numarasına göre karşı şeritteki apartmanlar-
dan olduğunu tespit ettiler. Dikkat çekmemek için kendi şe-
ritlerinde park etmiş arabaların arkasından ilerlediler. Atlas
ve Demir sakin adımlarla yürürken, Ala çok daha kendinden
emin tavırlar sergiliyordu.

Demir, "Apartman şu çaprazdaki," dedi, "gri kapısı olan."

Atlas Demir'in cümlesinin ardından durdu. Apartmana bakındı. Daire numarasından tahmini katını hesapladı. "Birinci ya da ikinci kat."

Ala, "Böyle uzaktan mı bakacağız?" diye sordu.

Atlas, "Yaklaşırsak dikkat çekebiliriz. Etrafta polis varsa bizden şüphelenebilir," diye karşılık verdi.

Ala, "Karıncı sürüsü gibi insan var buralarda," dedi, "neden hemen bizden şüphelenecekler?" Apartmanın tam karşısına kadar yürüdü. "Korkmayın, gelin!"

Demir ve Atlas, Ala'nın peşinden devam ettiler. Ala, karşısında duran dört katlı apartmanı tepeden turnağa süzdü. "Birinci kat."

Demir, "Birinci kat olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu.

"Bina diğerlerine göre küçük. Büyük ihtimalle her katta bir daire var. Giriş ve bahçe katını da hesaba katarsak Zeynep'in evi birinci kata denk geliyor."

Bunun üzerine Atlas apartmanın bahçe katının olup olmadığını anlamak için arabaların arasından alt kısmına baktı.

Ala, "Çok zorlamanıza gerek yok," dedi, "ikinci kattaki dairenin penceresi açık. Eğer dediğin gibi polis Zeynep Taşova'nın evinde araştırma yaptıysa asla pencereyi açık bırakıp gitmez. Yani birinci kat olduğu kesin."

Atlas, Ala'nın detay yakalamasına ve bakış açısına hayran kaldı. "Haklısın." Hemen ardından birinci katın pencerelerine dikkat kesildi. Perdeler ve pencereler gayet sıradan duruyordu. Daha sonra apartmanın sağındaki ve solundaki diğer apartmanlara bakındı. Güvenlik kamerası göremedi.

Ala, "Eve girme konusunda ısrarcıyım," dedi.

Demir, "Nasıl gireceğiz? Anahtarımız mı var?" diye çıkıştı, "kapıyı kırmayı düşünüyorsan gidip tüm suçları üstle-
nelim daha iyi."

Ala, "Apartmanın ön cephesinde balkon yok," dedi, "bu-
rada balkonsuz ev olmaz. Büyük ihtimalle arkada bahçe var-
dır. Bahçe cephesinde de balkon."

Atlas, "O iş biraz yaş," dedi, "baksana bahçeye giren yola."

İşaret ettiği yerde orta büyüklükte bir otopark levhası vardı.
Apartmanın arka bahçesi otopark olarak işletiliyordu. Arkaya
geçiş sağlayan dar yolun sonunda da otopark bekçisinin ku-
lübesi görünüyordu.

Ala gözlerini geçiş yoluna dikip bir süre izledi. Hemen ar-
dından, "Bir planım var," dedi, "gelin benimle."

Atlas planın ne olduğunu soracaktı ki, Ala çoktan karşı kal-
dırıma doğru yürümeye başlamıştı. "Ah Ala, bu ne hız!" Atlas'ın
hemen ardından da Demir mecburen devam etti.

Karşıya geçtiklerinde Ala, "Bekçiyi çağırın ve bir bahane ile
biraz oyalayın," dedi. Sonrasında birkaç metre ilerledi ve çöp
konteynırının arkasına geçti.

Demir, "Otopark görevlisini nasıl oyalayacağız Atlas?" diye
sordu.

Atlas, "Bilmiyorum, bir çaresine bakacağız," diye karşılık
verdi ve otoparka giden dar yola girdi.

Otopark bekçisi yaşlı bir adamdı. Kulübenin hemen ya-
nındaki eski bir koltukta oturuyordu. Atlas'ı fark edince ayağa
kalktı ve "Hangi arabaydı?" diye sordu.

Atlas, “Yok araba değil, şey; biz ev bakıyoruz da,” diye karşılık verdi.

Yaşlı adam, “Emlakçıya gitsene kardeşim, buraya neden geldin,” diye söylendi.

Atlas, “Öğrenciyiz. Emlakçı komisyonu ödemek istemiyoruz. Kendimiz bakınıyoruz. Belki siz buralarda biliyorsunuzdur,” diye karşılık verdi.

Yaşlı adam öğrenci lafını duyunca vicdana geldi. “Geçen gün sokağın sonunda bir daire boşaldı. Oraya bir bakın isterseniz.”

Atlas’ın arkasından gelen Demir, “Hangi apartman amcacığım, sana zahmet olmazsa bir gösterebilir misin?” dedi.

Yaşlı adam, “Gelin,” diye karşılık verdi. Dar yoldan apartmanın önüne, oradan da sokağın tam ortasına çıktı. Eliyle sokağın sonunu işaret etti. “bakın şu sondaki, pembeye benzeyen apartman. Emlakçılar kapmadıysa gidin tutun hemen.”

Otopark görevlisinin sokağa çıktığını gören Ala çöp konteynırının arkasından ayrıldı ve çaktırmadan otoparka yöneldi.

Atlas ve Demir, bir süre daha adamı oyaladılar. Daha sonra teşekkür ederek sokağın sonuna doğru yürümeye başladılar.

Demir, “Umarım yakalanmaz,” dedi, “ihtiyarın gözü çok açık”

Atlas, “Umarım,” diye karşılık verdi, “biz bir süre gözden kaybolalım.”

Sokağın sonuna geçip bir süre beklediler. Bu esnada Atlas, Ala’yı birkaç kez aradı. Ancak yanıt alamadı. Meraklanmaya başlamıştı.

Aynı merak Demir’de de hâkimdi. “Çok zaman geçti, şimdi bize haber vermesi gerekirdi,” dedi.

Atlas, “Gidip kontrol edelim, başka türlü olmayacak,” diye karşılık verdi, “keşke Ala’nın aklına uymasaydık.”

Yeniden park etmiş arabaları kendilerine perde yaparak sokağa girdiler. Her adım attıklarında gözleri hedefteki apartmandaydı. Uzaktan gördükleri kadarıyla anormal bir durum görünmüyordu.

Apartmanın tam karşısına geldiklerinde ise, Zeynep Taşova’ya ait olduğunu düşündükleri dairenin perdelerindeki hareketlenmeleri gördüler.

Demir, Atlas’ı dürterek perdeleri işaret ettiği esnada, perdelerden birisi aralandı ve arkasından Ala göründü.

Ala eliyle, apartmana gelin işareti yapıyordu.

28. Bölüm

Etraflarını kolaçan ederek apartman kapısına geldiklerinde, kapıyı nasıl açacaklarını bilmiyorlardı. Demir, bir yöntem bulmaya çalışırken, kilit göbeğindeki otomatik sistemin sesi duyuldu ve kapı açıldı.

Atlas hızlıca içeri girdi. Ardından Demir devam etti. Vakit kaybetmeden sarmal merdivenlere geçtiler. Yelpaze gibi açılan merdivenlerden heyecanla tırmandılar.

Birinci kata geldiklerinde yarısı ahşap yarısı metal işlemlerden oluşan kapıyı gördüler. Kapıda herhangi bir mühür yoktu. Sadece ön kısmına olay yeri inceleme şeridi takılmıştı. Merakla şeritlere baktıkları esnada ise kapı açıldı.

“Hoş geldiniz... Birazdan kahve servisimiz başlayacaktır.”

Atlas ve Demir, ses çıkarmadan olay yeri bantlarının arasından geçip içeri girdiler. Atlas, içeri girer girmez kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yaslayarak derin bir nefes aldı. “Sen nasıl bu kadar rahatsın!”

Ala, kendinden emin tavrından ödün vermeden, “Aman rahat olmayacak ne var,” dedi, “altı üstü bir eve girdik. Ayrıca içeri adım atmadan şunları takın.”

Demir ve Atlas şaşkınlıkla Ala'nın uzattığı mavi galoşlara bakıyorlardı.

“İçeri gireceğimizi düşünerek yanımda getirmiştım. Ayakkabılarınızdan sonra birer tane de kafanıza takın lütfen!”

Ala, ev sahibi edasıyla salona doğru adımlarken; Demir, galoşları ayakkabılarına geçirdi ve “Gerçekten normal değil bu kız!” diye söylendi.

Ala, “Duyuyorum seni Demir,” diye seslendi, “arkamdan konuşma.”

Atlas ve Demir, arkalarında delil bırakmamak için galoşları özenle taktılar. Ardından Ala'nın peşinden salona girdiler.

Salon, sıradan bir evi andırıyordu. Günlük yaşamın karşılığı, orta sınıf eşyalardan oluşuyordu. Vitrin ve dolapların bazı çekmeceleri açık kalmıştı. Kenarlarında parmak izi alınırken kullanılan siyah parçacıklar bulunuyordu. Belli ki polisler çoktan araştırma yapmışlardı.

Ala, rehberlik yaparcasına, “Polisler araştırma yapmış bizden önce,” dedi, “bulabilecek şey kalmış mıdır bilmiyorum.”

Atlas, kafasını sağa sola çevirerek, “Olsun,” dedi, “biz yine de birazcık kurcalayalım.”

Demir, “Özellikle aradığımız bir şey yok sanırım,” dedi, “kafamıza göre mi bakacağız?”

Atlas, “Neye bakacağımızı ben de bilmiyorum,” diye karşılık verdi, “bakacağız işte.”

Üçü birden salonu kurcalamaya başladılar. Atlas, polislerden kalan çekmecelerle işe koyuldu. Demir, biraz daha yaratıcı düşünerek, sanki gizli bir şey arıyormuşçasına koltuk minderlerini kaldırdı ve boşluklara elleriyle bastırarak araştırmaya girişti.

28. Bölüm

Etraflarını kolaçan ederek apartman kapısına geldiklerinde, kapıyı nasıl açacaklarını bilmiyorlardı. Demir, bir yöntem bulmaya çalışırken, kilit göbeğindeki otomatik sistemin sesi duyuldu ve kapı açıldı.

Atlas hızlıca içeri girdi. Ardından Demir devam etti. Vakit kaybetmeden sarmal merdivenlere geçtiler. Yalpaze gibi açılan merdivenlerden heyecanla tırmandılar.

Birinci kata geldiklerinde yarısı ahşap yarısı metal işlemlerden oluşan kapıyı gördüler. Kapıda herhangi bir mühür yoktu. Sadece ön kısmına olay yeri inceleme şeridi takılmıştı. Merakla şeritlere baktıkları esnada ise kapı açıldı.

“Hoş geldiniz... Birazdan kahve servisimiz başlayacaktır.”

Atlas ve Demir, ses çıkarmadan olay yeri bantlarının arasından geçip içeri girdiler. Atlas, içeri girer girmez kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yaslayarak derin bir nefes aldı. “Sen nasıl bu kadar rahatsın!”

Ala, kendinden emin tavrından ödün vermeden, “Aman rahat olmayacak ne var,” dedi, “altı üstü bir eve girdik. Ayrıca içeri adım atmadan şunları takın.”

Demir ve Atlas şaşkınlıkla Ala'nın uzattığı mavi galoşlara bakıyorlardı.

“İçeri gireceğimizi düşünerek yanımda getirmiştım. Ayakkabılarınızdan sonra birer tane de kafanıza takın lütfen!”

Ala, ev sahibi edasıyla salona doğru adımlarken; Demir, galoşları ayakkabılarına geçirdi ve “Gerçekten normal değil bu kız!” diye söylendi.

Ala, “Duyuyorum seni Demir,” diye seslendi, “arkamdan konuşma.”

Atlas ve Demir, arkalarında delil bırakmamak için galoşları özenle taktılar. Ardından Ala'nın peşinden salona girdiler.

Salon, sıradan bir evi andırıyordu. Günlük yaşamın karşılığı, orta sınıf eşyalardan oluşuyordu. Vitrin ve dolapların bazı çekmeceleri açık kalmıştı. Kenarlarında parmak izi alınırken kullanılan siyah parçacıklar bulunuyordu. Belli ki polisler çoktan araştırma yapmışlardı.

Ala, rehberlik yaparcasına, “Polisler araştırma yapmış bizden önce,” dedi, “bulabilecek şey kalmış mıdır bilmiyorum.”

Atlas, kafasını sağa sola çevirerek, “Olsun,” dedi, “biz yine de birazcık kurcalayalım.”

Demir, “Özellikle aradığımız bir şey yok sanırım,” dedi, “kafamıza göre mi bakacağız?”

Atlas, “Neye bakacağımızı ben de bilmiyorum,” diye karşılık verdi, “bakacağız işte.”

Üçü birden salonu kurcalamaya başladılar. Atlas, polislerden kalan çekmecelerle işe koyuldu. Demir, biraz daha yaratıcı düşünerek, sanki gizli bir şey arıyormuşçasına koltuk minderlerini kaldırdı ve boşluklara elleriyle bastırarak araştırmaya girişti.

Ala ise Zeynep Taşova'nın son okuduğunu düşündüğü kitaplar ve dergileri incelemeye başladı.

Üç koldan ellerine ne geçerse inceliyorlardı. Buldukları her şeyi havaya kaldırıp birbirlerine gösteriyorlar ve sanki bilmedikleri bir yapbozun parçalarını birleştirmeye çabalıyorlardı.

Salondaki araştırmaları bitince diğer odalara dağıldılar. Demir mutfaka, Atlas misafir odası gibi kullanılan ve fazla eşyaların da bulunduğu odaya girdi. Ala ise yatak odasına geçerek dolapları açtı.

Üç koldan ne aradıklarını bilmeden aramaya devam ettiler. Gözlerine çarpan tuhaf hiçbir şey ile karşılaşmadılar.

Holde yeniden yan yana geldiklerinde Ala, "Zevk sahibi bir kadınmış," dedi, "kıyafetleri şahane..."

Atlas, "Yarım saattir arama yapıyoruz, Zeynep Taşova hakkında sadece bunu mu çözdük?" diye karşılık verdi.

Ala, "Hayır," dedi, "tam bir çizgi roman hastası. Üç farklı çizgi roman dergisine aboneliği var."

Atlas, "Bunu nereden anladın?" diye sordu.

"Vestiyerin altında eski sayılar var. Bir tanesinin üzerinde dağıtım etiketi kalmış. Dergiler doğrudan evine geliyor. Bu da abone olduğunu gösterir."

Atlas, Ala'nın fikir yürütmesine hayranlık duyarken; Demir, "Grafik tasarımcı kadın," diye araya girdi, "belki de o dergilerle çalışıyordur. Grafik tasarım işlerini üstlenmiştir."

Ala, "Kesinlikle olabilir," dedi, "ama bu durum bizim işimize yarar mı bilmiyorum."

Bu cümlelerin üzerine Demir, "Bilgisayar," diyerek ünledi, "hiç bilgisayar görmedik."

Atlas, "Polisler almış olabilir mi?" diye karşılık vereceği esnada Demir yeniden salona yönelmişti. Çalışma masası gibi görünen geniş masanın önünde durdu. Üzerindeki eşyaları ve masanın altını kontrol etmeye başladı.

Ala ve Atlas peşinden gelmişler ve Demir'i izlemeye başlamışlardı. Demir, hedefine kilitlenmiş bir robot gibi masanın altındaki şarj adaptörlerini inceledi. Daha sonra yerinden fırladı ve vitrinin kenar boşluğunda duran kutuları çıkardı. Hızlı hızlı kutuları inceledikten sonra ince uzun bir karton kutunun içini, kapağını açıp ters çevirdi. Kutunun içinden poşet zarfın içine konulmuş çeşitli evraklar koltuğun üzerine düştü. Demir, merakla poşet zarfı açtı ve içindeki evraklara dikkatle bakmaya başladı.

Atlas, Demir'in heyecanlandığını anlamıştı. "Bir sorun mu var Demir?" diye sordu.

Demir, Atlas'ı duymamış gibi elindeki belgeleri incelemeye devam etti. Hemen ardından yeniden masanın altına eğildi ve prizlere takılı duran adaptörlere bakındı. Daha sonra yerinden kalktı ve "Bu işte bir tuhafılık var," dedi.

Ala, "Ne bulduğunu bizimle de paylaşacak mısın beyefendi?" diyerek çıkıştı.

Demir, "Zeynep Taşova yeni bir dizüstü bilgisayar almış. Garanti belgesi ve faturasına göre geçen ay satın almış. Özellikleri bir grafik tasarımcı için gerekli seviyede, çok pahalı bir cihaz," dedi.

Atlas, "Yani?" diye sordu, "Bu normal bir durum değil mi?"

Demir, "Evet, normal," dedi masayı işaret ederek, "ve belli ki bu masada çalışıyormuş."

Bu kez Ala sabırsızlandı. "Evet, gayet konforlu bir çalışma masasına benziyor. Ne var bunda?"

Demir, bu kez yerdeki adaptörlerden birisini işaret etti.

"Sorun şu ki, garanti belgesi olan bilgisayara ait adaptör burada yok. Yerine başka bir markaya ait ama hemen hemen aynı özelliklerdeki yine yeni çıkmış bir bilgisayarın adaptörü var."

Bunun üzerine Atlas ve Ala, Demir'in işaret ettiği adaptöre baktılar.

"İki ihtimal var. Birincisi Zeynep Taşova'nın iki bilgisayarı birden aynı anda kullanması."

Ala, "Ee, iki bilgisayarı birden kullanamaz mı?" diye karşılık verdi, "Sonuçta grafik tasarımcı."

"Evet, iki bilgisayar birden kullanabilir belki. Ama çok yakın zaman diliminde tıpatıp aynı özelliklere ait iki bilgisayara o kadar para vermek çok saçma. Ya birisinin ekranı büyük olur ya birisinin ağırlığı düşük olur; ne bileyim evde çalışmak için bir tane ve yanında taşımak için bir tane gibi. Ama bu ikisinin de özellikleri aynı."

Ala ve Atlas birbirlerine bakındılar. Demir'in şüphesini anlamlandırmaya çalıştılar.

"İlk ihtimalde iki bilgisayarı aynı anda kullandığını varsay-sak bile polisler neden ikisini birden almadılar?"

Bu kez Atlas, "Belki de ikisini birden almışlardır, nereden biliyorsun?" diye sordu.

Demir, yerdeki adaptörü yeniden işaret etti.

“Polislerin adaptörlere ihtiyaçları olmaz. Sadece kısa sürclüğüne bilgisayarın klonunu alırlar o kadar. İncelemelerini klonlar üzerinden yaparlar. Gördüğünüz gibi bir tane bilgisayarın adaptörü burada. Diğeri yok. Bu da ikinci ihtimalimizi güçlendiriyor.”

Ala, merakla “İkinci ihtimal ne?” diye sordu.

Demir, “Birisi ya da birileri tarafından polislerin gelmesinden önce Zeynep Taşova’nın bilgisayarı değiştirilmiş ve yerine temiz bir cihaz konulmuş,” diye açıkladı, “yani polislerin elindeki bilgisayardan hiçbir şey çıkmaz.”

Ala, “Olaya gel sen...” diye şaşkınlığını gizleyemedi ve eliyle alkış yaptı.

Atlas ise Demir’in söylediklerini mantık süzgecinden geçirdi. Eldeki donelere göre hiç de uzak bir ihtimal olarak durmuyordu. “Haklısın,” dedi, “ilk bilgisayarda olaylarla ilgili bir bağlantı olabilir.”

Kısa süreli bir şaşkınlığın ardından neler yapabileceklerini düşünürlerken; Ala, “Peki biz hiçbir şey yapamaz mıyız? Ne bileyim Zeynep Taşova’nın e-postalarına falan ulaşamaz mıyız?”

Ala’nın bu cümlesini duyan Demir bir anda parladı. “Neden olmasın! Acilen ADSL cihazını bulmamız gerek!”

Ala, “Sanırım ben az önce görmüştüm,” diyerek hole yöneldi. Demir hızlıca peşinden devam etti.

Atlas, karşılaştıkları bu tuhaf durumu derin derin analiz etmeye çalışıyordu. Eğer Demir haklıysa katil ya da katiller polislerden önce bu eve girmişlerdi. Bu düşünce kısa süreliğine Atlas’ı hem heyecanlandırdı hem de tedirgin etti. Bir nevi hedefindeki kişilerin ensesindeymiş gibi hissetti. Eve nasıl girdiklerini

düşünerek salonun penceresine doğru yanaştı. Perdeyi hafifçe aralayarak sokağa bakındı. Görüş açısına giren yerleri hızlıca taradı. Tam da bu esnada başka bir tuhaf durumu fark etti. Hemen dikkat kesildi. Dikkat kesildiği şeyden emin olduğunda ise gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Karşı kaldırımın kenarındaki arabaların arkasında, yüzü belli olmayan birisi kendisini izliyordu.

29. Bölüm

Atlas hızlıca perdeyi geri çekti. Perdenin sallanmasını engellemek için eliyle aşağısından tuttu. Bir süre korkuyla öylece bekledi. Göz ucuyla perdenin kenarından aynı noktaya bir kez daha baktı. Az önce kendisini izleyen kişiyi göremedi. Perdeyi yeniden aralayıp bu kez daha geniş bir alana bakındı. Az önceki adamdan eser yoktu.

Panikle hole doğru yürüdü. "Artık çıksak iyi olacak. Fazla oyalandık."

Ala, Atlas'ın yüzündeki endişeyi fark etmişti. "Bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum. Tedirgin oldum. Çıksak iyi olacak sanırım."

Demir, elinde tuttuğu ADSL cihazının arkasındaki yazıların ve sayısal kodların fotoğraflarını çekti. "Benim işim bitti, çıkabiliriz."

Dikkat çekmemek için çeşitli aralıklarla evden çıktılar. Farklı yönlerde yürüyerek dağıldılar. Yaklaşık yirmi dakika sonra Atlas'ın arabasının bulunduğu otoparkın önünde buluştular.

Atlas hiç konuşmadan otopark ücretini ödedi ve direksiyonun başına geçti. Ala, Atlas'ın hâlen gergin olduğunun farkındaydı. Yanındaki koltuğa oturduktan sonra, "Ne oldu anlatacak mısın?" diye ısrar etti.

Atlas, derin bir nefes aldıktan sonra, "Bilmiyorum. Sanki birileri bizi izliyormuş gibi hissettim," dedi.

Ala, Atlas'ın yanıtına karşılığı kahkaha ile verdi. "İzlendiğini yeni mi düşünüyorsun? Adamlar Talya hakkındaki bunca bilgiyi sence nasıl edindi?"

Atlas arabayı çalıştırmış, otoparktan ana caddeye doğru sürüyordu. Konuyu değiştirmek için arka koltukta oturan Demire dikiz aynasından baktı. "ADSL işini halledebildin mi?"

Demir, "Evet," dedi, "umarım bir şey çıkarabilirim."

Ala, "Şimdi nereye gidiyoruz? Bence hızımızı almışken Cihangire gidelim. Pelin Karlı'nın evini de kolaçan edelim," dedi.

Atlas, "Bir gün için bu kadar heyecan seni kesmiyor mu?" diye karşılık verdi, "Hem onun evine girme konusunda bu kadar şanslı olamayabiliriz."

Ala, "Neden giremeyecekmiz?" diyerek sesini yükseltti, "Benim maharetlerime güvenebilirsiniz!"

Atlas, "Pelin Karlı'nın kapı numarası 12 de ondan. En iyi ihtimalle üçüncü ya da dördüncü kattır," diye açıkladı, "uçacak değilsin ya!"

Demir, arka koltuktan öne doğru kaykılarak, "Aslında uzakta da olsa baksak iyi olur," dedi, "evleri görünce olayları sanki daha iyi özümsemeye başladığımı hissettim."

Demir'in de ısrarcı olmasının ardından Atlas bir şey diyemedi. Kadıköy'den ayrılana kadar sürekli olarak takip edilip edilmediğini kontrol ederek ilerledi. Birkaç kez art arda U dönüşler yaptı. Döner kavşaklarda ikişer üçer kez dönerek yoluna devam etti. Takip edilmediklerine ikna olduktan sonra içi rahatladı.

Yaklaşık bir saat sonra Cihangir'delerdi. Yine aynı şekilde bu kez Pelin Karlı'nın evinin yakınlarına park edip yürüyerek ilerlediler. Tarihi apartmanlarla dolu dar sokaklardan geçerek Pelin Karlı'nın adresini buldular.

Apartmanın önüne geldiklerinde Demir, apartman girişindeki tabelayı göstererek, "Bu kez işimiz gerçekten daha zormuş," dedi. Apartmanın giriş kapısının üzerinde Banana Apart yazılıydı. Bina, apart olarak işletiliyordu. Hemen giriş kısmında ise işletmecilere ait bir lobi bulunmaktaydı.

Atlas ne yapacaklarını düşünerek apartın girişine bakarken, iki temizlik görevlisi kadın battal boy çöp poşetlerini kaldırmın çöp toplanan köşesine bıraktılar.

Ala, "Aslında apart olmasını değerlendirebiliriz," dedi. Kafasını apartın tepesine dikmiş, Pelin Karlı'nın odasını çözmeye çalışıyordu.

Demir, "Nasıl yapacağız?" diye sordu, "Lobide çalışanlar var. İçeri girmemiz çok zor."

Ala, bir süre izledikten sonra, "Daha iyi işte," diye karşılık verdi, "onlar bizi içeri alacaklar. Takılın peşime."

Atlas'ın "Bekle biraz," demesine fırsat kalmadan Ala soluğu apartın girişinde aldı. Atlas ve Demir peşinden yavaş adımlarla ilerlediler. Ala, içeri girip lobiye doğru yaklaşırken apartın girişinde beklediler.

Lobide kırklı yaşlarda, saçları kısa, asık suratlı bir kadın otuyordu. Ala selam verdikten sonra gayet sevecen bir tavra bürünerek, "Pelin Karlı burada mı acaba?" diye sordu, "Telefonu kapalıydı, ulaşamadım da."

Kadın öfkeli bir bakış atarak, "Pelin'in başına gelenlerden haberiniz yok sanırım!" diye karşılık verdi.

Ala, "Aa, haberim yok. Taşındı mı yoksa?" dedi.

Kadın, "Hayır," dedi, "öldürüldü. Benim de başıma bela oldu."

Ala, şaşkınlık taklitlerine girerek, "Nasıl! Öldürüldü mü? Daha iki üç hafta önce birlikte bir turist kafilesi gezdirmiştik!" diye karşılık verdi.

Atlas ve Demir kapıdan kulak misafiri olarak Ala'nın bu cümlesini duyunca birbirlerine baktılar. Ala'nın kadınla olan diyalogunun nasıl devam edeceğini merakla bekliyorlardı.

Ala, "Çok üzüldüm," dedi, "çok sevmiştim ben Pelin'i. Sizin başınıza nasıl bela oldu?"

Kadın, "Ben de üzüldüm ama hayat işte. Öldürülme haberinden sonra bir ton polis geldi buraya. Dairesinde arama falan yaptılar. Diğer müşterilerim rahatsız oldu. Daha şimdiden üç müşterim aparttan ayrıldı. İşlerim sekteye uğradı," diye açıkladı.

Ala, "Sizin adınıza da üzüldüm," dedi, "peki ben dairesine çıkabilir miyim?"

Kadın şüpheli bir bakışla Ala'yı süzdü. "Senin ne işin var odada?"

"Bir Erasmus projesi için Litvanya'dan öğrenci grubu gelmişti. Pelin ile birlikte eşlik ettik. Gruptan bir kız dönecekleri gün çantasını otelde unutmuş. Uçağı kaçırmamak için geri

dönüp alamamış. Pelin de sağ olsun gidip otelden çantayı almış. Ben de yarın Litvanya'ya uçacağım; kıza çantanı Pelinden alır getiririm diye söz vermiştim.”

Kadın, “Dairesinde hiçbir eşyası kalmadı. Komple boşalttım. Kimse almaya gelmeyince hatta az önce çöpe attırdım,” dedi, “şimdi ustalar var odada. Uğursuzluk getirmesin diye daireyi baştan aşağı temizletip boyatıyorum.”

Kadının açıklamasının ardından Ala, “Peki çanta çıkmadı mı odada?” diye sordu.

Kadın, aynı soruyu iç merdivenlerin ucunda bekleyen temizlik görevlisi kadınlara ilettili. Kadınlar, eşyalarının arasından çanta çıkmadığını söylediler. Bunun üzerine Ala teşekkür edip ayrıldı.

Ala, aparttan biraz uzaklaştıktan sonra, “Duydunuz sanırım,” dedi, “içeri girsek bile artık bir şey bulamayız.”

Demir, “Evet evet duyduk,” dedi, “bu arada sen ayaküstü ne kadar yalan uydurdun öyle.”

Ala, kendine has gülümsemesiyle, “Size maharetli olduğumu söylemiştim,” diye karşılık verdi. Hemen ardından arkasını dönüp siyah çöp poşetlerini işaret etti. “Belediyeden hızlı davranarak çaktırmadan onları almalıyız.”

Atlas, “Haklısın,” dedi, “biraz bekleyelim. Hava kararınca alsak daha iyi olur sanki.”

Ala, “Olmaz,” dedi, “çöplerin ne zaman toplanacağını bilmiyoruz.”

Demir, “Peki nasıl yapacağız?” diye sordu.

Ala bir süre çenesini kaşıyarak düşündü. “Siz gidip arabayı getirin. Tam çöplerin oradan geçerken durun ve bagaj açma düğmesine basın. Gerisini ben hallederim.”

Atlas ve Demir Ala'nın yanından ayrılıp arabaya geçtiler. Ala'nın dediklerine uyararak apartın bulunduğu sokağa girdiler. Ala görünürde yoktu. Tam çöplerin yanına gelince Atlas bagaj kapısının düğmesine bastı.

Ala bir anda ortaya çıkarak iki büyük poşeti bagaja attı ve kapısını kapattı. Hızlıca arka kapıya yöneldi. Açıp içeri girmesi ve kapıyı kapatması neredeyse bir saniye içinde gerçekleşmişti. “İşlem tamam, hadi bas gaza!”

Ala'nın ayaküstü gerçekleştirdiği bu iş Atlas'ı neşelendirmişti. “Bir günde güzel malzeme topladık,” dedi.

Demir, “Bence de,” diyerek karşılık verdi.

Ala, “Öznur Çalık'ın adresi elimizde olsaydı onu da hallederdik,” dedi, “ama Karaköy yakın. Dilerseniz çalıştığı sanat galerisine bir operasyon yapabiliriz.”

Keyfi yerinde olan Atlas, “Neden olmasın,” dedi, “hem biraz Haliç havası hepimize iyi gelir.”

30. Bölüm

Haliç'in Boğaz'a açılan kıyısındaki sahil yolunda yürüyerek, kafelerin, otellerin ve sanat galerilerinin olduğu bölgeye girdiler. Sokaklar bir hayli kalabalıktı. Özellikle şemsiyelerle kaplı çıkmazın önünde Karaköy'ü gezmeye gelenler fotoğraf çekinmekle meşgullerdi.

Atlas, keşif yaparcasına sıralanmış kafeleri ve butik mağazaları izlerken, Demir cep telefonundan Öznur Çalık'ın çalıştığı Limpe Art Gallery'nin adresini bulmaya çalışıyordu. Ala ise kalabalığa ayak uydurmuş, gördüğü şemsiyeler ve çeşitli duvar süslemelerinin önünde fırsat buldukça öz çekim yapıyordu.

Demir, "Birkaç dükkân ilerisi Öznur Çalık'ın çalıştığı yer," dedi.

Atlas, geride kalmış olan Ala'ya seslendi. "Hadi Ala!"

Ala koşturarak yaklaştı. "Uzun zamandır buralara gelmediğimi fark ettim," dedi, "şu işler bitsin Talya ile gelip gecelere akmam gerek."

Atlas, "Sağ salim atlatalım da gerekirse hep beraber kutlamasını yaparız," diyerek destekledi.

Galeri iki katlıydı. Alt katta resim ve diğer sanat türleri için çeşitli malzemeler satılıyordu. Boy boy fırçalar, renkli renkli boyalar, heykel kalıpları ve süs eşyalarıyla albenisi yüksek bir mekândı.

Ala, “Neyi bekliyoruz, hadi içeriye girelim,” dedi ve galerinin kapısından geçti. Atlas, Ala’nın hemen arkasından girerken Demir bir süre daha dışarıdan izledi.

İçeride her şey rutin görünüyordu. Güler yüzlü çalışanlar, fonda kısık sesli bir blues şarkısının eşliğinde müşterilerle ilgileniyorlardı. Her taraf sanatsal dokunuşlarla dizayn edilmişti.

Ala, hemen rolüne bürünerek fırça standının önünde durdu. Kendince çeşitli fırçaları eline alıyor, avuç içine darbeler yaparak deniyordu. Atlas ise arkasından ona eşlik ediyordu.

Fırça standına yalandan bakındıktan sonra üst kata çıkan merdivenleri gördüler. Merdivenlerin hemen başında ayaklı bir levha vardı. Üzerine üst kattaki hâlihazırda devam eden bir serginin duyuru afişi asılmıştı.

Afişi fark eden Ala, gözleriyle merdivenleri işaret etti. Atlas ile birlikte merdivenlere yöneldiler. Kısa bir süre sonra Demir arkalarından eşlik etti.

Üst kat, geniş bir asma kat olarak inşa edilmişti. İtalyan bir ressama ait tablolar sergileniyordu. Tiplerinden Avrupalı oldukları belli olan birkaç çift sergiyi geziyorlardı.

Dikkat çekmemek için sergiyi gezmeye başladılar. Sıralanmış tabloların önlerinde duraksayıp, el işaretleriyle tabloları göstererek tablolar hakkında konuşuyorlardı. Bunlar olurken Atlas keşif yapmaya devam ediyordu. Üst kattaki güvenlik kameralarını

teker teker tespit etmişti. Demir de tıpkı Atlas gibi güvenlik kameraları ve diğer donanımları çaktırmadan kontrol ediyordu.

Tabloların bittiği duvarda bir duyuru panosu vardı. Panoda, hafta içinde yapılacak bir mezata ait duyurular asılıydı. Atlas duyurulara dikkat kesilince Demir uzaktan tüm panonun fotoğrafını çekti.

Bir süre daha galeride gezindikten sonra çıktılar. Az ilerideki kafenin önüne kadar konuşmadan ilerlediler. Ala, “Birer kahve alalım mı?” diye sordu, “Sonrasında durum değerlendirmesi yaparız.”

Demir ve Ala kahve almak için ayrıldıklarında Atlas galeriye doğru döndü. Bir süre giren çıkanlara baktı. Gözden kaçırdıkları bir detay olup olmadığını kendi kendine soruyordu.

Ala, karton kahve bardağını Atlas’a doğru uzatırken, “İçeride hiçbir şey bulamadığın için eksik hissediyorsun değil mi?” diye sordu.

Atlas, “Hepimiz aynı duyguları mı yaşıyoruz?” diye karşılık vererek bardağı aldı ve bir yudum içti.

Ala, “Çok sıradandı,” dedi, “bir çalışanları yaklaşık bir hafta ortadan kayboluyor ve sonrasında cesedi bulunuyor, ama buna rağmen hiçbir şey olmamış gibi insanlara gülücükler saçıyorlar”

Demir, “En nihayetinde ticari bir işletme burası,” dedi, “kepken indirip yas tutacak hâlleri yok ya.”

Atlas, “Yas tutmasalar bile mezarlara ara vermeden devam ediyor olmaları garip değil mi?” diye sordu.

Ala kıkırdayarak, “Bak Atlas da takılmış oraya,” dedi, “var burada bir şeyler var.”

Demir, “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu, “Depoya dönüp çalışmaya devam mı?”

Atlas etrafına yeniden bakındı. Bu esnada aklına Galata Kulesi geldi. “Siz şimdi uzun zamandır Tünel’e girmemişsinizdir.”

Ala, “Tünel?” diye karşılık verdi.

Atlas, “Hadi o zaman,” dedi ve yürümeye başladı.

Bir süre sonra Karaköy ile Şişhane arasında çalışan tarihi tramvay istasyonunun önündelerdi. Şişhane’ye doğru tırmanan tramvaya bindiler. Ala, doğduğundan beri İstanbul’da yaşamasına rağmen Tünel’e ilk defa girmişti. Büyük hayranlıkla tramvayın Tünel’in içinden geçişini izlerken kendini tarihte bir yolculuğa çıkmış gibi hissetti.

Şişhane istasyonunda indikten sonra Galata Kulesi’ne giden yola saptılar. Turist kabilelerinin arasında Galata Kulesi’ne doğru yürüdüler.

Akşam olmak üzereydi. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Galata Kulesi’nin etrafında, akşam karanlığı çökerken fotoğraf çekmek isteyen bir kalabalık oluşmuştu. Kuledeki restorasyon çalışmaları devam ettiği için, orta kısmından altına kadar olan bölüm alüminyum perdelerle kapatılmıştı.

Üçü de kalabalığın içinde kaybolmuş, sağda solda ne varsa kendilerince incelemeye çalışıyorlardı. Üçünün de aklındaki soru aynıydı. Pelin Karlı’nın cansız bedeni kimseye görünmeden nasıl buraya taşınmıştı?

Demir çoktan Galata Kulesi’ni gören kafelerin ve işyerlerinin güvenlik kameralarını tespit etmişti. Ayrıca kalabalığın toplandığı meydanın tam ortasındaki bir direkte çok sayıda MOBESE

kamerası vardı. Katil ya da katillerin bu kameraları hesaba katmamaları imkânsızdı.

Atlas, Pelin Karlı'yı gördüğü geceki noktasına doğru yürüdü. Kulenin giriş kapısının arkasına düşen alanı yeniden inceledi. Kafenin bahçesinin arkasındaki duvar ve meydandaki kameraların görüş açısını kesiyordu. O alanı görebilecek yerler sırasıyla kafenin kendi kameraları, kulenin girişindeki ve tepesindeki kameralar ve hemen sağ çaprazına düşen hediyelik eşya dükkânının kameralarıydı. Restore çalışmalarından dolayı kafe ve kule kapalıydı. Bu nedenle kameralarının çalışmama ihtimali çok yüksekti. Ama hediyelik eşya dükkânının kamerasına bir şekilde düşmeleri gerekirdi. Polisler çoktan bu kamera görüntülerine ulaşmış olmalıydı. Ama emniyetten gizlice edindikleri dokümanlarda böyle bir bilgi yoktu.

Atlas bütün dikkatini vererek aynı noktada dururken Ala, "Çok derinlere dalmışsın," diye yanında bitiverdi, "o geceyi mi yaşıyorsun yoksa yeniden."

Atlas, "Böyle bir yerde kamera görüntülerine nasıl düşmezler?" diye karşılık verdi.

Ala'nın arkasından gelen Demir, "Bu köşe diğer yerlere göre çok daha sote kalıyor," dedi, "hele de şu restorasyon perdeleriyle."

Atlas bir karşılık vermedi. Sessizce düşünmeye devam etti. Ala ve Demir de tıpkı Atlas gibi aynı yere bakıyorlardı. Onlar da bir anda hayallerinde o anı canlandırarak derinlere dalmışlardı.

Üçü birden öylece dalmışlarken sert bir klakson sesiyle irkildiler. Orta büyüklükteki bir çöp kamyonu yoldan çekilmeleri için selektör yapıyordu. Refleks olarak hemen kendilerini yolun gerisine attılar. Çöp kamyonu önlerinden geçerken durdu.

Kamyonun arkasındaki iki görevli seri hareketlerle indiler. Kule-
lenin girişindeki çöp yığınlarını hızlıca kamyonun kasasına fırlattılar ve arkasına asıldılar.

Çöp kamyonu ilerlerken Ala apartın önünden aldıkları poşetleri kast ederek, "Bak hava tam kararmadan çöpleri toplamaya başladılar," dedi, "iyi ki almak için beklememiştir."

Ala bunu dedikten sonra birden irkildi. Beyninde sanki bir şimşek çakmıştı. Atlas'la göz göze geldi. Atlas'ın gözlerindeki ışıktan o an aynı şeyi düşündüklerini anladı.

Birkaç saniye sonra ikisi birden aynı cümleyi kurdu:

"Pelin Karlı'yı çöp kamyonu ile buraya getirdiler!"

31. Bölüm

“Siz bugün bensiz neler yapmışsınız böyle!”

Akşam eski depoda toplanmışlardı. Ala gün içindeki yaşadıklarını Talya’ya hızlıca özet geçmişti. Hemen ardından arabanın bagajında duran çöp poşetlerini çıkardı.

“Bunları nereye açalım?”

Duvardaki notlarını güncellemekle meşgul olan Atlas, Ala’nın seslenmesi üzerine ara verdi. Deponun atıl köşelerine bakındı. Gözüne bir yer kestirdikten sonra, “Şuraya,” dedi, “dur önce yere bir şeyler serelim.”

Duvarın önünden ayrılıp ardiye gibi kullanılan bölüme geçti. Rastgele bakındıktan sonra en üst raflara sıralanmış rulo hâlinde naylon örtüler buldu. Babasının eskiden kullandığı, bahçedeki bazı çiçekleri yağmur ve dolu sağanağından korumak için kullandığı kalın naylon örtülerdi. Elinin uzandığı noktadan bir tanesini ucundan yakaladı ve çekti. Toz kaldırarak gelen rulo yere düştü.

Atlas, toz yığınlarının arasından ruloyu getirirken; Ala, “Of,” dedi, “keşke hiç çıkarmasan daha iyiydi. Şuna bak karanlıkta bile nasıl belli oluyor tozlar!”

Ala'nın arkasından Talya geldi. "Kaç yıllık örtülerdir kim bilir," dedi, "babamın şu, ya lazım olursa huyundan dolayı hep."

Atlas, "Biraz kendiliğinden çırpıldı," dedi, "artık daha fazla toz çıkmaz." Hemen ardından ruloyu yere bırakıp bantlarını söktü ve ayağıyla açılması için ittirdi.

Ala bagajdan çıkardığı çöp poşetlerini sürükleyerek getirdi. Bir tanesinin ağzını açtı ve üstün körü bakındı.

Talya, "Hâlen çöpleri çaldığınıza inanamıyorum ben," dedi, "bunları gerçekten Pelin Karlı'nın kaldığı aparttan mı aşırıdınız?"

Ala, ilk poşeti naylon örtünün üzerine devirirken, "Elbette," dedi, "hiçbir detayı es geçemezdik."

Talya, örtünün üzerine saçılan eşyalara bakarken, "Dur tahmin edeyim," dedi, "kesin senin fikrindi değil mi?"

Ala kendine has kahkahasıyla karşılık verdi. "Tabii ki..."

Talya, "Daha ilk günden kolye ile bozuk parayı yan yana getirip fotoğraflamandan belliydi zaten," diyerek neşeli bir ifadeye büründü.

Ala ve Talya, Pelin Karlı'nın kişisel eşyalarını incelemeye koyuldular. Atlas, yeniden çalışma duvarına döndü. Demir ise masaya geçmiş, bir eliyle gözlüğüne dokunarak bilgisayar ekranına bakmaktaydı.

Atlas, "Neye bakıyorsun?" diyerek Demir'in arkasından yanaştı. Ekranı baktı. Ekranda çeşitli sayısal veriler ve semboller vardı. Ne olduklarını anlayamadı.

Demir, "Data programlarına bakıyorum," dedi, "şu ADSL işini kafaya taktım."

Atlas, "Nasıl, bir şeyler çıkarabilecek misin peki?" diye sordu.

Demir, "Ben hacker değilim," dedi, "ama böyle giderse hacker olma yolunda ilk adımı atacağım."

Atlas, "İşimiz zor desene," diyerek umudunu kesti. Duvara doğru adımlamaya başladı.

Demir, "Aslında zor değil ama riskli," diye karşılık verdi.

Bunun üzerine Atlas durdu ve arkasını döndü. "Nedir riskli olan?"

"Deepweb'e girmem gerek. Oradan bir hacker bulabilir ve yardım alabilirim."

Atlas, Demir'in çekincesini anlamıştı. "İnternette bulacağımız bir bilgisayar korsanına ne kadar güvenebiliriz demek istiyorsun!"

Demir başıyla onayladı. "Aslında geçen aylarda bir arkadaşım için denedik. Paralarını zamanında yollayınca sorun olmuyor."

Atlas meraklandı. "Ne denediniz?"

Bu sorunun üzerine Demir'in yüzünde mahcup bir yüz ifadesi oluştu. "Eski sevgilisinin sosyal medya hesaplarını patlattık."

"Adı üzerinde eski sevgilisi. Neden uğraştı ki? İntikam almak için mi?"

"Araları iyiydi. Kız bir anda ayrılmak istemiş ve ilişkiyi bitirmişti. Bizimki de doğal olarak başka birisinin varlığından şüphelendi"

Atlas'ın sıradan bir ilişki için işin içine hacker bulaştırılması kornişine gitmişti. "Haklı çıktı mı bari? Var mıymış birisi?"

"Birisi değil de birileri desek daha doğru olur. Kız aynı anda dört farklı kişiyle flört ediyormuş. Mesaj atan kimseyi de boş geçmemiş, her biriyle tanışma buluşması gerçekleştirmiş."

Atlas gülerek, "Olaya bak," dedi, "sonra ne oldu?"

“Sonrası yok. Bizimki kıza yedirdiği paralara yanıyor hâlen. Enayi gibi hissediyor kendini.”

“Neden enayi gibi hissediyor ki? Sonuçta sevgili olmuşlar...”

“Bomba olay şu: Kız diğer flört ettiği adamlara bazı müstehcen fotoğraflarını yollamış. Adamlardan birisi de bunu şantaja çevirmiş. Kız bizimkinden yüklü miktarda para istemişti. Güya bankaya unuttuğu bir kredi borcu varmış da, haciz gelecek diye. Bizim arkadaş da hepimizden borç harç para toplayıp kıza vermişti. Meğerse kız o parayı şantaj yapan adam için istemiş ve hesabına yollamış. Bundan dolayı enayi gibi hissediyor.”

Atlas daha fazla dayanamadı ve kahkaha attı.

“Böyle bir günde yaptığımız dedikoduya bak! Hoşuma gitti bu iş. Sen deepweb’e mi darkweb’e mi nereye girersen gir ve bir hacker bul. Zaten yeterince kriminalize olduk, biraz daha oluruz.”

Demir, “Patron sensin,” dedi, “pardon ekip şefi. Ya da komiserim veya amirim mi? Ne desem bilemedim. Emrini uygularım ben.” Ardından yeniden bilgisayar ekranına gömüldü ve bir hacker bulmak için arayışlarına başladı.

Atlas ise duvara döndü ve not alma işlemine kaldığı yerden devam etti. Duvardaki notlara bakınca az önceki neşesi kayboldu. Babası için ayırdığı sütun hâlen boş duruyor, orayı nasıl dolduracağını düşünüyordu.

“Orayı nasıl dolduracaksın?”

Arkasından yanaşan Talya da aynı şeyi düşünüyordu.

Atlas, “Bilmiyorum,” dedi, “bugün babamla ilgili bir ize rastlamadık hiç.”

Talya, “Ne hissediyorsun?” diye fısıldadı, “Bu cinayetlerin arkasından babam mı çıkacak?”

Atlas duvardan birkaç adım uzaklaştı. Tamamına göz gezdirdi. “Hâlen bilemiyorum,” dedi, “hem hepsinin arkasında o var gibi hem de hiçbir alakası yokmuş gibi hissediyorum.”

Talya, Atlas’ın yanıtından sonra bir süre bekledi. “Bugün yeniden doktora götürdüm babamı.”

“Farklı bir doktora mı?”

“Hayır, aynı doktor.”

“Ne dedi? Bir gelişme var mı?”

“Çeşitli testler yaptı. Bu kez daha çok zaman ayırdı. Sık sık dışarı çıkıp telefonla birileri ile görüştü. Ne yapmaya çalıştığına anlam veremedim. Yarın ve sonraki günlerde de devam etmemizi istedi. Galiba uzman hocalarının olduğu bir üniversite hastanesine sevk edecek. Bir de bir ilaç verdi. Babamı aşırı derecede ağırlaştırdı ilaç. Az önce baktım erkenden mışıl mışıl uykuya dalmış.”

Atlas ve Talya kendi aralarında babaları hakkında konuşmaya devam ederken Ala yanlarına geldi.

“Çöplerden çok umutlanmıştım. Ama dişe dokunur hiçbir şey yok.”

Atlas, “Neler çıktı peki?” diye sordu.

“Üç beş kozmetik ürünü, birkaç parça kıyafet, kişisel bakım aletleri... Minimalist tarzda bir yaşamı tercih etmiş gibi. Çok az eşyası var. Bir de bir ajandası var.”

Talya, “Belki de öyledir,” dedi, “bazen ben de minimalist olmayı çok istiyorum.”

Atlas heyecanla “Ajandada neler yazılı?” diye sordu.

Ala, “Hemen heyecanlanma,” dedi, “çeşitli turist turları için iş planları yazılı. Bir ay öncesine kadar bilgiler var ama sonrası

yok. En son bir tane otelin ismini not almış o kadar. NBC Palace isminde bir otel. Taksim’de.”

Talya, “Otelin ismini turist kafilesi için not almıştır sanırım,” dedi, “Cihangir’de evi varken hemen yakınlarında Taksim’deki bir otelde kalmaz galiba.”

Atlas, “Büyük ihtimalle,” diye karşılık verdi, “elimiz boş şimdilik desene. Sağlık olsun.”

Ala, “Şimdilik boş,” dedi, “ama o otelde kalıp kalmadığını öğreneceğim.”

Atlas, “Nasıl öğreneceksin? Otelde bir tanıdığın mı var?” diye sordu, “Yoksa bugün yaptıkların gibi gidip oteli didik didik mi edeceksin?”

Ala, “Hayır,” dedi, “başka bir planım var. Eğer tutarsa belki de daha çok şey öğrenebiliriz.”

Talya, “Planını anlatsana,” dedi, “merak ettim.”

Ala, “Hayır, olmaz. Şimdilik anlatamam,” diye yanıtladı.

Atlas, “Neden şimdilik anlatamazsın?” diye araya girdi, “Kendi kafana göre hareket etmen doğru olmaz. Bilmemizde fayda var.”

Ala, “Riskli bir plan,” dedi ve ekledi.

“Sizi riske atamam. Eğer plan tutmazsa sadece benim zarar görmem daha iyi.”

32. Bölüm

Gecenin ilerleyen saatlerinde dağıldılar. Ala ve Demir evlerine döndüler. Talya ve Atlas da hemen yanlarındaki evlerine geçtiler.

Atlas eve girer gizmez babasını kontrol etmek istedi. Yatak odasına doğru yöneldi.

Atlas'ın yatak odasına doğru ilerlediğini gören Yudum Hanım arkasından seslendi.

“Dur rahatsız etme. Ne olduysa bizim adama son günlerin acısını bugün erkenden uyuyarak çıkarıyor sanki.”

Atlas, “Peki olur,” diyerek yön değiştirdi.

Yudum Hanım, “Siz ne yapıyorsunuz akşama kadar depoda?” diye sordu, “Yüzünü gören artık cennetlik oğlum.”

Atlas'ın imdadına odasına girmekte olan Talya yetişti.

“Oğlun başına büyük bir iş aldı anne. Okulu uluslararası alanda temsil edecek bir projeyi üstlendi. Gece gündüz Demir'le çalışıyorlar. Ala ve ben de ara sıra yardım ediyoruz. Biz olmasak bitiremezler zaten.”

Atlas odasına çekildikten sonra hemen yatağa uzandı. Kendi kendine günün değerlendirmesini yapmaya girişti. Ellerindeki bilgilerden senaryolar üretmeye çalıştı. Ama ortaya mantıklı bir tablo çıkmıyordu. Hemen ardından sıradaki hamlesinin ne olabileceğine kafa yordu. Yine somut bir hamle bulamadı. Kendini büyük bir çıkmazın içinde hissederek yorgun bedeniyle sızıp kaldı.

Ertesi gün Ala uyanır uyanmaz yapacaklarını düşündü. NBC Palace Otel'i kafasına takmıştı. Pelin Karlı'nın yanına herhangi bir açıklama düşmeden sadece bu otelin ismini not almasında bir gizem arıyordu. Bunu anlayabilmek için de ne yapıp edip NBC Palace hakkında bilgi toplamalıydı.

Elindeki tek koz babasının çevresi ve gücüydü. Ailesine belli etmeden bu gücü devreye sokmalıydı. Bunun tek çözümü ise kısmen suç ortağı olan avukattan geçiyordu. Avukattan yardım isterken mecburen riske girecek ve cinayetleri araştırdığını tamamen belli edecekti. Ama yine de riske girmeye değer görüyordu.

Öğlene doğru avukata mesaj yazmak için telefonunu eline aldığı anda telefonu çaldı. Arayan avukattı. Ala, "Kalp kalbe karşıymış Avukat Bey," diyerek telefonu yanıtladı.

Avukat, ciddi bir ses tonuyla, "Sizinle görüşmem gerek Ala Hanım," dedi.

Ala, avukatın ses tonu ve cümlesinden bir sorun olduğunu anladı. "Sorunumuz büyük mü?"

Avukat, "Biraz," diye karşılık verdi ve yüz yüze konuşmak istediğini ekledi.

Bir saat sonrasında Ala avukatın ofisinde hazırды. İçini büyük bir tedirginlik kaplamıştı. Avukatın sekreteri Ala'ya bir süre beklemesini söylemişti.

Kısa bir süre sonra avukat odasından çıktı. Ala'ya mutfakı işaret etti. "Önce baş başa görüşsek iyi olacak."

Ala, "Önce baş başa dediğinize göre odanızda birisi mi var?" diye karşılık verdi.

Avukat, "Evet..." diye yanıtladı, "Polisler var"

Atlas öğleden sonra depoya geçti. Deponun arka köşesine, babasına ait evrakları yığılmıştı. Kimisi kolilerde kimisi ise eski usul çuvallarda bulunuyordu. Çuvallar raflara rastgele konulmuştu. Babası emekli olduktan sonra kapattığı şirketinin tüm belgelerini depoda arşivlemişti.

Çuvalların yanına gelen Atlas, "Sizi gözümde küçümsemişim," diye mırıldandı, "ne kadar da çoksunuz böyle!" Daha sonra içlerinden bir tanesinin ağzını açtı. Elini daldırıp parmaklarına sığdığı kadar evrakı çekti. Birkaç dosya ile zımbalanmış ve ataçlanmış çeşitli evrakları çıkardı. Üzerlerindeki tarihlere baktı. Çoğunluğu neredeyse yirmi yıl öncesine aitti. "İşim çok daha zor anlaşılan!"

Omzunu raflara yaslayıp dosyayı incelemeyi başladı. Eski faturalar, sözleşmeler, tesciller ve çeşitli evraklar... Baktığı dosya babasının eskiden işlettiği küçük bir şirketin devrine aitti. "Babam ne ara böyle bir iş kurmuş ve devretmiş," diye kendi kendine söylendi.

Dosyaları çuvalın ağzına bırakıp raflardan ayrıldı. Not aldığı duvarın tam karşısında durdu. Her zaman yaptığı gibi notlarına geriden baktı. Gözden kaçırdığı, atladığı bir detay olsun istemiyordu.

Bir süre öylece dalmışken deponun kapısı tıklandı. Süs perdelerini duvarın önüne gerip kapiya baktı. Gelen Talya'ydı. "Erkenden başlamışsın mesaiye."

"Evde boş boş duramadım," dedi, "babamın evraklarına bakınayım biraz dedim ama çok fazlalar."

Talya, "Kaç yıllık evraklar," dedi, "tek başına zor olur. Sakin zamanlarda ben yardım ederim."

Atlas, "Olur," diyerek eski yerine geldi. Kapattığı perdeyi yeniden açtı. Talya, masanın ucuna yaklaştı ve "Ala aradı mı seni?" diye sordu.

Atlas, "Hayır aramadı," diye yanıtladı.

"Az önce beni arayıp seni sordu. Buraya geliyormuş. Önemli bir haberi varmış."

"Tamam gelsin... Demir de birazdan gelir zaten hep birlikte dinleriz."

Talya, "Ben olmayacağım," dedi, "babamı doktora götüreceğim."

Talya çıktıktan kısa bir süre sonra Demir geldi. Bilgisayarını masanın üzerine kurduktan sonra, "İki bin dolara ihtiyacımız var," dedi.

Atlas, "Ne için lazım?" diye sordu.

Demir, "Hacker için," dedi, "dün gece Kanada'dan bir çocuk buldum. Daha on altı yaşında ama zehir gibi. Neyse ki Kanada

doları istiyor. Yarisını peşin istedi. Ödemeyi kripto para olarak yapacağız.”

Atlas, “Güzel...” diye mırıldandı, “Bende var para sorun olmaz. Sana EFT yapayım, sen hallet olur mu?”

Demir, “Sıkıntı yok,” diye karşılık verdi, “benim de kenarda üç beş kuruş var. İhtiyaç olursa onu da harcayabiliriz.”

Atlas, Demir’e EFT yaparken telefonu çaldı. Arayan Alaydı. “Kapıyı açın.”

Hızlı adımlarla içeri giren Ala çantasını koltuğa fırlattı.

“Size bir iyi, bir kötü, bir de bomba bir haberim var!”

Demir, “Bomba haberin iyi mi kötü mü?” diye sordu.

Ala, “Ona siz karar verin,” dedi, “evet; hangi haberden başlayayım?”

Sandalyelerden birisini çekip ters oturan Atlas, “Kötüden başla,” diye yanıtladı.

“Kötü haber şu: Polisler bizim gizlice Zeynep Taşova’nın evine girdiğimizi biliyorlar.”

Atlas bir anda gerildi. “Nasıl olur? Nereden anlamışlar?”

Demir’in ise korkudan yüzü bembeyaz kesildi.

“Sokak timleri diye bir ekipleri varmış. Gizli, sivil polisler işte. Bir ekibe Zeynep Taşova’nın evini gözetleme emri verilmiş.”

Atlas, “Tabii ya,” diye yerinden kalktı. “Pencereden gördüğüm adam!”

Ala, “Sen pencereden bir adam mı gördün?” diye sordu, “Dün izlendiğimizi hissettiğin olay mı?”

Atlas, "Evet," diye yanıtladı, "Neyse ki polislermiş. Ama şimdi polise ne hesap vereceğiz? Hem sen nasıl öğrendin?"

Ala, "Korkmayın," dedi, "iyi haber de bu zaten. Bize bir şey olmayacak."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü soruşturmayı yürüten polislerden birisiyle görüştüm."

Atlas heyecanlanmıştı. Sesini yükselterek, "Ne yaptın, ne yaptın?" diye sordu.

Ala, "Dur hemen parlama," dedi ve anlatmaya devam etti.

"Bugün şu otel işi için bizim avukatla görüşmeyi planlıyordum. Tesadüf benden önce o aradı ve benimle görüşmek istediğini söyledi. Ofisine gittim. Polisler de oradaydı.

Bizim avukat benim maceraperest yanımdan bahsetmiş. Ben de durumu kurtarmak için bir cinayet romanı yazdığımı söyledim. Hazır gerçek bir olay bulmuşken romanın havasına girmek için kendimce araştırma yaptığım yalanını uydurdum. Gelen polislerden birisi bizim ifademizi alandı zaten. İnandı sanırım ve çok üzerime gelmedi. Tabii bunda bizim avukatın ve babamın emniyetteki çevresinin de etkisi var.

Bununla da kalmayıp biraz yüzsüzlük yaptım. Şirinliği ve sevecenliğini de devreye sokup o polisten yardım istedim. Merak ettiklerini sordum. İlk başlarda pek renk vermedi. Ama romanda ismini geçirmeden kendisinden bahsedebileceğimi ekleyince hoşuna gitti ve dökülmeye başladı."

Demir ses çıkarmadan dinlemeye devam ediyordu. Çoğunlukla olduğu gibi bir anda strese girince kilitlenmişti. Atlas, Demir'in o hâlini fark eder etmez elinden tuttu ve gözlüğüne

gözü. Gözlüğüne temas eden Demir hemen toparlandı ve araya girdi.

“Bu gerçekten güzel haber işte.”

Atlas, “Farkında olmadan büyük bir risk almışsın gerçekten,” dedi, “umarım dediğin gibi devam eder.”

Ala, gayet rahat bir tavırla, “Edecek; bu konuda bana güvenebilirsiniz,” diye karşılık verdi, “zaten ilk aldığım bilgiyi öğrenince polis konusunda sizin de içiniz rahatlayacak.”

Atlas ve Demir merakla Ala'nın ne diyeceğini bekliyorlardı. Ala, heyecanı biraz daha arttırmak için, “Hazır mısınız; bomba haberim geliyor,” dedi ve ekledi:

“Kolye ve diğer takıların konusunu açtım. Kadınlardan çıkan tüm takıları incelemeye göndermişler. Bomba haber şu: Zeynep Taşova'dan çıkan kolye bizdeki kolyenin birebir aynısı. Yani yıllar önce imal edilmiş. Ama Pelin Karlı'dan çıkan bileklik ve Öznur Çalık'tan çıkan toka ise sahte. İkisi de yeni imal edilmiş!”

33. Bölüm

Atlas duyduğundan emin olmak için, “Yani diğer takılar bu cinayetler için mi uydurulmuş diyorsun?” diye sordu.

Ala, “Kesinlikle öyle,” dedi, “bu işin arkasında Talya’yı tanıyan, bilen birilerinin olduğu artık kaçınılmaz bir gerçek.”

Demir heyecanla araya girdi. “En baştaki teorimiz kesinleşti.”

Atlas sonrasında ne diyeceğini bilemedi. Ellerini saçlarına götürüp masanın etrafında bir süre yarım çember çizerek yürüdü. Ala ve Demir, Atlas’ın yine derin bir düşünceye daldığını almışlardı.

Ala bir süre Atlas’ı izledikten sonra, “Bana kızmadın değil mi?” diye sordu.

Atlas, “Hangi konuda?” diye sorusuna soruyla karşılık verdi.

“Polisler konusunda... Avukatın ofisine kadar gelmişlerdi sonuçta. Görüşmeyip kaçmaya yeltensem daha büyük bir şüpheyandırabilirdim.”

Atlas ne yanıt vereceğini henüz bilmiyordu. Suskunluğu tercih etti. Onun yerine Demir araya girdi.

“Bence en doğrusunu yaptın. Zaten farkında olmadan suça bulaşıyoruz, en azından polislerle temasımızın olması ilerisi için bize fayda sağlar.”

Demir’in desteği Ala’yı mutlu etmişti. Özellikle Demir’den bunu beklemiyordu.

“Teşekkür ederim. Zaten birkaç bilgi daha istedim. Hayır olmaz falan dedi ama içimden bir ses istediğim bilgilerin geleceğini söylüyor.”

Ala konuyu değiştirmek için, “Peki siz neler yaptınız, var mı bir gelişme?” diye sordu.

Atlas suskunluğunu korurken Demir, masanın üzerindeki bilgisayarının ekranını gösterdi ve neler yaptığını anlattı.

Bir süre yine beyin fırtınaları ile geçti. Sonrası için neler yapabileceklerine dair fikir yürüttüler. En uç fikirlerden en masum fikirlere kadar tartışılar.

Tartışmalar devam ederken Ala, “Peki bir şeyin farkında mısınız?” diye sordu.

Atlas, “Neyin farkında mıyız?” diye karşılık verdi.

“Şaka maka hızlı bir şekilde mesafe kat ediyoruz. Eğer bu hızla devam edebilirsek cinayetleri çözebiliriz gibi hissediyorum.”

Atlas, “Henüz elimizde karmaşadan başka bir şey yok ki,” dedi.

Ala, “İyi işte; biraz daha karmaşa biriktirdikten sonra bağlantıları yakalarsak oldu bu iş,” dedi, “tüm filmlerde ve polisiye romanlarda böyle oluyor.”

Demir, “Sen kendini çok kaptırdın sanırım,” diyerek gülümsedi, “umarım senin dediğin gibi olur.”

Ala, "Aman boş verin," dedi, "olmazsa bile şu ana kadar yaşadığımız macera yeter."

Kendi aralarındaki tartışmanın ciddiyeti düşerken Demir bilgisayarından gelen e-posta bildirimi ile irkildi. Hemen yeni oluşturduğu e-posta adreslerine baktı. Kanadalı çocuk bir posta yollamıştı.

Demir heyecanla, "Sanırım hacker bir şeyler buldu," diye seslendi.

Atlas ve Ala anında Demir'in arkasına geçtiler. Atlas, "Ne bulmuş?" diye sordu.

Demir, "Şimdi bakıyorum," dedi ve e-postanın ekindeki sıkıştırılmış dosyayı indirdi. Dosyayı masaüstüne çıkardı. İçinden üzerinde İngilizce ay isimleri bulunan klasörler çıktı. En yakın klasöre tıklayıp klasörü açtı. İçinden Excel logosuna benzer logo bulunan bir doküman çıktı. Dokümana çift tıkladı. Açılan doküman içerik bilgisi çıkmadan önce ekranda şifre panelinde belirdi.

"Şifrelenmiş dosya."

Atlas, "Ee, açamayacak mıyız?" diye sordu.

Demir ne yapacağını düşünürken telefonu çaldı. Ekranda kriptolu yazışma ve konuşma uygulamasının sekmesi vardı. "Kanadalı arıyor."

Demir hızlıca telefonu yanıtladı ve konuşmaya başladı. Konuşmanın devamında ise Kanadalının söylediklerini bilgisayardaki şifre paneline girdi. Ekrandaki dönen yuvarlak şifrenin doğru olduğunu gösteriyordu.

"Hacker şifreleri verdi. Bu gönderdiği dosyalar, Zeynep Taşova'nın son altı aylık internet üzerinden yaptığı aramaların log

kayıtlarıymış. Diğer dataları da ayıklamalarını yaptıktan sonra göndermeye devam edecekmiş.”

Ala, “Ben tam anlamadım,” dedi, “benim anlayabileceğim seviyede anlatsana.”

“Yani şöyle: Zeynep Taşova’nın kullandığı ADSL üzerinden geçen internet trafiğini taramış. Çıkan ham verileri işleyerek analiz etmeye başlamış. İlk parçası bunlar. Zeynep Taşova’nın Google, Yandex, Bing gibi arama motorları üzerinde yaptığı aramalara dair kayıtlar.”

Atlas, “Şuradaki anahtar kelimeler yaptığı aramalar mı?” diye sordu.

Demir, “Aynen öyle,” diye yanıtladı, “yanlarındaki tarih ve saat de arama yaptığı zamana ait veriler.”

Ala, “Ne işimize yarayacak ki bu kayıtlar?” diye sorgulamasına devam etti.

Demir, “İzlediğin filmlerde hiç dikkatini çekmedi mi? FBI bile profillemeye çalışmaları için bu tarz dataları kullanır,” dedi ve açıklamasına devam etti.

“Bir kişinin arama motorlarına sorduğu her şey onun hayatı hakkında çok fazla ipucu verir. Mesela bir sabah uyanırsın, yüzünde kocaman bir sivilce çıkmıştır. Google’a ‘sivilce nasıl giderilir’ diye sorarsın. Ya da bir yere seyahat edeceksindir, uçak veya otobüs bileti sorarsın... Günlük rutin yaşamın, duyguların, zaafının, merakların, araştırmaların; doğru bir analizle seni yansıtabilecek her şey burada saklıdır.”

Atlas, “Çok hızlı bir şekilde taramamız lazım bu verileri,” diye araya girdi, “özellikle de son bir ayı.”

“Zeynep Taşova’nın son altı aylık tüm e-posta yazışmaları ve IP bilgileri.”

Atlas heyecanla, “Bu çok önemli,” dedi, “hemen en sondan itibaren başlayalım okumaya.”

Arama kayıtlarını bırakıp e-postaları okumaya başladılar. Hem Zeynep Taşova’ya gelen postalar hem de Zeynep Taşova’dan çıkan postalar vardı. İki farklı e-posta adresi kullanan Zeynep Taşova’nın bir hesabında ev ve telefonlarının faturaları ile sosyal medya hesaplarının bildirimleri gibi kişisel yazışmalar varken, diğer hesabında ise tamamen iş yazışmaları bulunmaktaydı. Birçok farklı yere gönderdiği tasarım çalışmaları ve revize kayıtları postalarda kayıtlıydı.

“En son yazışması, Boğaz’da bulunmasından bir gün önce-sine ait. Saat 14:20’de bir firmaya logo örneği göndermiş. Bu da o saate kadar hayatta olduğunu gösterir.”

Yaklaşık bir saat kadar tüm yazışmalarını hızlıca okudular. Yazışmalar gayet rutindi ve çoğunluğu tasarım işlerine aitti.

Ala, ekranın başından kalktı ve “Gözlerim şişti,” dedi, “o kadar e-posta okuduk, yine bir şey çıkmadı.”

Atlas, “Olsun,” dedi, “çıkabilirdi de. Samanlıkta iğne aramaya benzer bu işler. Nereden ne çıkacağı belli olmaz.”

Gözünü uzun süredir ekrandan ayırmayan Demir, “Sanırım bir iğne buldum,” dedi, “iğne olmasa bile iğne ucu.”

Atlas ve Ala yeniden ekrana döndüler. Demir bulduğu şeyi anlatmaya başladı.

“Zeynep Taşova’ya ait iki farklı e-posta hesabı var. Ama ADSL IP’sinden üçüncü bir e-postaya daha girilmiş görünüyor.”

Atlas, "Yeni bir e-posta hesabı mı çıktı şimdi?" dedi, "onun yazışmaları neden yok?"

Demir, "Tuhaf olan da bu zaten," dedi, "son üç ayda çeşitli aralıklarla bu e-posta hesabına giriş yapılmış ancak herhangi bir posta trafiği yaşanmamış. Daha da tuhafı ise e-posta adresinin uzantısı."

Ala, "Uzantısı ne ki?" diye sordu.

Demir, "Bnly desing," diye yanıtladı, "az önceki NFT olayı ile ilişkisi olduğundan şüphelendiğim site."

Atlas ve Ala hiçbir şey anlamamışçasına birbirlerine bakındılar. Altından ne çıkabileceğini düşündüler. Demir ise "Şimdi anlarız," diye mırıldanarak çalışmaya devam etti.

Atlas ve Ala boş boş ekrana bakarak Demir'i izlediler. Kısa bir süre sonra ise Demir, "Bingo!" dedi.

Ala, "Ne buldun çabuk söyle," diye parladı.

"Aynı e-posta adresine çok yakın zamanlarda fiziksel olarak çok farklı lokasyonlardan erişim sağlanmış."

Ala yine hiçbir şey anlamamıştı. "Demir!" diyerek ünledi.

"Anlamı şu: Aynı e-posta adresinin giriş şifresi başka birisinde de var. Kısa sürelerle bir Zeynep giriş yapmış bir de karşı taraftaki kişi."

Atlas'ın da kafası allak bullak olmuştu.

"Neden aynı e-postayı farklı kişiler kullansın ki?"

Demir, büyük bir av yakalamışçasına bir gururla, "İşte bütün mesele de bu!" dedi ve devam etti:

"Karşıdaki kişi ile manuel bir güvenlik duvarı yapmışlar. E-postaların takip edilme ihtimaline karşı, birbirlerine posta

yollamamışlar. Zekice bir hamle yaparak taslak-kaydet kullanmış olmalılar. Yani Zeynep karşıdaki kişiye söylemek istediklerini posta yazar gibi yazıp taslaklara kaydediyor. Karşıdaki kişi de aynı şifreyle giriş yapıp taslaktakileri okuyor ve yanıt yazıyor. Böylelikle gerçekte bir e-posta trafiği yaşanmadan iletişim kuruyorlar.

Tüm bunlar da demek oluyor ki; Zeynep Taşova ile karşıdaki kişi NFT sistemi üzerinde gizli saklı şeylerin peşindelerdi.”

34. Bölüm

Atlas heyecanla ayağa kalktı. “Cinayetiyle alakalı olabilir mi diyorsun?”

Demir’in yerine Ala atıldı. “İlk defa gizlilik içeren bir uç yakaladık,” dedi, “neden olmasın!”

Atlas, “Karşıdaki kişiyi bulma ihtimalimiz nedir?” diye sordu.

Demir, “Çalışmam gerek,” dedi, “hatta çok çalışmam.”

Atlas, “Demir, ne yap ne et o kişiyi bul,” dedi, “onun arkasından gelişebilir her şey.”

Demir, “Bunları yaparken eldeki her şeyi yeniden dikkatlice taramak gerekiyor,” diye karşılık verdi, “çıktı almamız gerek. Bilgisayardan zor.”

Atlas, “Evde yazıcı var, ben getiririm. Siz hemen başlayın,” dedi ve kapıya yöneldi.

Uzun saatler boyunca çalışmaya devam ettiler. Atlas’ın getirdiği yazıcıdan yüzlerce sayfa dokümanın çıktısını aldılar. Atlas ve Ala çıktılarını paylaşp satır satır incelemeye koyuldular. Buldukları her şeyi Demir ile paylaştılar.

Demir ise Kanada ile online bağlantı kurdu. Elde ettiği birçok veriyi hacker ile paylaştı. Birlikte çeşitli analizler yaptılar. Demir her birini ayrı ayrı dosyaladı ve kendi süzgecinden geçirdi.

Kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki saatlerin nasıl geçtiğini anlayamamışlardı. Çoktan akşam olmuş, gece yarısına doğru ilerliyordu.

Atlas'ın not aldığı duvara bu kez Demir geçti. Elde ettiği tüm verilerden duvara kısaltmalarla notlar çıkardı. Ala ve Atlas arasında Demir'in notlarına baksalar da hiçbir şey anlayamadılar.

Gece yarısına doğru Talya da yeniden depoya geldi. Hararetili çalışmaları görünce bir gelişme olduğunu anladı. Ama kimsenin konsantresini bozmamak için hiçbir şey sormadan sadece izlemekle yetindi.

Çalışmanın bütün sorumluluğu Demir'de gibiydi. Diğerleri o ne derse anında harfiyen uyguluyorlardı. Dikkati dağılması için herhangi bir yorumda bulunmuyorlardı.

Demir bir süre daha Kanada ile birlikte çalıştıktan sonra arkasına yaslandı. Ala, Demir'i göz hapsinde tutuyordu. Arkasına yaslanmasını görünce, "Bitti mi?" diye sordu, "Lütfen artık bit-sin bir sayfa daha okuyacak mecalim kalmadı."

Talya da kendini tutamadı ve "Meraktan çatlamak üzereyim, neler dönüyor anlatın artık!" diye araya girdi.

Demir, "Bitti, bitti..." dedi, "Birazdan size sunum yapacağım."

Ala, "Bunca saat sunum yapmak için mi hazırlandın yoksa?" diye çıkıştı.

Demir, "Ne yapayım; teknik kavramları anlamıyorum diye söylenip durdun," dedi, "senin anlayabileceğin seviyeye indirdim her şeyi."

Elinde bir kasa enerji içeceği ile masaya gelen Atlas, “Başlayalım o zaman,” dedi ve içeceklerden Talya ve Alâya birer tane uzattı. Daha sonra Demir’i ve Demir’in çıkardığı notları en iyi görebileceği bir köşe geçip dinlemeye başladı.

“Başlamadan önce birazdan anlatacaklarımın buradakiler dışında kimseye söylenmeyeceğine dair söz vermenizi istiyorum.”

Demir’in bu çıkışını diğerleri garipsemişti. Talya, “Zaten kimse bilmiyor bu yaptıklarımızı,” dedi, “neden söz istiyorsun?”

Demir, “Olsun,” dedi, “ben yine de söz istiyorum üçünüzden de. Birazdan anlarsınız neden söz istediğimi.”

Sırasıyla “Tamam, söz,” diyerek Demir’in isteğini yerine getirdiler. Bunun üzerine Demir büyük bir özgüvenle anlatmaya başladı.

“Zeynep Taşova’nın birisi ile taslak-kaydet yöntemini kullanarak gizli haberleşme yaptığını az önce söylemiştim. Bundan aldığım ilham ve Kanada’daki desteğimizin yardımlarıyla çeşitli analiz çalışmalarına girdim.

İlk olarak, Zeynep Taşova’nın arama kayıtlarında gözden kaçırdığımız bir nokta var. Sanırım Zeynep’in neden öldürüldüğüne ışık tutabilecek bir nokta...”

Atlas heyecanla araya girdi. “Neyi gözden kaçırmışız?”

“Arama kayıtlarında gözden kaçırdığımız anahtar kelime ‘Tarihî eser suçu’ ve ‘tablo hırsızlığı’ aramaları. Çok değil, birer defa buna benzer birkaç anahtar kelime ile daha arama yapmış. Öldürülmeden üç hafta kadar önce...”

Ala, “Tarihî eser kaçakçılarını mı bulaşmış Zeynep?” diye sordu.

“Büyük bir ihtimalle öyle. Şu an sadece olan veriyi açıklıyorum size. Yorumları siz yapın.

Diğer yakaladığım nokta ise şu oldu: Pelin Karlı'nın e-postaları. Pelin'in kaldığı aparttaki internet, ortak internet. Apartın telefon numarasından başlayarak ADSL numarasına ulaştım. Daha sonra o ADSL üzerinden çıkış yapan bütün e-postaların listesini çıkardım.

Karşıma yüzlerce e-posta adresi çıktı. Çoğunluğu apartta kalan ve çalışanlara ait. Daha sonra bu e-postaları teker teker elemeyi geçirdim. Pelin Karlı'ya ait olan e-postayı tespit ettim. Yazışmaları Kanada çözüp bana yolladı. Ama tam da bu esnada bilin bakalım karşıma ne çıktı?

İkinci bir e-posta adresi. Pelin Karlı'nın kendi e-postasıyla yakın zamanlarda ADSL'e bağlanan ama yine herhangi bir posta gönderimi olmayan bir e-posta adresi. Bu kez uzantısı farklı ancak uzantının ismiyle bir web sitesi yok. Sadece e-posta kurulumu için bir web sitesi ismi satın alınmış ve site kurulmadan kullanıma açılmış. Sürprizimiz ise yine aynı: Pelin'den hemen başka bir IP'den e-postaya girişler yapılmış. Yani yine taslak-kaydet modelli bir gizli iletişim.

Pelin'den sonra tahmin edersiniz ki bu kez Öznur Çalık'a yöneldim. Aynı yöntemle sanat galerisinin numarası üzerine alınmış olan ADSL numarasını buldum ve onun üzerine çalıştık. Yine onlarca e-posta adresi... Derken Öznur Çalık'a ait e-postanın tespiti ve yakın zamanlı giriş yapan diğer e-postalar...

Evet, tahmin edeceğiniz üzere bir farklı e-posta adresi de burada karşımıza çıktı. Uzantısı diğerlerinden farklı, yine Öznur'dan hemen sonra farklı IP'den giriş sağlanan bir e-posta adresi.

Özetle: Üç kurbanın da ortak özelliği birisi ya da birileri ile gizli olarak taslak-kaydet üzerinden haberleşmeleri.”

Atlas, “Bu, bu...” diye araya girdi, “bu çok büyük bir gelişme.”

Ala, “Yanlış anlamadım değil mi?” dedi, “Eğer e-posta adreslerini kullanan diğer kişiyi bulursak katili de bulduk demek oluyor yani?”

Demir, “Doğrudan katil midir bilmiyorum ama katil veya katiller ile bağlantılı bir kişi olacağı kesin!” diye karşılık verdi.

Talya, “Peki bulamaz mıyız diğer kişiyi?” diye sordu.

Demir, “Ben de onu araştırmaya başladım hemen,” dedi ve anlatmaya devam etti.

“Elimizde e-postaların açıldığı üç farklı web sitesi var. Bunlardan birisi Almanya’daki bir tasarım ajansı olarak görünüyor. Ama diğerlerine herhangi bir site kurulmamış.

Web siteleri iki temel unsurdan oluşur. Bunlardan ilki domain; yani sitenin ismidir. Diğeri ise hosting; yani sitenin içerisinde barındırıldığı bir sunucu. İnternette bir yer satın almak gibi düşünün.

İlk olarak domainlerin ‘whois’ sorgulamalarını yaptım. Yani sitelerin isimlerini kimin satın aldığıın sorgulanması. Ancak hemen tıkaandım. Çünkü alan kişiler whois koruma paketiyle satın almışlar. Bunun anlamı, site isminin satın alan kişinin bilgilerine erişimin kapatılması.

Domain konusunda sıkışınca bu kez mecburen hostinge yöneldim. Yaptığım araştırmada üç web sitesinin de Almanya’daki sunucularda barındırıldığını tespit ettim. Burada ise karşıma güzel bir sürpriz çıktı: Üç web sitesi de aynı sunucuda barındırılıyor.”

Ala, “Benim yine kafam karıştı,” dedi, “bu ne anlama geliyor?”

“Şöyle bir örnek verirsem daha iyi anlaşılabilir. Sunucuyu bir apartman gibi düşünün. Apartmanın içinde daireler var. Üç web sitesi de aynı apartmandaki dairelerde yer alıyor.”

Talya, “Bu da demek oluyor ki...” diye araya girdi, “dünyada binlerce, milyonlarca sunucu varken üç web sitesinin aynı sunucuya denk gelmesi, tek bir kişi tarafından kullanıldığını gösterir!”

Demir, “Kesin olmamakla birlikte yüksek bir ihtimalle öyle,” dedi, “üç kurbanla da iletişim aynı yöntemle sağlanırken, iletişimi sağlayan sunucular da aynı... Ben artık bu üç e-postayı da kullanan kişinin tek bir kişi olduğuna eminim.”

Atlas pürdikkat konuşulanları dinledi. İçinden bir ses Demir’in kesinlikle haklı olduğunu söylüyordu. Böyle bir tesadüfün olması neredeyse imkânsızdı. Üç kurbanla da gizli bir şekilde haberleşen kişi kesinlikle aynı kişiydi. Herkesin aklındaki soru ise belliydi: Bu kişi kim?

“Bu kişi kim?”

Demir, “İşte tüm sorun burada başlıyor,” dedi ve yeniden anlatmaya başladı.

“Bir sunucu kullanmak için hosting firmalarından yani sunucu kiralayan firmalardan hizmet almak gerekir. Kanadadaki dostumuz sağ olsun bunu başardı. Üç sitenin barındırıldığı sunucu lokasyon olarak Almanyada olmasına rağmen Türkiye’deki bir firmadan hizmet satıldığını tespit etti.”

Ala, “Nasıl yani?” dedi, “Almanyadaki bir sunucuyu Türkiye’den bir firma mı satmış?”

“Bu aslında şaşırtılacak bir durum değil. Yaygın olan bir hizmet türü. Birçok firma kendi arasında online takas yaparak sunucularını kullanıma açar. Özellikle yurt dışında iş yapmak isteyenler için pratik çözümdür. Türkiye’deki bir firma Almanya’da bir firma ile anlaşır ve Almanya’daki sunucunun Türkiye’den kullanılmasını sağlar.

Sitelerin barındırıldığı sunucu da bu şekilde kiralanmış bir sunucu. Yaptığımız çalışmalarda bu sunucuyu kiralayan kişiyi de tespit ettik. Ancak maalesef sahte bir isim kullanmış. Yani tamamen uydurma bir isim, uydurma bir adres ve uydurma bir iletişim bilgisi verilmiş.”

Talya, “Buraya kadar mükemmel geldin Demir,” dedi, “ama son dakikada bu olmaz ki!”

“Haklısın,” dedi, “ancak ben bununla yetinmedim ve sunucu kiralama hizmetinin satın alınması esnasında kullanılan kredi kartını araştırdım.”

Demir’in bu cümlesiyle diğerlerinin gözleri yeniden ışıldadı.

Ala, “Lütfen, ama lütfen kredi kartının sahibini buldum de,” diye zıpladı.

Demir, “Evet, buldum,” dedi, “az önce altını çizdiğim sorun da bu.” Daha sonra masanın üzerinden bir çıktıyı kaldırıp diğerlerine gösterdi. “Kullanılan kredi kartı bu kişiye ait.”

Çıktıdaki ismi gören herkesin bir anda sesi soluğu kesilmişti. Atlas, Demir’in neden en baştan gizli kalmasını için söz istediğini anlamıştı:

Kredi kartının sahibi Enzel’di.

35. Bölüm

Enzel, televizyondaki bir tartışma programını izliyordu. Yudum Hanım mutfakta kendi işleriyle uğraşüyor, çocuklarsa depoda arkadaşlarıyla takılıyordu.

Dörde bölünmüş ekrandaki tartışma programı devam ederken televizyondaki görüntü birden kayboldu. Enzel, kumandaya uzanıp kanal değiştirme butonuna bastı. Ancak kanal değişmedi. Ekrandaki siyah görüntü kaybolmadı. Bunun üzerine yerinden kalktı ve televizyona doğru adımladı. Açma kapama düğmesine bastı. Fakat yine değişen bir durum olmadı. Ekrandaki siyah görüntü öylece duruyordu.

Eliyle televizyonun düğmelerinin olduğu kısma hafifçe vurdu. Yine bir şey değişmedi. Bu esnada vurduğu zaman herhangi bir ses çıkmadığını fark etti. Tuhafına gitti. Bu kez daha sertçe bir vuruş sergiledi. Ama garip bir şekilde yine ses çıkmamıştı.

“Bu nasıl oluyor?” diye kendi kendine söylendiğindeyse asıl şaşkına çevirecek durumu yaşadı. Kendi sesini de duymamıştı. Ellerini kulaklarına götürüp bir süre kulaklarını ovaladı. Bunu yaparken uçak yolculuğunda basınç dengelercesine çenesini oynattı. Ardından yeniden mırıldandı. Ama yine değişen bir şey olmadı.

Sessizliğin içinde kulaklarında yankılanan bir hıçkırık sesi duydu. Ellerini yavaşça kulaklarından indirdi. Bu sesi kendisi mi hayal etmişti yoksa gerçekten mi duymuştu, ikilemde kaldı. Tüm dikkatini vererek sessizliği dinlemeye başladı. Aynı sesi tekrar işitti. Hıçkırık sesine inceden bir ağlama sesi de eklenmişti. Sesler evin içinde yankılanıyor gibiydi ancak yakından gelmiyordu, daha derin daha uzak bir yerdeydi sanki.

Sese adapte olarak yürümeye başladı. Her adımında derinlerdeki ses çoğalıyordu. Salondan hole çıktı. Holde bodrum kata inen merdivenlerin başına kadar yürüdü. Ses aşağıdan geliyordu.

Tırabzana tutunarak yavaş yavaş merdivenlerden inmeye başladı. Her bir adımda etraf daha da soğuyordu, her bir basamakta ses çoğalıyor ve karmaşılaşıyor, farklı kaynaklardan sesler türüyor gibiydi. Hepsisi de bir inleme ya da bir çığlık sesi gibi kulağını tırmalıyordu.

Bodrum katın ahşap kapısına geldiğinde birbirine karışan inlemeler netleşmişti. Kapının kulpunu sessizce çevirip kapıyı araladı. İnleme sesleri sanki yüzüne vururcasına birden çoğaldı. İki elini birden kollarına doğru kavuşturarak omuzlarından aşağıya doğru sıvazladı. Etraf buz tutmuş gibiydi. Ağzından dumanlar çıkıyor, soğuktan nefesi kesiliyordu. Nerede olduğunu sorguladı ancak bir sonuca ulaşamadı.

Arkasından sızan ışıkla kapının aralığından bodrum katın koridoruna bakındı. Görüş alanında herhangi bir şey yoktu. İçeri doğru önce kafasını ardından bedenini soktu. Eşikten geçtiği anda ise kapı gıcırdayarak arkasından kapandı. Elini hızla kulpa doğru uzatıp çevirdi. Ancak bir işe yaramadı. Kapı kendiliğinden kilitlenmişti. Hızlı ve kuvvetli hareketlerle kulptan çekti fakat yine başarılı olamadı.

Bu esnada bodrum katın koridorundaki eski lambalardan birisi cızırtıyla yandı. Bakışlarını hemen o tarafa çevirdi. Kısık aydınlanmayla birlikte inlemeler daha da çoğalmıştı.

Tüm cesaretini toplayıp koridorda ilerlemeye başladı. Koridor sanki normalde olduğundan çok daha uzun, çok daha genişti. Lambanın tam altına geldiğinde ise sağında solunda eski demir kapılar belirdi. Evinin bodrum katında böyle kapılar olmadığına emindi. Senelerdir burada oturuyordu. Kapılar paslanmış ve çeşitli yerlerindeki boyalar nemden kabarmıştı.

Şaşkınlıkla hemen sağındaki kapıya doğru yanaştı. Kulağını kapıya yasladı. İçeriden bir adamın çığlık atarcasına haykırışlarını duydu. Ani bir refleksle kulağını kapıdan çekti. Hemen karşısında, sol taraftaki kapıya yöneldi. Kulağını hafifçe yaklaştırdı. Bu kez de bir kadının çığlıkları kulağına kazındı.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken birkaç adım ötesinde başka bir lamba tavanda aydınlandı. O lambanın altına geldiğinde ise yine sağında ve solunda iki kapı belirdi. Onlardan da çığlıklar yükseliyordu.

Uzaklaşmak için birkaç adım ilerledi. Yine lamba yandı, yine çığlıklar, bağırışlar, yalvarışlar çalındı kulağına. Bu kez adımlarını koşarcasına attı. Lambalar daha hızlı yandı, kapılar daha hızlı ortaya çıktı. Hızlandıkça kapılar ve çığlıklar çoğaldı. Sanki eski bir hapishanenin hücre koridorlarında koşuyor ancak bir türlü sona varamıyordu. Duraksadı.

“Burası...” diye mırıldandı, “burasını hatırladım.”

Aklına yavaş yavaş eski anılar gelmeye başladı. Her şey bulanıktı; kafası karışmış, kendisini uzaktan bir sis bulutu içinde izliyor gibiydi. Sanki kendi hatıralarına hapsolmüştü. Olduğu yerde yere çöküp derin derin nefes almaya başladı. Bağırışları duymamak için elleriyle kulaklarını kapadı.

İki büklüm olmuşçasına yere çökmüşken hemen önündeki kapı gıcırdamaya başladı. Cephesini o yöne dönüp kapıya baktı. Demir kapı gıcırdamaya devam ederek yavaş yavaş aralandı. Tamamen açıldığında ise eşiğin hemen arkasında hücre gibi demir parmaklıklar ve teller görüldü. Sürünürcesine eşiğe doğru yaklaştı. Hücresinin içi karanlıktı. Diğer hücrelerin aksine içeriden hiçbir ses gelmiyordu.

Dikkatle bakındığında parmaklıkların arkasındaki duvarda bir parıltı gördü. Ayağa kalkıp biraz daha yaklaştı. Parıldayan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Kısa bir süre sonra ise bir kol saati olduğunu fark etti. Ses çıkarmadan biraz daha yanaştığında ise korkunç bir tabloyla karşılaştı. Saatin bulunduğu orta yaşlardaki şişman bir adama ait olan kol, duvardaki paslı zincire bağlanmıştı.

Kafasını toparlayıp etrafına bakındı. Hayal görüyor olmalıydı, bu durumun başka bir açıklaması olamazdı. Gözlerini sıkıca kapatıp açtı. Değişen bir şey olmadı. Bir rüyanın içinde gibiydi ancak etrafındaki her şey ilginç bir şekilde kendisine çok tanıdık geliyordu. Adamın yanındaki masada çeşitli işkence aletleri sıralanmıştı. Pamuklar, sargı bezleri ve bazı kâğıtlar vardı. Bulunduğu yer Orta Çağ'dan kalma bir zindanı andırıyordu. Boş gözlerle, ürkek bir hâlde etrafa bakınırken kolundan zincirle eski püskü duvara bağlanmış olan adam hafifçe kafasını kaldırdı.

“Enzel Bey, hoş geldiniz!” diye mırıldandı, “Biz de sizi bekliyorduk.”

Enzel birden irkildi. Bu adam kendisini nereden tanıyordu? İsmi nasıl bilebiliyordu? Adamı hayatında ilk defa görmüştü ancak açıklayamadığı bir şekilde tanıdık da geliyordu. Adam yüzünde sinsî bir gülümseme ile yineledi: “Biz de sizi bekliyorduk.”

Enzel kafasını çevirdi ve etrafına bakındı. Adamın hemen yanında, gri beton zeminin üzerinde yırtık pırtık kıyafetler olan genç bir çocuk yatıyordu. Biraz daha yaklaşp dikkatle baktığında ise neredeyse kalbi ağzına geldi. Yerdeki çocuk, geçen gün yolda karşısına çıkan kâğıt toplayan çocuğun ta kendisiydi. Dudakları günlerdir su değmemiş gibi çatlamış, gözlerinin altı mosmordu. Yukarıdan yansıyan ve tepelerinde sallanan cılız ışığın altında kireç tutmuş gibi bembeyaz yüzü bir görünüyor bir kayboluyordu. “Sen... Sen...” diye iç geçirdi.

Çocuk bir anda gözlerini açıp Enzel’i ayak bileğinden yakaladı. “Neden, neden?” diye avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı. O esnada odanın derinliklerinden gelen ince bir kahkaha sesi işitti. Karanlığın içinden bir şey sesle beraber kendisine doğru yaklaşıyordu. Ne olduğunu seçememişti ancak korkudan titremesine yetecek kadar ürkütücüydü. Siyah saçlı bir kadın kollarını öne doğru uzatmış, Enzel’i boğazından yakalamak istemişçesine kendisine yaklaşıyordu. Beyaz elbisesinin altından ayakları görünmüyor; kadın sanki havada süzülüyordu.

Enzel bir yandan ayağını kurtarmak bir yandan kadına yakalanmamak için çabalıyordu. Bir korku filminin içinde gibiydi; kurbanda kendisiydi. Var gücüyle bacağını çekip ayağını çocuğun güçsüz parmaklardan kurtardı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki...

Panikle kendini yeniden koridora attı. Kafasını geldiği yönde kaldırdığında ise onu gördü. Sık sık karşına çıkan o çocuğu...

Çocuk, koridorun derinliklerinde, eski sandık gibi ahşap bir kutunun üzerine oturmuş kendisini gülümseyerek izliyor, sarı gözleriyle ona bakıyordu.

36. Bölüm

Talya kabullenmek istemedi. “Ama... ama...” diye lafı ağzında bir süre geveledi. “Ama nasıl olur? Emin misin?”

Demir, ortaya çıkardığı bilginin mahcubiyetini yaşıyordu. “Maalesef eminim.”

Ala, Talya’nın kendini kötü hissetmesini istemedi. “Kredi kartı sahibiyle e-postaları kullanan kişinin aynı kişi olduğu anlamına gelmez sanırım.”

Demir göz ucuyla Atlas’a baktı. “Kesinlikle o kullanıyor diyemeyiz,” dedi, “başkası da kullanabilir elbette.”

Atlas, beynini kemiren yüzlerce düşüncenin içine dalmıştı. Yaşadığı kısa süreli şoku atlatır atlatmaz, “Bunu nasıl teyit edebiliriz?” diye sordu, “Yani o e-postaları babamın kullanıp kullanmadığını?”

Demir, “Zaten şu andan itibaren yapacağım çalışma buna yönelik,” dedi, “biraz zaman alacak. Karşı tarafın bağlantı kurduğu tüm IP numaralarını hazırlıyoruz. IP numaralarından adres bilgilerini çıkarabilirsek netleşir.”

Atlas, “Ne yap et bunu çöz Demir,” dedi, “gerekirse Kana-
dadaki adama fazladan para yollayalım ama lütfen çözün!”

Talya’nın paniklemesi hâlen geçmemişti. “Ya babam çı-
karsa?” diye mırıldandı.

Ala, yerinden kalkıp Talya’nın yanına sokuldu. Kollarına
uzanıp, “Dur bakalım, hemen kötü düşünmek yok,” dedi, “De-
mir araştırarak ve öğreneceğiz.”

Atlas yerinden kalktı ve deponun karanlık bir köşesine
doğru yürüdü. Babası ile cinayetlerin bir bağlantısı daha çık-
mıştı. Böyle bir bağlantı babasını doğrudan birinci şüpheli ko-
numuna düşürüyordu. Bunu kabullenmek çok zordu.

Yeni öğrendiği bu bilgi beynine bir ok gibi saplanmıştı sanki.
Bir türlü başka bir şey düşünemiyordu. Babasının kredi kar-
tının hosting firmasındaki alışverişte nasıl kullanılabileceğine
dair fikir yürütmeye çalışıyor, aklına gelen her fikir beynine
saplanan oka güçlü bir lastikle bağlanmış gibi geriliyor ve bir
yerden sonra çığırından çıkarak geri çarpıyordu.

Karanlıkta kendi kendine dönerken Demir yanına geldi. “Ku-
sura bakma Atlas,” dedi, “bu bilgiyi paylaşmak zorundaydım.”

Atlas Demire doğru adımlayarak kollarını açtı. Daha sonra
sıkıca sarıldı. “Senin hiçbir suçun yok,” dedi, “için rahat olsun.”

Demir, Atlas’ın bu şefkat dolu davranışından etkilendi. El-
lerini Atlas’ın omuzlarında birleştirdi ve “İçimden bir ses ba-
banın masum olduğunu söylüyor,” dedi, “ve ben ne pahasına
olursa olsun bunu ispatlayacağım.”

Demir’in desteğiyle Atlas kısa bir süre sonra toparlandı.
Zihni eski seviyesine yeniden döndü. Anında bir sonraki adım
için neler yapabileceğini düşünmeye başladı.

Ala ve Talya ise masadaki yerlerini korumuşlardı. Talya, diğerlerine belli etmek istemiyordu ancak bir çeşit yıkım yaşıyordu. Babası ile cinayetlerin başka bir bağlantısının çıkması gözlerindeki yaşların harekete geçmesine neden olmuştu. Kafasını Ala'nın boynuna gizlemiş, içten içe ağlıyordu.

Atlas otoriter bir ses tonuyla masanın yanına geldi. "Vakit çok ilerledi. Siz artık gidin. Demir ve ben neler yapabiliriz diye biraz daha çalışacağız."

Ala bakışlarını Atlas'a dikti. Atlas, Talya'nın ağladığının farkındaydı. Başını 'götür' dercesine salladı. Ala itiraz etmeden başıyla onayladı ve Talya'nın kulağına, "Hadi çıkalım," diye fısıldadı.

Talya ve Ala çıktıktan sonra Demir ve Atlas baş başa kaldılar. Demir, enerji içeceklerinden iki tanesini art arda tepesine dikti ve bilgisayarının başına geçti. Uzun bir gece onu bekliyordu.

Sabaha kadar birlikte çalıştılar. Yorgunluktan ve bilgisayar ekranına bakmaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Sabahın ilk ışıkları dışarıda belirirken, Atlas koltukta Demir ise sandalyesinde sızıp kalmıştı.

İlerleyen saatlerde uyandılar. Atlas eve uğrayıp hızlıca iki tane sandviç hazırladı. Depoya geri döndü. Demir'le ayaküstü bir kahvaltının ardından kaldıkları yerden devam ettiler.

Sabırla beklemeyi bir türlü beceremeyen Ala, avukatı arayışla iletişime geçtiği polis memurundan randevu istedi. Polis

memuru Ala'yı kırmadı. Öğlen saatlerinde halka açık bir orman parkta polis memuruyla bir görüşme yaptı.

Ala, aynı taktiği kullanarak tüm şirinliğini üzerine geçirmişti. Polis memuru, Ala'nın istediği bazı bilgileri yanında getirmişti. Ala'nın sorularını yanıtlayıp yanında getirdiği bazı fotokopileri Ala'ya uzatırken, "Sizin bir haltlar karıştırdığınızı bilmiyorum sanmayın!" dedi.

Ala, bu cümlelerin üzerine gerilmiş olsa da şirinliğinden ödün vermedi. "Yok, öyle ben kendim işte..." diye mırın kırın ederek bir karşılık verdi.

Polis memuru, "Bir hafta, hadi bilemedin on gün içinde neler yaptığını bana anlatacaksın," diye üstü kapalı bir tehditte bulundu.

Ala, bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bana o süre kadar daha yardım ederseniz her şeyi anlatacağım," dedi.

Polis memuru, "Anlaştık," diyerek karşılık verdi ve ardından Ala'nın seri bir şekilde sorduğu diğer soruları yanıtladı.

Edindiği yeni bilgi ve belgelerle ormandan çıkan Ala anında Atlas'ı aradı. "Depoda mısınız?"

Atlas, "Evet," dedi, "gelsen iyi olur. Sanırım yeni şeyler bulduk."

Ala heyecanlanmıştı. "Babanı aklayacak şeyler mi yoksa daha fazla şüphe uyandıracak şeyler mi?"

Atlas, "Bilmiyorum," diye yanıtladı, "göreceğiz."

Ala, "Tamam geliyorum," diye karşılık verdi, "bir saate oradayım."

Bir saate kalmadan depoya ulaşan Ala içeri girer girmez, “Ne buldunuz çabuk anlatın...” diyerek masaya oturdu.

Atlas, “Demir anlatsın,” dedi, “çoğu yine e-postalarla alakalı teknik veriler.”

Bunun üzerine Demir, bilgisayar ekranını çevirdi ve anlatmaya başladı.

“Şu malum e-postalar... Onların çıkış yaptığı IP’leri araştırdık. Cep telefonundan kurduğu bağlantıları bir türlü tespit edemedik. Ama sabit internetlerden, yani ADSL’ler üzerinden kurulan bağlantıların çoğunu tespit ettik.”

Ala, Atlas’a dönerek, “Ee, baban mı kullanmış o e-postaları? Sizin evdeki internetten hiç giriş çıkış var mı?” diye sordu.

Soruyu yine Demir yanıtladı. “Hayır, Atlas’ın babasının kullandığına dair hiçbir veri yok elimizde. Hatta yakınlarda olduğu bir yer bile yok.”

Ala sevinçle, “Bu çok güzel haber,” dedi, “korktuğumuz gibi baban çıkmadı işte.”

Atlas, “Evet,” diye karşılık verdi, “ama henüz kimin kullandığını tespit edemedik.”

Ala, “Ben de bizim şu polis memuruyla görüştüm,” dedi, “işimize yarar mı bilmiyorum ama şu NBC Palace isimli otelde son zamanlarda kalan kişilerin listesini aldım.” Daha sonra çantasından rulo hâline getirdiği evrakları çıkardı.

Demir, “NBC Palace...” diye karşılık verdi, “biz de onunla ilgili bir şey bulduk.”

Ala, “Ne buldunuz?” diye sordu.

Demir, "E-postaların çıkış yaptığı yerlerden birisi de NBC Palace..." diye yanıtladı, "Karşıdaki kişi her kimse genellikle IP saptırıcı programlar kullanıyor. Böylelikle dünyanın farklı noktalarından sanal IP numaraları düşüyor. Ama bazı zamanlarda kullandığı programlar devre dışı kalmış. Devre dışı kaldığı anlardan birisinde ise NBC Palace'tan bağlantı kurulmuş."

Ala, "Ne diyorsun!" diye yanıtladı, "O zaman elimizdeki listede bu kişinin olma ihtimali çok yüksek!"

Atlas ve Demir bir çırpıda listenin başına geçtiler. Liste tahmin ettiklerinden çok daha kısaydı. Kocaman otelin son altı ayında kalan listesinin çok uzun olması gerekirdi. Durumu fark eden Atlas, "Neden bu kadar az kişi var?" diye sordu.

Ala, "Ben de bundan şüphelendim ve yolda gelirken oteli aradım. Rezervasyon yaptırmak istediğimi söyledim. Ama otelin komple dolu olduğunu söylediler," dedi.

Atlas, listedeki isimleri gözden geçirirken Ala'nın açıklamasıyla daha çok şüphe duydu. Eliyle çenesini kaşıyarak düşünmeye başladı.

Demir de listeye bakmaya devam ederken birden heyecanlandı. Listeyi bırakıp bilgisayarına döndü. Bilgisayarındaki bazı verilere baktı. Sayfalardan bir tanesinin çıktısını almak için tıkladı. Ardından yeniden listeye döndü ve parmağını listedeki bir ismin üzerine bastırdı.

"Federico Siena; yani bizim kurbanlardan Pelin Karlı'nın İtalyan sevgilisi de bu otelde kalmış."

Ala, "Ciddi misin?" diyerek ayağa kalktı. "Yoksa katil bu İtalyan mı?"

Demir, "Hayır sanmam," diye yanıtladı, "son dört aydır Türkiye'ye hiç giriş yapmamış. Bizim e-postalar ise son bir aya kadar kullanılmış. Fakat içimden bir ses Federico'nun da bu olaylarla bir bağlantısının olduğunu söylüyor."

Atlas, karşısına çıkan bu yeni bilgiyi düşünürken, Demir yazıcıdan çıkan çıktıyı masanın üzerine koydu.

"NBC Palace Otel'i'nin şirket bilgileri. Güneş Turizm ve Ticaret Limited Şirketi."

Atlas, "Güneş Turizm mi dedin?" diyerek Demir'in masaya koyduğu çıktıya baktı.

Demir, "Evet," diye yanıtladı, "NBC Palace isimli otelin ticaret odasında kayıtlı olduğu şirket bu. Marka tescil bilgilerine de baktım yine aynı şirkete kayıtlı görünüyor."

Atlas, "Ama bu kadar da olamaz!" diye bağırarak karşılık verdi. Hemen ardından deponun arka kısmına doğru hızla yürümeye başladı.

Ala ve Demir, Atlas'ın neden bu kadar tepki gösterdiğini anlamamışlardı. Merakla Atlas'ın peşine takıldılar.

Atlas, yayından çıkan bir ok gibi deponun arka kısmındaki raflara yönelmişti. Raflarda duran babasına ait eski evrakların olduğu çuvallara bakındı. Birkaç gün önce açtığı çuvalı buldu. Rastgele baktığı dosya çuvalın üzerinde duruyordu. Dosyayı aldı ve içindeki evrakları karıştırdı. Aradığı evrakı bulduktan sonra hemen arkasında bekleyen Ala ve Demir'e döndü.

"Güneş Turizm Ticaret Limited Şirketi... Babamın, yıllar önce hisse ortağı olduğu ve hisselerini başkalarına devrettiği şirketlerden birisi."

37. Bölüm

“Benim gerçekten kafam durdu artık; bu kadar tesadüf üst üste nasıl gelebiliyor?”

Masanın etrafındaki sessizliği bozan kişi Ala’ydı. Atlas’ın zihni hâlen NBC Palace ile babasının bağlantısıyla meşguldü. E-postaları babasının kullanmadığının sevincini daha yeni yaşamıştı ama üzerine gelen otel ile olan ilişkisi her şeyi alt üst etmişti.

Demir ise bir Ala’ya bir Atlas’a bakıyor ve ne diyeceğini bilemiyordu.

“Ahtapotun kolları gibi. Nereye el atsak bambaşka bir yere çıkıyor. Tüm bunların hepsi de nasıl birbirleriyle bağlantılı. Cinayetlerle alakası ne? Her şeyden geçtim Talya ile bağlantısı ne!”

Ala söylenmeye devam ederken Atlas, “Biraz sessizlik rica edebilir miyim?” diye sordu, “Sakince düşünmeye ihtiyacım var.”

Ala, Atlas’ın çıkışına somurarak karşılık verdi. “Peki susuyorum. Ama lütfen hızlı düşün. Patlamak üzereyim.”

Demir yeniden bilgisayarına yönelmiş, Ala ise otel listesini yeniden gözden geçirmeye başlamıştı. Atlas ise sandalyesinin

yönünü duvara çevirmiş, karşısındaki notlara uzun uzun bakıyor ve çok bilinmeyenli bir denklemi çözmeye çalışıyordu.

Aklına onlarca ihtimal gelmişti. Her bir ihtimali hayal gücüyle senaryoya döküyor ve buldukları verilerle ilişkisini ortaya koymaya çalışıyordu. Ne kadar denese de hep bir yerde eksiklik kalıyor ve taşlar yerine oturmuyordu.

Notlara bakarken, “Sanat galerisi,” dedi, “Öznur Çalık”

Ala, “Ne olmuş ona?” diye sordu.

“Zeynep Taşova ve Pelin Karlı’da birer adım daha ilerledik. Ama Öznur Çalık konusunda hâlen bir basamak gerideyiz.”

Demir, “Elimizde yeterince bilgi olmadığı için...” diye araya girdi.

Atlas, “Galeri var,” dedi, “sanat galerisinde gözden kaçırdığımız bir şeyler olmalı.”

Demir, “İstersen bir süre tamamen ona yoğunlaşayım,” diye karşılık verdi.

Ala, “Ayrıca orada bir mezat olacaktı. Üstelik bugüne denk geliyor,” diyerek araya girdi.

Atlas, elini çenesine götürüp bir süre çenesini kaşıdıktan sonra, “Demir, akşama kadar vaktimiz var. Ne buluyorsan bul,” dedi, “akşam şu mezatta biz de bulunalım.”

Demir tam bir görev adamı olarak bilgisayarının başına geçti. Sanat galerisini araştırmaya koyuldu.

Ala, “O zaman ben eve gidiyorum,” dedi, “bu kıyafetlerle mezata katılmak olmaz. Hazırlık yapayım biraz.”

Atlas, “Haklısın,” diye karşılık verdi, “ben de gidip kendime çeki düzen vereyim.”

Akşama doğru Atlas, yarı klasik bir giyimle hazırды. Kot pantolonunun üzerine şık bir bisiklet yaka tişört, üzerine de lacivert blazer bir ceket giymişti. Ceket gözlerinin mavisinin daha da ortaya çıkmasını sağlamıştı. Demir, sanat galerisi hakkındaki derlediği tüm bilgileri bir dosyada topladı. Galerinin açılışına dair basına yansıyan haberler, galeride geçmişte gerçekleşen çeşitli etkinliklere ait broşürler, sosyal medyalarındaki bazı fotoğraflar ve akşam gerçekleşecek mezattaki satışa açılan tablolar...

Atlas, dosyadaki tüm dokümanları taradı. Sanki bir sınava girecekmiş gibi dersine sıkıca çalıştı. Daha sonra Demir'e, "Hadi çıkalım," dedi, "Ala'yı alıp mezata anca yetişiriz."

Demir, "Ben paçoz gibiyim," dedi, "gelmesem daha iyi olur sanki."

Atlas, "İçeri girmezsin, arabada bizi beklersin en kötü ihtimalle," diye karşılık verdi.

Birlikte arabaya binip hareket ettiler. Ala'nın evine geçtiler. Ala, kendine has giyiminin çok ötesinde, özel bir davete katılır gibi tek omuzlu, simli şık bir siyah elbise giyinmişti. Saçlarını yaptırmış ve giyimine uyacak bir makyajla hazırlığını tamamlamıştı.

Demir, Ala'yı görünce, "Ala bu sen misin gerçekten?" diye sordu.

Ala, arka koltuğa kurulduktan sonra ilk iş ayakkabılarını çıkartıp topuklarından tutarak koltuğun üzerine koydu ve "Beğenemediniz mi?" diye tısladı.

Atlas, kendisine sataşmakta gecikmedi. Dikiz aynasından bakarak, "James Bond filmlerindeki kadınlara dönmüşsün," diye karşılık verdi. "Galeriye girerken ayakkabılarını unutma da!"

Ala, “Ne yalan söyleyeyim, tamamen onlara özenerek hazırlandım, bir tek çantamda minyatür tabanca eksik,” dedi ve ekledi: “Ayakkabıları unutursam annem kafamı keser. Geçen ay Paris’ten almış. Özel tasarım. Christian Louboutin.”

Sanat galerisinin yakınlarındaki bir otoparka ulaştılar. Atlas, son kez Demir’in hazırladığı dosyayı gözden geçirdi. Demir, galerinin hemen yakınındaki bir kafeyi işaret ederek, “Ben şurada kahve içersizi beklerim,” dedi ve arabadan indi.

Demir indikten bir süre sonra Atlas ve Ala da yola koyuldular. Karaköy’ün sanat kokan sokaklarından birisine girip galeriye yöneldiler.

Galerinin girişine o güne özel uzun sehpalardan yerleştirilmişti. Bazı konuklar içeceklerle birlikte sehpaların etrafında sigara içiyorlardı. Atlas, teker teker sigara içenlere baktı. Ala da Atlas’tan geri kalmadı. Galerinin önüne gelene kadar herkesin yüzünü teker teker taramıştı.

Şüphe çekmemek için bir süre girişte beklediler. Servis edilen içeceklerden aldılar. Kendi aralarında konuşuyormuş gibi yapıp diğer kişilere kulak misafiri oldular.

Mezatin başlamasını bekleyenlerin çoğunluğu yabancıardan oluşuyordu. Birkaç kişi dışında hiç kimse Türkçe konuşmuyordu. İngilizce dışında Fransızca, İtalyanca ve İspanyolca konuşanlar da vardı.

Ala, “Tüm Avrupa ülkeleri buraya dökülmüş sanki,” dedi, “baksana şunlara.”

Atlas, “Demek ki bu mezatı önemsiyorlar,” diye karşılık verdi, “altından bir şey çıkacak mı çok merak ediyorum.”

Bir süre sonra mezatın başlayacağını duyurusu yapılırca dışarıdaki kalabalık galeriye girdi ve üst kata uzanan merdivenlere yürüdüler. Ala ve Atlas kalabalığın peşine takılıp tamamen kamufle olmuşçasına üst kata çıktılar.

Mezatta beş farklı tablo açık arttırmayla satışa çıkarılmıştı. Tablolar çeşitli ülkelerdeki pek ünlü olmayan ressamalara aitti. Tabloların sergilenmesinin ardından sırasıyla açık arttırmaya geçildi. Her tablo için bin dolarla açılış yapıldı.

İlk mezat sürerken Atlas bir köşeye çekilmiş, teker teker mezata katılanları izliyordu. Ala birkaç metre ötesinde duran yabancı bir çiftin arkasına geçmiş, sanki onlarla bir ekipmiş gibi bir imaj çiziyordu.

İlk tablo yedi bin altı yüz dolardan sahibini buldu. İkinci ve üçüncü tablolar da yakın meblağlarda işlem gördü. Dördüncü tabloya gelindiğindeyse bir anda herkes mezata katılmış ve fiyat yirmi bin doların üzerine çıkmıştı. Kıyasıya süren çekişmenin sonucunda otuz yedi bin dolara satıldı.

Atlas bütün dikkatiyle teklif veren kişileri ve mezatı yöneten kadını izliyordu. Yaklaşık elli kişilik kalabalıkta garsonlar dahil herkesi süzmüştü. Beşinci tabloya sıra geldiğindeyse, diğerlerinden çok daha büyük bir rekabet başladı. Bin dolarla başlayan çekişme kısa sürede elli bin doların üzerine çıkmıştı.

Ala da merakla mezatı takip ediyordu. Yaklaşık on farklı kişiden teklifler, seksen bin doları geçtikten sonra üç kişiye kadar düştü. Üç kişi ikişer ya da üçer bin dolar eklemeler yaparak devam ettiler.

Atlas bütün dikkatini bu üç kişiye yoğunlaştırdı. Birisi tek başına orta yaşlarda bir erkek, diğeri yanında muhtemelen kocası

olan bir kadın, üçüncüsü de yanında genç bir kadın bulunan yaşlı bir adamdı. Özellikle yaşlı adam pek vazgeçecek gibi durmuyordu. Özgüvenli bir ton fiyat arttırması, garsonların etrafında pervane olması ve yanındaki kadının sırtışlarına bakılırsa bir hayli zengin bir adamdı.

Ala'nın da dikkati bu adama yönelmişti. Özellikle yanındaki kadını âdeta göz hapsine tutmuştu. Gözlerini kadından hiç ayırmadan bakarken, servis yapan garsonların sıklıkla kadının kadehini doldurduğunu fark etti. İşin tuhaf tarafı ise kadehi boşalmıyor ve minik minik eklemeler yapılıyordu. Ala dikkatini daha da yoğunlaştırdığında ise garsonlardan birisinin içki koyar gibi yaklaşarak kadının kulağına bir şeyler fısıldadığıydı. Garsonun fısıldamasının ardından kadın adamın kulağına eğiliyor ve adam bir sonraki turda fiyat arttırıyordu.

Ala, göz ucuyla garsonu Atlas'a işaret etti. Birkaç adım geriye geçen Atlas garsonu izledi. Kalabalığı kibarca geçen garson, en arkada duran servis arabasına gitti. Tepsisiyle oyalanır bir görüntü verirken, servis arabasının hemen yanında, salona göre karanlık kalan bir köşeye pusmuş olan takım elbiseli bir adam fark etti.

Adam garsona bir şeyler söylüyor, garson hemen ardından servis yapar gibi kalabalığın içine giriyor ve genç kadının kulağına fısıldıyordu. Kadın da devamında yanındaki adamın kulağına eğiliyor ve fiyat bir anda yükseliyordu.

Atlas, bakışlarıyla bir tezgâh döndüğünü Ala'ya işaret etti. Bu esnada mezat çoktan yüz bin doların üzerine çıkmış ve adaylardan birisi teklif vermeyi durdurmuştu. Yaşlı adam ile diğer kadın arasında devam ediyordu.

Fiyat yüz yirmi bin dolara ulaştığında salonda bir ses yankılandı. "Yüz elli bin dolar!"

Kalabalık bir anda arkasını dönmüş, sesin sahibini arıyordu. Atlas da aynı yöne dönünce şaşırıp kaldı. Ses Ala'ya aitti.

Atlas içinden "Ne yapıyor bu kız?" diye sinirli sinirli söylenirken, en arkada gizlice garsonu yöneten adam Ala'yı görebilmek için birkaç adım öne çıktı. Yüzüne ışık vurmasıyla birlikte Atlas adamı tanıdı. Demir'in hazırladığı dosyadaki açılış haberinde adamın kurdele keserken fotoğrafı vardı.

En arkada saklanır gibi duran kişi galerinin sahibi Atalay Kuşak'tı. Ala'nın durduk yere fiyat yükseltmesinden duyduğu şaşkınlık yüzünden belli oluyordu.

Yüz elli bin dolara karşı yaşlı adam bin dolar daha artış yaptı. Bunun üzerine Ala, tüm bakışlar kendisine çevrilmişken, elindeki şampanya kadehini havaya kaldırarak, "Yüz altmış bin dolar!" diye karşılık verdi.

Atalay Kuşak'ın yüzündeki şaşkınlık bir anda paniğe dönüştü. Yanından geçen garsonun koluna dokundu. Garson hızlıca üzerine düşen görevi yaptı ve genç kadına ulaştı. Klasik fısıldaşma faslının ardından yaşlı adam yüz yetmiş beş bin dolar teklif sundu.

"Yüz doksan bin dolar!"

Ala, gerçekten mezata katılmış gibi hırslanmıştı. Atlas'ın uzaktan sunduğu uyarı bakışlarını umursamıyordu.

Yaşlı adamın yüz doksan beş binlik teklifinin ardından Ala yüzündeki sırtışla "Yüz doksan dokuz bin!" diye karşılık verdi.

Tüm salon Ala'ya bakıyor ve gülümsüyordu. Yaşlı adam arkasını dönüp Atalay Kuşak ile göz göze geldi ve teklifi yükseltti. "İki yüz bin dolar!"

Adamın teklifinin ardından yeniden tüm bakışlar Ala'ya döndü. Herkes Ala'nın ne kadar yükselteceğini bekliyordu. Ala, bir süre bekledikten sonra ellerini havaya kaldırdı ve pes dercesine ellerini salladı. Beklenen olmamış, Ala vazgeçmişti. Bir süre daha beklemenin ardından tablo yaşlı adama iki yüz bin dolara gitti.

Atalay Kuşak'ın üzerinden gözünü ayırmayan Atlas, yaşlı adamın tabloyu almasıyla birlikte rahatlamış ve eski köşesine doğru geçmişti.

Mezatin bitmesiyle birlikte kalabalık aşağıya inmek için merdivenleri tıkadı. Atlas, önden davranarak kalabalığa karıştı. Telefonunu çıkartıp Ala'ya mesaj attı.

"Çok dikkat çektin. Birlikte görünmeyelim. Çıkışta bir taksiye atla."

Ala'dan yanıt gecikmedi. "Ok."

Atlas kalabalığın arasında kaybolmuşken, Ala tam tersine ilgi odağı olmuştu. Yabancıardan bazıları Ala'nın yanına gelmiş, tanışmak istemişlerdi. Ala merdivenlerin boşalmasını bekledi ve ilk fırsatta herkese gülücükler saçarak galeriden çıktı. Tüm bunlar olurken Atalay Kuşak sert bakışlarla Ala'yı izliyordu.

Mezata katılanların bir kısmı dışarıdaki sehpalara geçtiler. Atlas da onlara uyararak dışarı çıktı ancak hemen ayrılmadı. Ala'nın uzaklaşmasını bekledi.

Ala'nın tamamen gözden kaybolmasının ardından Atalay Kuşak galeriden çıktı. Etrafa hızlıca göz attıktan sonra sokakta

yürümeye başladı. Atlas bir süre Atalay'ı izledi. Gözden kaybolmasına yakın bir anda sehpa-
ların arasından sokağa çıktı ve
geriye baktı. Kafedeki masalardan birisinde hazır bekleyen De-
mir'e işaret verdikten sonra Atalay'ın peşine takıldı.

Demir, Atlas'ın bu hareketinden birisini takip ettiğini anla-
mıştı. Bozuntuya vermeden hızlı adımlarla devam etti. Soka-
ğın köşesine doğru Atlas'a yaklaştı.

Atlas, "Şu lacivert takım elbiseli adam," dedi, "galerinin sa-
hibi Atalay Kuşak. Çaktırmadan peşinden devam et. Ben de
senin arkandan geleceğim."

Demir adımlarını yeniden hızlandırdı ve Atalay Kuşak'ın
peşine takıldı. Atlas aralarına biraz mesafe koyacak kadar bek-
ledikten sonra devam etti.

Atalay Kuşak dar sokaklarda seri adımlarla ilerledi. Birkaç
kez sağa ve sola döndü. Kafelerin yoğunlaştığı başka bir sokağa
daldı. Sokağa girdikten sonra bir kafenin önünde durdu. Et-
rafına bakındı ve dışarıdaki masaların birisinde oturan başka
bir adamın karşısındaki boş sandalyeye oturdu.

Atlas, gözden kaybettim korkusuyla sokağın köşesinden hızla
döndü. Koşar adım bir tarzda sokağa girerken kolundan birisi
tuttu. Panikle kolunu çekti ve kolunu tutan kişiye baktı.

"Korkma korkma benim." Atlas'ı durduran Demir'di.

Demir, "Az ileriye oturdu," dedi ve oturduğu yeri tarif etti.

Atlas çaktırmadan Atalay'a bakındı. Oturduğu masayı gördü.
"Karşısındaki kim acaba?" diye sordu.

Demir, "Dikkat çekmemek için bakmadım ben de," dedi
ve açısını değiştirmek için birkaç adım öne çıktı. Atalay'ın

karşısında duran adama baktı. Kısa bir süre, “Nasıl olur!” diye tepki gösterdi.

Atlas, “Ne nasıl olur?” diye sordu.

Demir, sanki bir kekeme olmuşçasına heceleyerek konuştu.

“Atalay... Karşısında... Karşısındaki adam...”

Atlas, Demir’in kolundan tuttu. “Ne olmuş karşısındaki adama Demir?”

“Karşısındaki adam şu mimar olan adam. Yasaklı bölgeyi araştırırken yazıdığım, yasaklı bölgeye site yapıp babasına ev almak isteyen adam...”

38. Bölüm

Demir'in yaşadığı şaşkınlık sırası Atlas'a geçmişti. "Emin misin Demir?"

Demir, "Eminim," dedi, "adamin sosyal medyasında fazlasıyla gezinmiştim. İsmi Mustafa Türel'di."

Atlas, uzaktan kafeyi izlerken telefonu çaldı. Arayan Ala'ydı.

"Ay çok heyecanlı değil miydi mezat? Nasıl da fiyat yükselttim ama?"

Atlas ciddi bir ses tonuyla karşılık verdi. "Neredesin Ala?"

Ala, "Oo," dedi, "ciddiyiz. Peki şımarımayayım. Karaköy'den taksiyle uzaklaştım. Karşı tarafa geçtim. Cihangire doğru Defterdar Yokuşu'ndayım."

Atlas, "Tamam, sen bir süre bizi orada bekle, birazdan almaya geliyoruz," dedi ve telefonu kapattı. Gözleri hâlen Atalay Kuşak ve Mustafa Türel'deydi.

Demir, "Ne yapacağımıza karar verebiliyor musun?" diye sordu.

Atlas, "Bilmiyorum," diye yanıtladı, "düşünüyorum." Atlas'ın cümlesi yeni bitmişti ki Atalay yerinden kalktı. Geldiği

yönde yürümeye başladı. Onu fark eden Atlas, “Hemen uzaklaşalım,” dedi, “bize doğru geliyor.” Hemen ardından ilk gördüğü ara sokağa girdi.

Bir süre ara sokakta bekledikten sonra çıktıklarında ne Atalay Kuşak ne de Mustafa Türel ortalıkta görünmüyordu. Bir anda gözden kaybolmuşlardı.

Atlas, “Adamı kaçırdık,” dedi, “ama en azından nerelerde bulabileceğimizi biliyoruz artık. Hadi Ala’yı alıp dönelim.”

Galerinin bulunduğu sokağa girmeden üst yola çıktılar. Etraflarını kolaçan ederek otoparka gidip arabaya bindiler. Ala’nın bulunduğu Defterdar Yokuşu’na doğru devam ettiler.

Ala, keyfi yerinde bir hâlde bir kafenin önünde bekliyordu. Geceyi zaferle kapatmışçasına arabanın önüne atladı. Koltuğa geçerken, “Demir içeride olanları görmeliydin!” diye heyecanla konuşmaya başladı.

Demir, “Sen de dışarıda olanları görmeliydin,” diye karşılık verdi.

Ala, “Dışarıda ne oldu ki?” diye sordu. Demir’in yanıtından sonra, “Buna artık ne diyebileceğimi bilemiyorum!” diye karşılık verdi, “İşler gittikçe karman çorman bir hâl alıyor!”

Depoya dönene kadar Atlas’ın ağzını bıçak açmamıştı. Kendini zorlu bir bilgisayar oyununda gibi hissetti. Her aşamadaki zorlukları teker teker geçiyor ancak bölüm sonu canavarlarına kaybediyor gibiydi. Attığı her adımın altından farklı bir sürpriz çıkıyor ve bir sonraki hamlesinin yönünü tamamen değiştiriyordu.

Depoya vardıklarında Ala, “Sanırım bu geceyi yine burada geçireceksiniz,” dedi.

Demir, “Ben alıştım,” diye karşılık verdi.

Ala, “Ben de bari Talya’dan rahat kıyafetler isteyeyim,” dedi, “bu gece size eşlik etmek istiyorum.” Ardından Talya’ya mesaj attı.

Atlas yine hiç konuşmamıştı. Demir yanına sokularak, “Atlas iyi misin?” diye sordu.

Atlas, “Bilmiyorum...” dedikten sonra masanın üzerinde duran boş enerji içeceğinin şişesini eline aldı. Demir, Atlas’ın şişeyle ne yapacağını kestirememişti. Atlas, bir anlık öfke patlaması yaşayarak şişeyi yakınlarındaki bir kolona fırlattı. Kolona çarpan şişe gürültüyle parçalandı.

“Atlas ne yapıyorsun?”

Demir Atlas’ın kolundan tutmaya çalışırken Atlas başka bir şişeyi kaptı.

Ala, “Ödümü kopardınız, ne yapıyorsunuz!” diyerek koşup yanlarına geldi.

Atlas, kimseyi umursamadan ikinci şişeyi de kolonla buluşturdu.

Demir’in Atlas’ı durdurma çabaları bir türlü işe yaramıyordu. Atlas manasız cümleler bağırarak üçüncü şişeyi de çoktan fırlatmıştı. Atlas’ın öfke nöbetine girdiğini fark eden Ala, Demir’in kolundan tutarak, “Bırak karışma,” dedi, “rahatlasın. Her şeyi içine atıyor; bir yerde patlayacaktı.”

Atlas, dördüncü ve beşinci boş şişeleri de aynı kolona isabet ettirdikten sonra altıncı dolu şişeyi savurdu. Dolu olan şişe kolonu ıskaladı ve hemen arkasında rafların önüne düştü. Yere temas etmesiyle kapak kısmı parçalandı ve enerji içeceği dört bir yana sıçradı.

Şişenin peşinden yürüyen Atlas, yerde dönen şişeye bir kez de tekme attı. Şişe rafların en dibine kadar dönerek yuvarlandı.

Son tekmeyle rahatlayan Atlas, "Tüm bu olanları çözmeden bana uyku yok!" diye bağırdı.

Demir yanına gitti ve kolundan tuttu. "Gel biraz dinlen. Biraz sakinleş. Çok yıprattın kendini."

Atlas ve Demir koltuklara doğru geri dönerken Talya içeri girdi. Etrafa saçılmış olan cam kırıklarını görünce, "Savaş mı çıktı?" diye sordu.

Ala, "Yok be," diye yanıt karşılık verdi, "Demir ve Atlas boş şişelerle futbol oynamaya çalışınca böyle oldu."

Ala'nın bu cümlesi ortamın sakinleşmesine yetmişti. Atlas bir bardak su içtikten sonra tamamen kendine geldi. Talya, Atlas'ın oturduğu üçlü koltuğun ucuna yaklaştı ve "Babamla ilgili bir gelişmemiz daha var," dedi.

Atlas, Talya'ya oturmasını işaret etti. "Nasıl bir gelişme var?"

"Bugün farklı farklı testlere, farklı farklı cihazlara soktular. Babamın hastalığı çok hızlı ilerliyor. Üstelik ciddi bir hafıza kaybı da yaşıyormuş."

Atlas, "Alzheimer mı yoksa?" diye sordu.

Talya, "Hayır," diye yanıtladı, "Alzheimer değilmiş. Tıbbi ismini unuttum ama nadiren görülen bir yan etkiymiş."

Atlas, bir süre karşılık veremedi. Talya anlatmaya devam etti.

"Yeniden bazı testlere sokacaklar ama üniversitedeki profesör kendinizi hazırlayın diye uyardı. Hastalığının ilerlemesi bir süre daha hızlı devam edebilirmiş. Bu süreçte hafıza kaybı gibi yan etkileri de artabilirmiş. Aldığı ilaçların etkisiyle çeşitli dönemlere ait yaşadıklarını unutabilirmiş."

Atlas, "Babamın kolyeyi hatırlayamaması da..." diye karşılık verdi.

Talya, "Evet," dedi, "durumu gittikçe kötüye gidiyor ve birçok şeyi unutmaya başlıyor. Yakında bizi bile unutursa şaşır-mam artık."

Atlas yine gerilmişti. Parmaklarını kıvrırcık saçlarına doladı ve avuç içini alına bastırdı.

"Tek sıkıntı bu da değil. Bugün farklı farklı zamanlarda yine mırıldanmaları oldu. Bu kez çok fazla. Hepsinde de isimler sayıkladı. Kimisini anladım kimisini anlayamadım. Onlarca isim söyledi. Bunlar kim diye sorduğumdaysa alık alık yüzüme baktı."

Atlas, babasının kötüleşen durumunun gerilimini yaşarken, arkasındaki masada bilgisayarın başında duran Demir'den bir cümle duyuldu.

"Özgür Kuşak!"

Ala kıyafetlerini değiştirmiş, Talya'nın yanına gelmek üzereyken Demir'e doğru yön değiştirdi. "Özgür Kuşak da kim?"

"Bu akşam mezattan sonra Atalay Kuşak'ın görüştüğü kişi Benim Mustafa Türel olarak bildiğim adam."

Demir'in bu cümlesiyle yeniden hareketlendiler. Talya neler olup bittiğini bilmiyordu. Sessizce izlemekle yetindi. Ala, "Soy isimleri aynı. Yoksa kardeş..." diye karşılık verecekken Demir sözünü kesti. "Evet, kardeşler. Özgür, Atalay'ın abisi."

Atlas o an babasının sıkıntısını unutup yerinden kalktı. Bilgisayar ekranına doğru yanaşırken o ismin kendisine tanıdık geldiğini hissetti. Ekranda Özgür Kuşak'ın fotoğrafı duruyordu. Fotoğrafa yakından bakarken Demir'den asıl cümleler geldi.

"Özgür Kuşak. NBC Palace Otel'i işleten Güneş Turizm ve Ticaret Limited Şirketinin hisse ortağı. Yıllar önce babanın hisselerini devrettiği kişi."

39. Bölüm

Talya, “Ben çok geride kaldım,” dedi, “birisi bana Atalay’ı, Mustafa’yı ve bu Özgür’ü anlatabilir mi?”

Ala, “Hemen sana özet geçeyim,” dedi ve devam etti.

“Mustafa Türel olarak bildiğimiz kişi Demir’in internetten rastgele tanıştığı kişi. Bu yasaklı bölge hakkında araştırma yaparken. Atalay Kuşak ise sanat galerisinde yapılan mezattaki adam. Atalay Kuşak mezattan çıktıktan sonra birisi ile buluştu. Buluştuğu kişi Demir’in Mustafa Türel olarak tanıdığı kişi çıktı. Ama yeni sürpriz ise aslında Mustafa Türel olarak tesadüfen bulduğumuz kişinin gerçek isminin Özgür Kuşak olduğunu tespit ettik.”

Atlas, Demir’in bulduğu fotoğrafa yeniden baktı. “Özgür Kuşak olduğunu nasıl tespit ettin?”

Demir, “Atalay Kuşak sayesinde,” dedi, “onun hakkında kapsamlı bir tarama yaparken yerel emlak borsası haberlerine denk geldim. Beş yıl önce kadar bir inşaat projesinin tanıtımına birlikte katılmışlar. Fotoğrafları da var. Baktım bizim adamın altında Mustafa Türel yerine Özgür Kuşak yazıyor.”

Atlas, "Yani seni kandırmış," dedi, "sahte hesaplardan yazmış."

Demir, "Kesinlikle öyle," diye yanıt verdi, "şu an acayip kinlendim ben bu herife. Gör bak bunun parmağı çıkacak her şeyde."

Atlas, "Benim anlamadığım şey şu; neden böyle bir hamle yapma ihtiyacı duysun ki? Yani neden seninle görüşsün?" diye sordu.

Demir, "Neden olacak; hedef saptırmak için. Yasaklı bölgeyi araştıranları bu şekilde kontrol altında tutuyor bence. Sonuçta bizi rastgele bir adrese yönlendirdi. Ölmüş bir adama..." diye yanıtladı.

Atlas bu esnada babasının şirket devir evraklarını eline aldı.

"Özgür Kuşak yıllar önce babamdan hisse almış. O zamanlar olsa olsa yirmili yaşlarda olur. Genç yaşta böyle büyük çaplı işlere girmek..."

Demir, "Bence de," dedi, "ve bunların tüm yanıtları aslında babanda saklı biliyorsun değil mi?"

Atlas, "Biliyorum," dedi ve çenesini kaşımaya başladı. Daha sonra arkasını döndü ve uzak köşedeki raflara baktı.

"Orada tahmin ettiğimizden çok şey yatıyor Demir."

Demir, "Aklımdan geçen şeyi söyleyeceksin?" diye sordu.

Atlas, "Evet," dedi, "istinasız oradaki tüm evrakları tarayacağız."

Ala, Talya'ya son yaşadıklarını anlatırken Atlas araya girdi.

"Evet; bugünlük bu kadar yeter. Hepimiz çok yorgunuz. Yarından tezi yok babamın eski evraklarını taramaya başlayacağız. Kaç gün; hatta kaç hafta veya ay sürerse sürsün bunu yapacağız."

Ertesi gün öğlen saatlerinde yine depoda buluştular. Uzun zamandır aralarında olmayan Kayra da gelmişti.

Kayra'yı gören Ala, "Prenses Hanım da bize yardıma gelir miymiş?" diye söylendi.

Kayra, "Kusura bakmayın. Babam hastalandı onunla ilgilenmek zorunda kaldım. Daha sonra da bir arkadaşım iş teklif etti, onun alt yapısıyla uğraştım ve ilk fırsatta yanınıza damladım," diye karşılık verdi.

Demir, "Geçmiş olsun Kayra," diyerek araya girdi, "meraklanma buraları biz hallediyoruz."

Ala bu kez Demire ilenerek kendi kendine söylendi. "Meraklanma buraları biz hallediyoruz."

Atlas, Ala'nın Kayra'ya sataşmalarını umursamayarak raflara yönelmişti. Nereden, nasıl başlayacağını bilmiyordu. Çuvalların ve kutuların neye göre sınıflandırıldığından emin değildi.

Yanına gelen Demir, "Nasıl yapacağız?" diye sordu.

Atlas, "Bilmiyorum, bir ucundan başlayacağız," diye yanıtladı, "ağırlıklı olarak ben incelerim. Arada Kayra ve Ala da yardım eder. Sen Kanada ile sürekli olarak irtibat hâlinde ol lütfen. Yeni gelecek IP'leri kaçırmak istemiyorum."

Demir, "İçin rahat olsun," dedi, "zaten güncel IP'lerin tespit edilmesi zaman alıyor. Ama hata yaparlar ve IP saptırıcı olmadan bağlantı kurarlarsa hemen tespit ederiz."

40. Bölüm

“Yine sınavdan ilk sen çıktın değil mi?”

Ala, sınav salonuna uzanan koridorun köşesinde bekleyen Talya'nın arkasından pat diye çıkmıştı.

Talya, “Of... Sen miydin Ala?” diye karşılık verdi. Ala'nın sürpriz yapmak için seslenmesinden korkmuştu. Baş parmağı ile damağını yukarı doğru ittirdi. “Korkuttun beni.”

Ala, yapmacık bir şaşkınlık ifadesine bürünerek, “Aa,” dedi, “yaşadığımız bunca olay dururken benden mi korktun?”

Talya, Ala'nın koluna girdi. “Evet. Artık attığım her adımda korkar hâle geldim,” dedi, “bu arada ilk soruna da evet; yine en erken ben çıktım sınavdan ama bu kez çok kötü geçti.”

Ala, “Senin kötü geçti dediğin sınavları çok gördüm,” dedi, “kesin yine seksen beş, doksan bir şeyler alırsın.”

Talya, “Hiç sanmıyorum,” dedi, “geçsem yeter. Bu kafayla sınavları geçmek benim için mucize olacak.”

Talya ve Ala kendi aralarında sınavlar hakkında konuşarak kantine kadar ilerlediler. Uzun zamandır dersleri çok aksatmışlardı. Sadece sınavlar için okula uğramışlardı.

Kantinin geniş kapısından geçtikten sonra Ala içeriye hızlıca göz gezdirdi. Başka arkadaşlarından birileri var mı diye baktı. Az ileride, masaların bitimindeki pencerenin önünde iki kişi gördü. Atlas ve Kayra pencerenin hemen kenarında birbirlerine sarılmış bir hâlde cama çiseleyen yağmur damllarına bakıyorlardı.

Ala, “Şunlara baksana,” dedi, “liseli aşıklar gibi pencerenin önünde yağmurun yağmasını bekliyorlar.”

Talya bakışlarını Ala’nın işaret ettiği yere çevirdi. Atlas ve Kayra’yı gördü. Tam da bu esnada Kayra, Atlas’ın boynuna doğru uzanmış ve bir öpücük kondurmuştu. Talya, Kayra’nın öpücüğünü görünce gülümsedi.

“Atlas bu süreçte çok yıprandı. Biraz böyle kafa dağıtmasına sevindim.”

Ala, öpücüğü kast ederek, “Bence fazlasıyla kafası dağılmıştır,” dedi ve kendine has kahkahasını attı. “Hadi gidip şunlarla biraz uğraşalım.”

Ala, Atlas ve Kayra’nın olduğu kısma doğru yönelmişken Talya elinden tutarak durdu. “Bırak biraz baş başa vakit geçirsinler.”

Bunun üzerine Ala vazgeçti. “Hadi o zaman kahve alıp şuraya bir yere oturalım.”

Kahve almak için kafeterya standına geçtiklerinde, Ala standı gören bir kolona yaslanmış ve kendisini izleyen birisini fark etti. Kafasını çevirdiğinde izleyen kişinin kim olduğunu gördü. Eski sevgilisi Galip yine tacizlerine devam ediyordu. Yanında başka arkadaşları da vardı. Ala onların da kendisini izlediğini fark edince her zaman olduğu gibi eliyle ‘bay bay’

Demir, "Ben varım," diye gülererek karşılık verdi, "sona kalana daha fazla bira ısmarlansın!"

Atlas, Kayra'nın elinden tutarak karşılık verdi. "Biz de varız!"

Ala'nın başlattığı oyuna hepsi de dahil olmuştu. Yağmur bardaktan boşanırcasına devam ederken bile yerlerinden kıpırdamamışlardı. Çoraplarına kadar sıırsıklam olmuşlardı. Ama yine devam etmişlerdi. Tek yaptıkları şey, arada sırada çıkan gök gü-rültülerine kahkahaları ile eşlik etmek olmuştu.

Bir süre sonra ilk kadehte sarhoş gibilerdi. Etrafta kimse kalmadığı için kendilerini özgür hissediyorlar, avazları çıktığınca şarkı söylüyorlardı. Her şarkının ardından birbirlerini alkışlıyorlar ve yeni bir şarkıya çığlık atarak geçiş yapıyorlardı.

Atlas, "Uzun zamandır böyle eğlenmemiştim!" diye bağırdı.

Ala, "Al benden de o kadar!" diye karşılık verdi.

Talya, "Delisiniz," dedi, "hepiniz delisiniz!"

Atlas, "Gençliğimizin en güzel zamanında uğraştığımız şeylere bak!" diye karşılık verdi, "Birazcık eğlenceyi hepimiz hak etmiştik!"

Bir süre daha göz gözü görmeyen yağmur altında eğlendiler. Kayra, Atlas'ın kolunu kendisine yastık yaparak yanına sokuldu. Boynuna doğru yeni bir öpücük daha kondurdu. "Böyle anları hep yaşayalım olur mu?"

Atlas, Kayra'nın öpücüğüne dudağının kenarına kondurduğu öpücükle karşılık verdi.

"Sana söz veriyorum; şu olayları atlatalım daha fazlasını yaşayacağız!"

41. Bölüm

Deliler gibi eğlendikleri o günden sonra âdeta yeniden depoya hapsedilmişlardı. Önlerinde uzun ve zorlu bir çalışma onları bekliyordu.

Atlas, çuvalları kafasına göre bir sıraya soktu. Hepsinin üzerine de numaralandırmalar yaptı. Daha sonra kutuları da benzer şekilde sınıflandırdı.

İlk numaradan itibaren taramaya başladılar. Bir çuval dolusu evrakı masaya döktüler. Karman çorman olan evrakları üst üste düzenlediler. Herkes çeşitli sayılarda evrak alıp incelemeye başladı. Kaba taslak inceleme sonrası evraklarda neler olduğunu etiketlerle sayfaların üst kısımlarına not ettiler.

Not alınan evrakları Atlas teker teker incelemeye başlamıştı. Kimisini üstün körü kontrol ediyor, kimisini de detaylıca okuyordu. Yoğun bir çalışma böylelikle başladı.

Bütün evrakların taranması tahmin ettiklerinden daha uzun sürüyordu. Arka arkaya günler geçmiş ama hâlen tamamlamamışlardı. Ala ve Atlas tamamen dokümanlara kanallize olmuşken, Demir öte yanda çalışmalarına devam etti. Kayra fırsat

buldukça yardıma geldi. Talya ise babasının tedavi sürecini üstlenmeye devam etmiş ve arta kalan zamanlarda eşlik etmişti.

Bu süreçte tek tesellileri yeni bir cinayet vakasının meydana gelmemesiydi. Polis araştırmalarına devam etmiş, ancak katil ya da katilleri yakalayabilecek bir mesafe kat edememişti. Haberlerdeki gündemler çoktan değişmiş, sanki cinayetler bir anda toplum tarafından unutulmuştu.

Günler günleri kovalarken Enzel'in durumu gittikçe kötüleşiyordu. Bazı zamanlarda günlük rutinini karıştırıyordu. Ara sıra sanrıları meydana geliyor ve sık sık çeşitli isimler sayıklıyordu.

Talya babasının tedavi sürecini ihmal etmemişti. Annesiyle birlikte sürekli olarak babasının etrafında dönüyordu. Yalnız başına kalmasına asla izin vermiyorlardı. Birçok sanrısında ve sayıklamasında hep yanındalardı.

Atlas da sıklıkla babasını yokluyordu. Talya'dan gelişmeleri takip ediyor, sayıklama anlarında hemen yanında olmaya çalışıyordu. Onun dışında ise tek meşguliyeti araştırdığı cinayetler olmuştu. Gece gündüz demeden sabırla devam ediyordu.

Ala günün büyük bir kısmını depoda Atlas'a yardım ederek geçiriyor, kalan zamanlarını ise neredeyse tamamen Talya'ya ayırıyordu. Hatta çoğu zaman kendi evine gitmiyor ve Talya'nın yanında kalıyordu.

Demir ise tam bir görev adamı olarak üzerine düşen tüm vazifeleri eksiksiz yerine getiriyordu. Hacker ile pusuya yatmış, e-postaları kullanan kişinin yeniden kullanmasını bekliyordu. Böylelikle güncel IP numaralarını bulacak ve eğer hata yaparsa kullanan kişinin adresini tespit edebilecekti.

Bilgisayar başında geçen zamanın geri kalanını ise Atlas'la harcıyordu. Evrakların taranmasına yardım ediyor, gözüne çarpan ilginç detaylar hakkında internette araştırma yapıyordu. Depoya getirdiği yedek kıyafetler sayesinde eve gitmeye pek ihtiyaç duymuyor, çoğunlukla üçlü koltukta sızıp kalıyordu.

Aradan yaklaşık dört hafta geçti. Atlas, olağanüstü bir sabırla evrakları taramaya devam etti. Ama henüz dişe dokunur hiçbir şey bulamamıştı. Evrakların yüzde sekseni babasının işlettiği şirketlerin muhasebe kayıtlarından ve faturalarından oluşuyordu. Birlikte iş yaptığı kişilerle ilgili bilgiler vardı. Bu kişilerin çoğunluğu ise Salim, Müstakbel gibi uzun zamandır babasıyla iş yapan kişilerdi. Bir kısmını yüz yüze tanırken bir kısmının isimlerini daha önceden duymuştu. Tanımadığı isimleri ise Demir ile birlikte araştırmış ve şüpheli bir durumla karşılaşmamıştı.

Atlas artık ümidini kesmek üzereydi. Koca koca çuvalları bitirmiş, yeniden raflara yerleştirmiş, kutulara geçmişti. Kutularda da benzer evraklar dışında pek bir şey görünmüyordu. Her geçen gün umudunu yitiriyor ve yığınla dokümandan Özgür Kuşak dışında şüphe uyandıracak bir şey çıkmayacağını düşünüyordu.

Elinde incelemesini yapmadığı yaklaşık dört tane kutu kalmıştı. En fazla iki gün içerisinde işi bitecekti.

Bir akşamüzeri yine gün boyu çalıştıktan sonra koltuğa uzanmıştı. Depoda Demir dışında kimse yoktu. Demir ise yine bilgisayar başındaydı. Kanada ile yazışırken birden gözleri büyüdü ve "Atlas, sanırım bir şeyler oluyor!" dedi.

Atlas uzandığı koltuktan ayağa fırladı. “Ne oluyor?” diyerek Demir’in arkasına geçti.

“Kanada’dan haber geldi. Aynı hosting firmasından ve aynı server üzerinden yeni bir site ismi satın alınmış.”

Atlas’ın aklında tek bir soru vardı. “Hangi kredi kartıyla alınmış?”

Demir, “Maalesef yine babanın kartıyla,” diye yanıtladı.

Atlas, “Ama nasıl olur? Talya sürekli yanında, ben her fırsatta yanındayım. Üstelik hastalığı ilerledi internetten alışveriş yapamaz,” diye karşılık verdi.

Demir, “Muhtemelen kart bilgileri sisteme daha önce işlendiği için otomatik olarak çekiyor,” dedi, “babanın haberi bile yok”

Atlas bir süre elini çenesine götürdü. “Yeni site ismi alınması demek yeni bir e-postanın da yolda olduğu anlamına geliyor değil mi?”

Demir arkasına yaslandı. “Aynen öyle...” dedi, “ve olası yeni bir cinayet.”

Atlas panikledi. “Elimizi çabuk tutmalı ve bir şeyler yapmalıyız,” dedi. Ama ne yapabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Etrafında bir tur döndü. Masanın kenarında duran dört kutuyu gördü. “Bu gece şu işi bitirip önümüze bakalım,” dedi ve kutuları açmaya başladı.

Kutuların ilkinde öncekilere benzer faturalar ve evraklar vardı. Tarihleri ise çok daha eskiydi. Faturaların çoğunluğu el ile doldurulmuştu. Atlas üstün körü göz attıktan sonra ikinci kutuyu açtı.

İkinci kutunun içinden diğerlerinin aksine evrak çıkmadı. Eski tarihli gazeteler vardı. Yirmi ila otuz yıl öncesine kadar uzanan çeşitli tarihlere aitti. Atlas, babasının gazeteleri neden sakladığına bir anlam veremedi.

Gazetelerden bir tanesini masaya serdi. 1993 yılına ait bir gazeteydi. Sayfalarını çevirmeye başladı. Üçüncü sayfaya baktığında ise bir kayıp ilanı gördü. Kayıp ilanı dikkatini çekti. İlanı okumaya başladı. On bir yaşlarındaki ikiz kız kardeşler ormanlık bir alanda kaybolmuşlardı. İlanın altında ise ikizlerin yan yana çekilmiş son fotoğrafları vardı.

Atlas, fotoğraflara bakarken bir detay dikkatini çekti. Yerinden kalkıp rafların arasında daha önceden gözüne ilişen bir büyütecı aldı. Eğilip o detayı inceledi ve hemen ardından “Olamaz!” diye bağırdı.

Fotoğrafta, ikizlerin boynunda birer tane kolye vardı. Kolyeler ise Talya’nın kolyesinin birebir aynısıydı.

42. Bölüm

Demir hızla bilgisayarın başından kalkarak Atlas'ın yanına geldi. Atlas'ın baktığı fotoğrafa baktı. Kısa bir süre sonra kolyeleri fark etti.

“Atlas bu kolyeler...”

Demir cümlesini tamamlamamıştı ki Atlas masanın başından ayrılmıştı. Çekmecelere sakladığı takılara koştu. Kolyeyi bulup yeniden masaya geldi ve kolyeyi fotoğrafın yanına yerleştirdi.

Evet, kolye resimdeki kolyelerin birebir aynısıydı.

Demir, “İlk defa benzerlerini bulduk,” dedi, “ta 1993 yılından kalma.”

Atlas, gözünü kolyeden ayırmadan, “Umarım benzerleridir,” diye karşılık verdi.

Demir, Atlas'ın ne demek istediğini ilk başta anlamamıştı. Daha sonra eliyle yüzünü kapatarak mırıldandı. “Yoksa...”

Atlas kendinden geçmiş bir hâlde diğer kutuları masaya boşalttı. Masanın üzeri bir anda onlarca gazete ve çeşitli not defterleriyle doldu.

Demir, en altta kalan ikizlerin kayıp ilanının olduğu gazete-yi çekip çıkardı. Masadan uzaklaşarak ilanı dikkatlice oku-maya başladı. İlandaki ikizlerin kaybolduğu ormanı görünce irkildi. Yeniden bilgisayarının başına geçti. Haritalara girip or-manın konumuna baktı.

“Atlas, sakinleşip buraya baksan daha iyi olur!”

Atlas, Demir’in uyarısıyla durdu. Hızlıca yanına adımladı.

Demir bir elinde gazete, diğeri eliyle de ekrandaki haritayı işaret ediyordu. “Kızların kaybolduğu orman nereye yakın tah-min et,” dedi.

Atlas ekrana yaklaştı ama konumdan neresi olduğunu anlaya-madı. Demir, haritayı biraz uzaklaştırdı ve bir köşesini gösterdi.

“Özgür Kuşak”ın bizi yönlendirdiği şu tarihî ev, ormanın hemen bitişiğinde.”

Atlas, “Ne diyorsun sen?” diye karşılık verdi, “Ne alaka?”

“Bizi rastgele bir adrese yönlendirmemiş. Bence bilinçli ola-rak buraya yönlendirmiş. Bu kadar tesadüf olması imkânsız!”

Atlas, “İkinci kez karşımıza çıkıyor burası. Üstelik yıllar ön-cesine ait kayıp ihbarıyla,” dedi, “bence de tesadüf olamaz. Bana hemen o ölen adamın ismini cismine çıkarır mısın?”

Demir başıyla onaylayıp bilgisayarına döndü. Araştırma-sına başladı. Atlas ise yeniden masaya geçti ve önünde yığıla duran gazete haberlerine bakmaya başladı.

Kısa bir süre sonra Demir yazıcıdan çıkan çıktıyı Atlas’a uzattı. Atlas, çıktıdaki bilgilere uzun uzun baktı. Ardından, “Bu da tesadüf olamaz,” diye sesini yükseltti ve masadaki elle

yazılmış mali notlara yöneldi. Aradığı şeyi bulunca çıktıyla yan yana getirdi ve Demire gösterdi.

“Babam bu adamla geçmişte uzun yıllar ticaret yapmış.”

Demir, “Buyur bir de buradan yak,” dedi, “bu ne demek oluyor?”

Atlas yanıt vermeden yeniden gazetelere yöneldi. “Ne bulursak burada bulacağız!”

Birlikte teker teker gazetedeki haberleri ve diğer notları incelediler. Enzel’in neden bu gazeteleri sakladığını anlamaya çalıştılar. Buldukları detayları birbirlerine gösterdiler. Ortak noktaları olanları ayrı ayrı sınıflandırdılar.

Sabahın ilerleyen saatlerine kadar süren çalışmanın sonunda hiç öngöremeyecekleri şeylerle karşılaştılar.

Bunlardan ilki, tarihî evin sahibiyle ilgiliydi. Enzel, birçok kez ölen o adamla ticaret yapmıştı. Ticaretlerin büyük bir kısmında yüklü miktarlarda paralar kazanmıştı. Ama Atlas, babasının geçmişte bu tarz ticaretler yaptığını kendi ağzından hiç duymamıştı.

İkinci dikkat çeken durum ise ölen adamın damadıydı. Yıllar önce tarihî eve yakın, açıklardaki bir tekne kazasında vefat etmişti. Babasının kazada ölen kişiyle çeşitli yerlerde çekilmiş birçok fotoğrafları not defterlerinin içinden çıkmıştı. Gazetelerden birisinde de ise tekne kazasının ve sonrasında yapılan cenaze töreninin haberleri vardı. Atlas için, cenazeye ait haberde olan fotoğrafın içinde babasını seçmek zor olmamıştı. Babasının yanında ise eski iş arkadaşlarından birisi daha duruyordu.

Üçüncü dikkat çeken durum ise Atlas’ın hiç karşılaşmak istemeyeceği bir şeydi. Gazetelerin büyük bir kısmında ya kayıp

ilanları ya da kayıp haberleri vardı. En büyük ortak noktaları bu kayıp vakalarıydı. Üstelik kayıp vakalarının bir kısmı ise yine ikiz kızlarınkine benzer bir şekilde tarihî evin yakınlarında gerçekleşmişti.

Karşılarındaki duvarda eski notların üzeri gazete sayfaları ve yeni notlarla dolmuştu. Atlas ve Demir duvarın karşısında duruyorlardı.

Atlas, üzerindeki gerilimi biraz attıktan sonra, “Evet Demir,” dedi, “ne düşünüyorsun? Ama objektif ol. Benim üzülmemi ya da kırılmamı önemseme.”

Demir, “Bir bilgisayar programı olsam bile bunca karmaşık bir yapıya anlam veremezdim,” diye yanıt verdi.

Atlas, “Bilgisayar olmanı istemiyorum,” dedi, “duyguların ve hislerinle konuş lütfen!”

“Üç kadın öldürülüyor. Bir kolye var ortada. Kolyenin ikizi öldürülen bir kadında çıkıyor. Kadınların bulunduğu yerlerin ikisinde baban o anlarda orada. Üstelik bir tanesi kimsenin bilmediği bir yasaklı bölgede. Kadınların perde arkasında gizli haberleşme ağı var. Ağın merkezinde babanın kredi kartı çıkıyor. Yıllar öncesine ait haber kupürleri babanın arşivinden çıkıyor. Arşivde ise o kolyelerin gerçek sahipleri var. Üstelik onlarca kayıp vakasıyla birlikte yan yana... İçimdeki ses...”

Demir devamını getiremedi. Atlas, Demir’in ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

“Babamın tüm olaylarla bağlantısı var. Özellikle de geçmişteki kayıp vakalarıyla.”

Demir, “Bunu demek istemezdim ama görünen tablo ortada,” diye karşılık verdi.

Atlas, “Ben her şeyle yüzleşmeye hazırım Demir,” dedi, “katil babam olsa bile.”

Demir başka bir cümle kuramadı. Birkaç adım atarak Atlas’a yaklaştı. Kolunu Atlas’ın koluna geçirdi.

“Eğer tüm bu bulduklarımız bir sır olarak saklanacaksa ömür boyu saklamaya hazırım Atlas.”

Atlas, “Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi, “ama sır olarak kalacağını pek sanmıyorum. Hadi eve gidip Talya ile görüşelim. Ala da bizdeydi. Kahvaltının ardından ne yapacağımıza karar veririz.”

Birlikte eve geçtiler. Yudum Hanım, Enzel’in bazı test sonuçlarını almak için erkenden hastaneye gitmişti. Ala ve Talya mutfakta kahvaltı hazırlıyorlardı. Enzel ise oturma odasında kendi hâlinde oturuyor ve televizyon izliyordu.

Atlas, sessiz bir şekilde, “Kolyelerin gerçek sahiplerini bulduk sanırım,” dedi.

Ala ve Talya bir anda duraksadılar. Talya, “Gerçek sahipleri mi?” diye sordu.

Demir, yanında getirdiği gazetenin üçüncü sayfasını açtı ve fotoğrafı gösterdi.

Talya ve Ala ikizlerin fotoğrafına baktılar.

Ala, “Gerçek mi bu?” diye tepki gösterdi.

Talya ise, “Şu sağda olan benim kolyem,” dedi. Atlas, ikizlik detayını gözden kaçırmıştı. Eğer öyleyse kolyenin ikizlerden birisinden kalma olduğu kesinleşiyordu. Heyecanla, “Emin misin?” diye sordu.

Talya, "Eminim tabii," dedi, "yıllarca taktığım kolyeyi bilmez miyim! Bu gazeteyi nereden buldunuz?"

Atlas tam açıklamak için konuşmaya başlayacaktı ki zil çaldı. Zilin çalmasının ardından kapıya vuruldu. Herkesin dikkati bir anda kapıya yönelmişti.

Talya, "Annem mi geldi acaba?" diye söylendi, "Daha gelmesi için erken."

Ala, hızlıca mutfak penceresine yöneldi. Perdeyi aralayıp dışarı baktı. "İki adam var kapıda."

Bunun üzerine Atlas tedirgin bir hâlde pencereye yanaştı. Gizlice kapıda bekleyen kişilere baktı. Kapıda bekleyenlerden birisi orta yaşlarda ve zayıftı. Diğeri ise biraz daha yaşça büyük ve kiloluydu. Kilolu olanın yüzüne bakınca birden anımsadı.

Kapıdaki kişilerden birisi, Zeynep Taşova'nın cesedinin bulunduğu gün denize düşen polisti.

= KESİŞME =

43. Bölüm

Atlas diğerlerine Talya'nın odasına gitmelerini söyledi. Ardından kapıya yöneldi. Gerginliğini üzerinden atabilmek için derin derin birkaç nefes aldı. Daha sonra kapıyı açtı.

"Buyurun, kime bakmıştınız?"

Şişman olan polis, "Ahmet," dedi, "Ahmet Tezcan'ın evi burası mı?"

Atlas, babasının kimlikteki resmî ismini uzun zamandır duyamamıştı. Kısa süreli bir afallamanın ardından, polis olduklarını bildiği hâlde kim olduklarını sormanın yerinde olacağını düşündü. Tam "Siz kimsiniz?" diye sormuştu ki genç olanı kimliğini çıkartıp burnunun önüne uzattı. Polis kimliğinin üzerinde Komiser Emris Levi yazılıydı.

"Buyurun babam içeride. Umarım bir sorun yoktur."

Komiser, "Şimdilik bir sorun yok," dedi, "kendisiyle görüşmek istiyoruz."

Komiserin bu yanıtı Atlas'ın içine bir nebze de olsa su serpmişti. Ama hâlen polislerin neden geldiği konusunda içi içini kemiriyordu.

Komiser önden, diğer polis arkadan içeri girdiler. Atlas, “Babam oturma odasında,” diyerek kapıyı işaret etti, “ama anlaşmakta biraz zorlanabilirsiniz. Ben yardımcı olabilirim.”

Atlas telaşlanmıştı ancak belli etmemeye çalışıyordu. O esnada Nani'nin şişman polis memuru için söylediği şey aklına geldi: “Şansıma o polis başka bir dosyada görevliymiş, ifademe falan hiç gelmedi de kolayca yırttım.” Hâlen başka bir dosyada görevli olup olmadığından emin olamadı.

Komiser oturma odasına girmek üzereyken polis memuruna kaş göz işareti yaptı. Polis memuru yeniden dış kapıya yöneldi ve yola doğru birisini çağırır gibi hareketlerde bulundu. Kısa bir süre sonra kapıda başka genç bir adam belirdi. Atlas onun da polis olup olmadığını anlayamadı. Genç adam hiç konuşmadan dış kapıdan girdi ve oturma odasının kapısında bekleyen komiserin yanına ilerledi.

Oturma odasına ilk olarak komiser girdi. Hemen arkasından polis memuru ve genç adam devam ettiler. Atlas peşlerinden ilerledi.

Babası eşofman takımıyla oturmuş televizyon izliyordu. Televizyon kumandası elindeydi. Odaya girenleri görünce irkildi. Sırasıyla komiseri, polis memurunu ve genç adamı süzdü. Genç adamı görünce yüzündeki ifade bir anda değişti. Göz bebekleri büyüdü ve “Sen...” diye mırıldandı.

Atlas, babasının genç adamı görünce “Sen” diye mırıldanmasına şaşırıp kaldı. Acaba bu kişiyi tanıyor mu diye içinden geçirirken, babasından bir cümle geldi.

“Sen... Hatırladım seni.”

Atlas bakışlarını anında genç adama çevirdi. Genç adam da sanki babasının bu cümlesine şaşırmıştı. Farklı bir durum

olduğu ortadaydı. Çekingen bir tavırla, "Nereden hatırladın?" diye sordu.

Atlas, babasının durumunu hakkında uyarmak için "Şey..." diye araya girmek istedi ancak başarılı olamadı. Polis memuru bir anda Atlas'ın önüne geçti ve susmasını işaret etti.

"Ne çabuk unuttun beni..."

"Nereden hatırladın? Ben seni hatırlamıyorum!"

Atlas, neler olup bittiğine bir türlü anlam verememişti. Genç adamın kim olduğunu aşırı derecede merak ediyor ancak polis memurundan korktuğu için soramıyordu.

Polis memuru, "Nereden hatırladınız Ahmet Bey?" diye sorarak araya girdi.

"Nereden olacak? Gözlerinden! Bal köpüğü rengindeki bu gözleri nasıl unutabilirim?"

Genç adam gözlerini hafifçe kısıp düşünmeye çalıştı. Yüzündeki ifade gerçekten de Enze'yi tanımadığı hissini uyandırıyor. "Ben... Ben seni hiç görmedim."

"Nasıl hatırlamazsın? Üzerimde yeşil bir mintan vardı. Altımda da siyah bir pantolon. Kara lastikler... Amcam bizi okuldan kaçtığımız için dövmüştü. Hatırlasana, daha yedi yaşımdaydık. Amcamdan daha fazla dayak yememek için kaçıp, dağ eteğindeki iğde ağacına tırmanmıştık."

Atlas babasını dinleyen herkesi süzdü. Belli ki sadece genç adam değil, komiser ve polis memuru da babasının söylediklerini anlamlandırmaya çalışıyorlardı. Artık müdahil olmanın vaktinin geldiğini düşündü. Babası yeniden konuşacakken araya girdi.

“Babamın psikolojik sorunları var. Hâlen tedavi görüyor. Sürekli olarak birilerini böyle çocukluğundaki kişilere benzeterek özdeşleştiriyor.”

Atlas'ın açıklamasıyla birlikte birbirlerine bakındılar. Doğruluğundan emin olamadılar.

Enzel, genç adama bakıp benzer şeyler söylemeye devam ediyordu. Atlas'ın gözü ise komiser ve polis memurundaydı.

Polis memuru, “Şansa bak arkadaş,” diye mırıldandı, “onca vaka arasında yaşayan bir adam bulduk. Onun da kafası gidik.”

Atlas, polis memurunun böyle konuşmasına bozulmuştu. Ama bozulduğundan daha çok son cümlesini merak etmişti. Paniklemişti. Sormadan edemeyecekti. Belki konuyu da izah ederler düşüncesiyle cümleyi genişleterek, “Onca vakadan yaşayan tek adam mı?” diye sordu.

Polis memuru pot kırdığının farkına vararak, “Yok yok yanlış anladın,” diyerek geçiştirdi, “öyle aklına geldiği gibi bir şey değil.”

Atlas tam o an aklına ne gelmesi gerektiğini düşündü. Vakadan kastı kayıp vakalar olabilir miydi? Babası hakkında da yıllar öncesinden kalma bir kayıp ihbarı bulunabilir miydi? İstem-sizce derin düşüncelere dalarken komiserin cümlesiyle irkildi.

“Babanın raporlarını görebilir miyim?”

Atlas, “Tabii ki,” diye karşılık verdi ve odadan çıktı. Ant-redeki sehpanın üzerinde duran raporları almaya gitti. Bu es-nada odadan yine sesler geliyordu. Bir süre bekleyip polislerin babasıyla ne konuştuğunu dinlemeye çalıştı ancak anlayamadı.

Raporların içinde olduğu dosyayla odaya girdiğinde tek anlayabildiği babasının son cümlesi olmuştu.

“Ben yalancı mıyım? O'sun işte. Birlikte işde topladık o kadar!”

Komiser dosyayı alıp içindeki raporları inceledi. Birkaç sayfa karıştırdıktan sonra başka bir sayfayı detaylıca okudu. “Doğru söylüyor,” dedi, “bu adamın durumu pek iç açıcı değil.”

Polis memuru, “Sadece çocuklukta mı yaşıyor?” diye sordu. Atlas, “Ya anı yaşıyor ya çocukluğu,” diye yanıtladı.

Bu kez genç adam, “Anı yaşamak derken?” diye araya girdi.

“Yemek hazır mı, televizyonu açsana gibi günlük yaşam içerisindeki hareketleri normal. Ama ne zaman ki geçmişe dair bir soru sorulsun, anında böyle oluyor.”

Komiser, “Peki ya orta geçmiş, yakın geçmiş; bunları hatırlıyor mu?” diye sordu.

“Neredeyse sıfır. İsterseniz bir de siz deneyin.”

Bunun üzerine komiser babasına doğru yaklaştı. Cebinden çıkardığı bir kâğıdı babasına göstererek, “Yıllar önce bu adamdan para almışsın,” dedi, “kimdi bu adam? Neden aldın parayı?”

Atlas dikkatle kâğıda baktı. Küçük boyutlarda olan kâğıt babasının evrakları içerisinde son anda çıkan el yazısıyla tutulan makbuzlardandı. Eğer öyleyse o ‘bu adam’ diye sorduğu kişi kesinlikle tarihî evin sahibi olmalıydı.

Enzel, bakışlarını komiserine çevirdi. “Ben kimseden para almam!”

Komiser aynı soruyu birkaç kez yineledi. Ama babasının yanıtı değişmedi. En sonunda pes etti. “Bize buradan ekmek çıkmaz. Hadi gidelim.”

Polis memuru çıkmadan önce Atlas’tan çeşitli iletişim bilgileri istedi. Atlas telefon numarasını, okulunu ve e-posta adresini söyledi. Daha sonra arkalarından sakince kapıyı kapattı ve oturma odasına koştu.

Oturma odasının penceresinin kenarından sokağı izledi. Gittiklerinden emin olmak istiyordu. Komiser tam arabaya bineceği esnada arkasını döndü ve Atlas'la göz göze geldi. Komiserin bakışlarındaki şüphe her hâinden belliydi.

Bindikleri arabanın uzaklaşmasının ardından derin bir nefes aldı. Ucuz atlattığını düşündü. Bu esnada Talya'nın sesi arkasından belirdi. "Gittiler mi?"

Ala araya girerek "Ahmet de kim?" diye fısıldadı, "Babanın kaç ismi var?" Kafası karışmıştı.

Atlas arkasını döndü ve "Gittiler," dedi. Hemen ardından babasına bakındı. Babası pek normal görünmüyordu. Hızlıca yanına koştu ve kolundan tuttu.

Atlas'ın bu hareketiyle Talya da aynısını yaptı. Panikle, "Babacığım, babacığım, iyi misin?" diye sordu.

Enzel bir anda titremeye başladı. Kolları o kadar kaskatı kesilmişti ki; Talya ve Atlas iki yandan basturmalarına rağmen titremeyi durduramıyorlardı. Daha önce hiç görmedikleri bir krize girmişti. Gözlerini karşısındaki koltuğa dikmiş, hızlı hızlı nefes alıyor ve titriyordu. En sonunda birden yüksek bir sesle konuşmaya başladı.

"Hatırlıyorum... Her şeyi hatırlıyorum."

Atlas, "Neyi hatırlıyorsun babacığım?" diye sordu.

Enzel, "Çocuğu..." diye kekeledi, "o çocuğu..."

Bu kez Talya, "Hangi çocuğu babacığım?" diye sordu.

Enzel'in bu soruya yanıtı ise ikisinin de beyninden aşağı kaynar sular dökülmesine neden oldu.

"Ben değil, babam öldürdü o çocuğu..."

44. Bölüm

Ala, “İyi misiniz?” diyerek oturma odasına girdi. Demir de hemen arkasından belirdi. Atlas ve Talya’yı o hâlde görünce hemen yanlarına ilerlediler. Bu esnada Enzel aynı cümleyi yineledi

“Ben değil, babam parçaladı o çocuğu...”

Talya kulaklarına inanamıyordu. İkinci kez aynı şeyleri duyunca yanlış anlamadığına emin oldu. Ağlamaklı bir ses tonuyla, “Babacığım ne çocuğu, ne öldürmesi, ne parçalaması?” dedi.

“Ben o zaman küçüktüm. Arkadaşımla işde ağacına çıkmıştık. İşde toplayacaktık. Arkadaşım ağaçtan düştü. Kafasını tarlanın içindeki taşa vurdu. Kafası kanıyordu. Hiçbir şey yapamadım.”

Enzel gözlerini karşıdan ayırmadan konuşuyordu. “Bakın, orada... Bizi izliyor...”

Talya artık dayanamamış ve ağlamaya başlamıştı. “Babacığım orada kimse yok!”

“Var; siz görmüyorsunuz ama ben görüyorum!”

Bunun üzerine Atlas, Talya'ya susmasını işaret etti. Ardından, "Babacığım, neler görüyorsun hadi anlat," dedi.

Enzel'in titremesi azalmıştı. Sesi eskisi kadar gür çıkmıyor, sanki kısık sesle konuşuyor gibiydi. Gözlerini karşı duvarda sabitleyerek anlatmaya başladı. Ama anlattıklarının sonuna doğru cümleler ve kelimeler yarım yarım çıkıyor, bir kısmını ise istemsizce tekrarlıyordu.

*Onu ben parçalamadım babam parçaladı ölmek
üzereydi ölmüştü ahırdıydık babam göğsünü kesti
korkma dedi korktum korkma dedi korktum tut dedi
tutamadım tut tut tut tuttum içini açtı çıkardı acele et tut
tuttum korkma sen değilsin kimse var mı şu mavi bidonu
getir korkma arabaya git bagaj bagaj bagaj bidonu getir
bak ışık karanlık ışık yeni öldü hemen çıkardım para
az para az kaç para yeni oldu tamam inanmıyorsan
bak bagajda bagajda bagajda tamam tamam tamam
bir adam bir adam para verdi babam aldı kaç para
kurtul çocuktan kurtul çocuktan ışıklar karanlık karanlık
karanlık ağaçlar kazmayı ver küreği getir kürek kürek
kürek korkma kurtuldun toprak yığını toprak yığını hadi
ört ört ört tamam tamam tamam korkma bitti sen bir
şey yapmadın sen bir şey yapmadın o öldü kimse bir şey
bilmiyor kimseye bir şey söyleme korkma para kazanmak
için para para köydeki deli deli adam deli adam taş
kafasında kan var taş taş taş baba ben yaptım taş iyi
yaptın aç çıkar çıkar çıkar bidon organlar hadi korkma
gidelim araba bagaj kaç para tamam kimsesiz kadın
deli adam susan kadın İstanbul büyüdüm büyüdüm*

büyüdüm Para lazım para kaç para kâğıtçı çocuk genç
çok genç tamam dur yapma dur yapma elbise kırmızı
elbise temizlikçi temizlikçi kadın korkma arkadaşım
yakın arkadaşım beyefendi tamam tamam tamam başka
mı bulurum elbet tamam kimseye söylemem tamam
tamam babam demişti korkma korkmuyorum kimse
bilmiyor kimseye bir şey söylemem tamam ortak teknede
mi ölmüş teknede mi ölmüş karısı nerede oğlu nerede
eren nerede eren o tanıdım gözleri bal köpüğü gözleri
beyefendi tamam kimseye söylemem on bir yaşındalar
ormanda ikizler tut ortak birisi sana birisi bana tamam
tamam tamam genç kadın genç adam gençler hepsi de
iyi kaç para tamam beyefendi emredersiniz beyefendi mi
ölmüş ortak tamam kimseye söylemem tamam torunu
torunu eren eren tamam ben parçalamadım babam
babam babam parçaladı.

Enzel sayıklamalarının ardından şoka girmişti. Atlas, “İlaç-
lar,” dedi, “ilaçlarından getirin.”

Demir koşarak su getirdi. Talya, zigon sehparın üzerindeki
ilaçlardan babasının ağzına sokuşturdu. Atlas ve Demir çene-
sinden tutarak zorla su içirdiler. Bir süre sonra Enzel koltuğun
üzerine yığıldı. Atlas hemen kafasının altına kirlent sokuşturdu
ve ayaklarını koltuğun başlığına doğru uzattı.

Talya ayağa kalktı ve birden hıçkırı hıçkırı ağlamaya baş-
ladı. “Ne oldu şimdi? Babam ne anlattı? Birisini mi öldürmüş?”

Ala, “Gel bir elini yüzünü yıkayalım,” diyerek anında Tal-
ya’nın koluna girdi ve banyoya götürdü.

Atlas, parmaklarını kıvrıcık saçlarına doladı ve “Duydun mu Demir? Duydun mu anlattıklarınızı?” dedi.

Demir, “Bence sen de sakinleşsen iyi olur,” dedi, “istersen bahçeye çıkalım.”

Bu kez sinirden Atlas’a titreme gelmişti. “Anlattıklarınızı duymadın mı Demir?”

Demir, “Sayıklar gibi konuştu,” dedi, “aslında hiçbir şey anlaşılmıyor.” Ardından Atlas’ın koluna girdi. “Gel şuradan bir çıkalım önce.”

Demir’in zorlamasıyla mutfakta su içen Atlas biraz sakinleşmişti. Demir’in ısrarlarına itiraz etmedi ve bahçeye çıktı. Çardaktaki banklara oturdu.

Kısa bir süre sonra Talya ve Ala peşlerinden çıktılar. Talya hâlen üzerindeki gerilimi atamamıştı. “Ben anlamıyorum, ben hiçbir şey anlamıyorum,” dedi.

Ala ise Talya’yı sakinleştirme çabalarına devam ediyordu. “Lütfen bir sakin ol!”

Bir süre sessizlik yaşandı. Talya için için gözyaşı dökmeye devam ediyordu. Atlas ise derin derin nefes alıyor ve babasının karman çorman sayıklamalarını düşünüyordu. Ala ve Demir ise çaresiz bakışlarla sık sık birbirlerine bakıyorlardı.

Sessizliği bozan Talya oldu. Daha sakin bir ses tonuyla, “Babam ne anlatmak istedi bize?” diye sordu.

Ala, az önce yaşananların bir süre konuşulmaması gerektiği düşüncesindeydi.

“Bence boş ver az önce olanları... Yani en azından şimdi boş ver. Sıcaklığı sıcaklığına kimse sağlıklı bir yorum yapamaz.”

Demir anında Ala'ya destek çıktı. "Ala haklı," dedi, "şu an her şey gerçekten çok karanlık. Biraz zaman geçsin; eminim neler olduğunu en iyi o zaman anlayacağız."

Ala ve Demir'in Talya'ya set koymasıyla Talya bir süre sessizliği seçti. Gözyaşlarına hâlen hâkim olamıyor, başını Ala'nın omzuna yerleştirmiş, sessiz sessiz ağlıyordu. Ala, küçük bir kız çocuğunu avutur gibi eliyle Talya'nın saçlarına ve omuzlarına dokunuyor ve onu teskin etmeye çabalıyordu.

Bunlar olurken Demir'in bakışları gizlice Atlas'ın üzerindeydi. Bahçeye çıktıkları andan beri Atlas hiç konuşmamıştı. Demir, Atlas'ın kendini kaybetmesi ve kontrolden çıkması olasılığına karşı kendini psikolojik olarak hazırda tutuyordu.

Atlas, gözlerini yerdeki parke taşlara dikmişti. Öylece bekliyordu. Bir süre daha kıpırdamadan bekledi. Daha sonra kafasını kaldırmadan aklından geçen acı gerçeği herkesin yüzüne vurdu.

"Babam galiba geçmişte birçok cinayet işledi."

45. Bölüm

Depoya yeniden geçtiklerinde kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Ala ve Demir sık sık göz göze gelerek kendi aralarında ne yapacaklarına dair çaresizce bakışıyorlardı.

Talya biraz daha toparlanmış ve Atlas'ın söylediği cümleyi sindirmeye çalışıyordu. En başından beri olan bitenleri düşündüğünde, babasının eskiden birçok cinayet işlemesinin artık abartı bir ihtimal olmadığını hissediyordu. Özellikle de yakın zamanda işlenen üç kadın cinayetiyle olan bağlantıları hesaba kattığında; tüm hepsinin sorumluluğunun babasında olduğuna dair içinde şüphe kalmıyordu.

Atlas, yine konuşmamayı tercih ederek yüzlerce dokümanı yeniden kurcaladı. Daha sonra duvardaki eski notlarına baktı. Boş sütun öylece duruyordu. Bir süre boş sütunu izledikten sonra keçeli kalemi eline aldı ve sütunu doldurmaya başladı.

Diğerleri Atlas'ın sütunu doldurmasını izliyorlardı. Ala, "Ne yazıyorsun oraya?" diye sordu.

Atlas, yazmaya devam ederek, "Babamı..." diye yanıtladı. Bunun üzerine Ala başka bir soru sormadı.

Yazma işini bitiren Atlas geri geri birkaç adım attı. Yeni doldurduğu sütuna ve diğer eski notlarına baktı. Sanki yapbozun en önemli parçasını eklemişti. Bir yandan babasına karşı olan şüphesiyle yüzleşmesinin cesaretini yaşarken öte yandan babasının yaptıklarının ezikliğini fazlasıyla hissediyordu.

Bir süre daha duvara baktıktan sonra, "Demir, şu tarihi konağın sahibi olan adam... Onun hakkında neler bulabiliriz?" diye sordu.

Demir, "Çalışırız," diye yanıtladı, "neler bulursak çıkarırız." Bunun ardından bilgisayarının başına geçti. Bir süre çeşitli kaynaklardan araştırma yaptı.

Bunlar olurken Talya koltukta sessizce bekliyor, Ala da yanında oturuyordu. Talya, "Ben eve geçiyorum," diyerek ayağa kalktı, "Babam uyanmak üzeredir. Annem de raporları getirecekti. Gidip bakayım."

Ala, "Kendini iyi hissetmiyorsan biraz daha burada kal," diye karşılık verdi.

Talya, "Yok yok iyiyim," dedi, "aklınız bende kalmasın. Ne pahasına olursa olsun artık her şeye hazırım."

Talya ayrıldıktan bir süre sonra Demir, "Çok ilginç," diye mırıldandı.

Ala, "İlginç olan ne?" diye sordu.

Demir, "Konağın sahibi olan adam..." dedi, "adam tahmin edebileceğimizden çok daha zengin. Hatta yıllar önce vergi re-kortmenleri listesine bile girmiş. Ancak hakkında neredeyse hiç bilgi ve haber yok."

Atlas, "Adam tam bir kara kutu desene," diye karşılık verdi, "o polisler başka bir soruşturmayı yürütüyorlardı. O adamı araştırıyorlar."

Demir, "Evet," diye yanıtladı, "o gittiğimiz konağın yakınındaki ormanda bazı insan uzuvları bulunmuş yakın zamanda. Tam cinayet değil ama belki de onu araştırıyorlardır."

Ala, "O zaman henüz yeni cinayetlerle o adam arasındaki bağı bilmiyorlar," dedi, "yani babanı..."

Atlas yeniden bir girdabın içine girmiş gibi hissetti. Elini çenesine götürüp düşünmeye başladı. "Aradaki bağ..." diye mırıldandı, "aradaki bağı ancak biz çözebileceğiz."

Aradan iki üç gün kadar geçmişti. Enzel'in aldığı bazı ilaçlar yan etki göstermiş, hafıza kaybı ileri seviyeye çıkmıştı. Doktorlar durumu geç fark etmiş, dönüşü olmayan bir zarardan kurtarmak için son iki gündür sürekli olarak hastanede gözetim altında kalmasını istemişlerdi. Talya ve annesi tamamen Enzel'le yatıp kalkıyor ve onunla ilgileniyorlardı.

Atlas, Demir ve Ala cephesinde de durum pek değişmemişti. Konağın sahibi hakkında yaptıkları araştırmada elle tutulur hiçbir şey bulamamışlardı. Hatta uzaktan araştırmalarla kalmayıp konağı yakından gözlemeye karar vermişlerdi.

Konağın bulunduğu mahalleye iki kez gitmişlerdi. Bunlardan ilkinde konağa fazla yaklaşmamışlardı. Ala'nın girişkenliği ve Atlas'ın soğukkanlılığı sayesinde mahalledeki insanlarla aya küstü görüşmüşlerdi. Mahallelinin çoğunluğu ölen yaşlı adamı sevmiyordu. Büyük bir kısmı onun uğursuz bir insan olduğunu iddia ediyordu. Üstelik adamın ölmesinin ardından Eren

ismindeki torununun mahalleye döndüğünü, onun dönmesiyle de uğursuzluk getirdiğini ve ormanda bulunan insan uzuvlarının dede ve torunla alakalı olduğunu dile getiriyorlardı. Neredeyse hepsinin tek dileği ise o konağın bir an önce yıkılmasıydı.

Diğer gidişlerinde ise tarihi konağı yakından izlemeye karar vermişlerdi. Özellikle Ala'nın uzuvların bulunduğu ormana bakma ısrarının ardından, Ala ve Atlas evin alt kısımlarına düşen ormana girmişler, ormanda kendilerince araştırma yaptıktan sonra eve gizlice yakınlaşmışlardı. Demir ise mahallenin yüksek bir başka noktasına çıkmış, yakınlaştırma becerisi yüksek profesyonel bir fotoğraf makinesi aracılığıyla arabanın içinden eve girip çıkanların fotoğraflarını çekmişti. Daha sonra hep birlikte fotoğrafları incelemeye koyulmuşlardı.

Fotoğraf karelerine düşenler ise genellikle aynı kişilerdi. Enzele soru sormaya gelen Komiser Emris, komiserin yanındaki şişman polis memuru ve konağın sahibi Eren...

Atlas, fotoğraflara bakarken yapboz parçaları gibi tüm parçaları ayrı ayrı düşünmeye çalışıyor ve karşısına yeni onlarca soru çıkıyordu: Konağın eski sahibi yaşlı adam hakkında araştırma yapan polisler neden adamın torunu Eren ile bu kadar samimiydi? Üstelik soruşturmayı yürütürlerken neden Eren'i de yanlarında gezdiriyorlardı? Komiser Emris ve polis memuru neden hep o tarihi konaktardı? Tüm bunların dışında ormanda bulunan uzuvlarla o evin bir bağlantısı var mıydı ve eğer varsa babasının bir ilişkisi olabilir miydi?

Tarihi konakla ilgili araştırmalarından da ellerine hiçbir şey geçmemişti. Öte yandan kendi araştırmaları da neredeyse durmuştu. Onca mesafe kat etmelerinin ardından sanki bir anda

yolları tıkanmıştı. Tek beklentileri yeni satın alınan site üzerinden kullanılacak IP'lerdi.

Akşama doğru, havanın kararmaya yüz tuttuğu bir vakitti. Atlas, Demir ve Ala depoda elleri kolları bağlanmış gibi öylece beklerlerken bilgisayardan bildirim sesi yükseldi. Demir birden heyecanlandı. E-postalarını kontrol etti. Gözlerini ekrandan ayırmadan, "Kanada'dan haber var!" dedi.

Atlas, "Bak çabuk," dedi, "yeni bir şey çıkacak mı?"

Demir, e-postanın ekini indirdi. Karşısında yeni bir IP listesi vardı. "Sanırım bu kez büyük bir ipucu yakaladık," dedi ve listeyi incelemeye başladı.

Ala ve Atlas sabırla Demir'in incelemesini beklediler. Kısa bir süre sonra Demir, "Sonunda beklediğimize değdi," dedi, "yeni bir e-posta hesabı açılmış. Yakın aralıklarla e-posta hesabına girişler var. Evet; tahmin ettiğiniz gibi yine iki farklı kişi kullanıyor..."

Atlas, "En son girişleri ne zaman?" diye sordu, "Bu çok önemli."

Demir, Atlas'ın bu soruyu babasından dolayı sorduğunun farkındaydı. Listeye baktı ve "Son üç gündür giriş var," dedi, "en son bu sabaha ait bir veri var. Yani babanın iki gündür sık sık hastaneye gidip geldiğini ve Talya'nın her an yanında bulunduğunu hesaba katarsak babandan bağımsız gelişen bir durum olduğu netleşiyor."

Atlas'ın içi bir nebze de olsa rahatlamıştı. Ala ise yeni e-postanın iki farklı kişi tarafından kullanılmasını es geçmemişti. Tıpkı diğer cinayetlerdeki gibi gelişmişti. "Yanlış yorumlamıyorum

değil mi?" diye sordu, "Yani yeni bir kurbanın ortaya çıkması an meselesi."

Demir, "Kesinlikle öyle," dedi, "eğer tespit edebiliyorsak katil ya da katillerin bu kez suçüstü yakalanmalarını sağlayabiliriz."

Atlas, "Ne gerekiyorsa yap Demir," dedi, "bütün kördüğünlerin çözüldüğü düğüm bu olacak!"

Demir, "Başladım bile," diye karşılık verdi ve Kanadadaki hacker ile yazışarak IP listesini çeşitli filtrelerden geçirmeye başladı.

Ala ve Atlas boş alanda neredeyse dört dönüyorlardı. Heyecandan ve stresten bedenlerinin kontrollerini kaybetmeleri an meselesiydi. Ala sık sık, "Çok yaklaştık, hissediyorum," diyip duruyordu, "bu kez bitecek bu iş!"

Kısa bir süre sonra Demir, "Yok canım, bu kadar da olmaz!" diye söylendi.

Ala ve Atlas anında Demir'in arkasındaki konumlarını aldılar. Ala, "Ne olmaz?" diye sordu, "Hadi çabuk çatlamak üzereyim!"

Demir'in suratı da asılmıştı. "Hayır, hayır olmaz!" diye mırıldandı.

Bu sefer Atlas devreye girdi. "Demir iyi misin? Ne bulduğunu bize de söyler misin?"

Demir, bir elini başına götürdü. Bitkin bir ses tonuyla, "E-postayı kullanan ikinci kişiyi buldum," dedi, "yani sıradaki kurban adayını."

Ala, "Bu mükemmel haber!" diye zıpladı, "Neden kötü bir haber almışsın gibi söylüyorsun?"

Demir, "Kötü bir haber çünkü," dedi ve arkasına yaslandıktan sonra son cümlesini söyledi.

"Sıradaki kurban Kayra..."

46. Bölüm

İstanbul o sabah farklı bir güne uyanmıştı. Son dakika haberlerinde, dünyanın en büyük organ mafyalarından birisinin Komiser Emris Levi ve ekibi tarafından deşifre edildiği yazıyordu. Ayrıca Cerrah lakaplı kişinin etkisiz hâle getirildiği de ardından ekleniyordu. Organ naklinin yapıldığı yer, tarihî bir konak gibi görünen Beyaz Ev ismindeki tarihî malikâneydi. Bir liman görüntüsü altında organ ticaretinin yapılabilmesi için yüzyıl önce inşa edilmişti.

İnsanları en çok ürperten haber ise birkaç saat sonra ajanslara düştü. Marmara Denizi açıkları ve İstanbul Boğazı'nda yüzlerce görevlinin katılımıyla denizaltı araştırmaları yapılmış, araştırmalarda dört yüz kırk kişinin cansız bedeni bulunmuştu.

Beyaz Ev tam bir mahşer yeri gibiydi. Bahçenin dışında onlarca canlı yayın aracı sıralanmıştı. Helikopter ve dronlar ring

atıyor, canlı yayında Beyaz Ev'i lanetli bir ev olarak ilan ediyorlardı.

Beyaz Ev'in bahçesinde onlarca polis arabasının tepe lambaları yanıyordu. Mavi ve kırmızı ışıklar eve vuruyordu. Evin içerisinde ise yüzlerce polis araştırma yapıyordu. Organ ticaretinin merkezi olan yapıdan kan örnekleri ve deliller topluyorlardı. Emniyet Müdürü ve Vali, arkalarına Beyaz Ev'i alarak Türkiye tarihinin en büyük operasyonlarından birisini gerçekleştirdiklerine dair basın açıklaması yapıyorlardı.

Depoya heyecanlı bir hâlde giren Ala nefes nefese, "Haberleri gördünüz mü?" diye sordu.

Demir ve Atlas bilgisayar başında haberleri izliyorlardı. İcisi de izledikleri görüntünün şaşkınlığını üzerlerinden atmamışlardı.

Demir, "Görmez olur muyuz?" diye karşılık verdi, "Sana çok geç kaldık."

Ala, "Hâlen Kayra'dan bir haber yok mu?" diye sordu.

Demir çaresizce başını salladı.

Atlas, gözünü ekrandan ayırmadan, "Polislerden haber var mı Ala?" diye sordu.

Bu kez Ala çaresizce başını salladı. "Dünden beri nerede olduğunu bilen yok? En son evinden çıkmış, sonrası kocaman bir boşluk..."

Atlas çıkarmak izeteydi. Gece boyunca Kayra'yı aramadıkları yer kalmamıştı. Üzerine sabah saatlerinde karşılarına çıkan bu haber yıkıcı bir etki göstermişti.

Ala, "Kabarmış bahçesinde olduğu adamın gizemi ortaya çıktı," dedi, "beni sırtlamak çok hızlı ama tüm şüphelerinde haklı çıktın."

Atlas, gözünü haberlerden ayırınadan bekledi. Herhangi bir karşılık vermedi. Bunun üzerine Ala, Demire döndü. "IP'lerden hiçbir adres tespit edemedin mi?" diye sordu.

Demir, "Maalesef," diye yanıtladı, "online bekleme hâlindeyiz Kanada ile birlikte. Sürekli olarak IP saptırıcı ile çıkış olmuş. Geçmişe yönelik taramaya devam ediyor."

Ala, "Of! Kafayı yemek üzereyim! Kayra nasıl olur da böyle bir oyuna gelebilir!" diye tepki gösterdi.

Atlas hâlen haberleri izliyordu. Yapılan açıklamalar, Beyaz Ev'in uzaktan görüntüleri, operasyonun perde arkası ve Komiser Emris zihninde çalkalanıp duruyordu. Transa geçmiş-çesine kilitlenmiş gibiydi. Kayra'nın kaybolmasından kendisini sorumlu tutuyor ve derin bir suçluluk duygusu hissediyordu. Özellikle de babasının Beyaz Ev ile olan bağlantısını düşündüğü anda nefesi tıkanıyordu.

Ala, "Atlas..." diye seslendi, "şu andan itibaren atacağımız adımların ne denli önemli olduğunun farkındasın değil mi?"

Atlas, "Eksik..." diye mırıldandı, "bir parça eksik"

Ala, "Ne parçası eksik Atlas? Haberleri görmüyor musun?" diye çıkıştı.

Atlas'ın ses tonu değişmişti. "Hâlen bir parça eksik. Koca tebekeyi çözen polis hâlen işlenen cinayetlerle ilgili hiçbir açıklama yapmadı."

Demir, "Şu ana kadar başka bir kadın cesedinin bulunduğu dair de bir haber yok," diye ekleme yaptı.

Atlas, "Kayra kaçırıldı ancak büyük bir ihtimalle hâlen hayatta," dedi, "bizim izlediğimiz haberleri onu kaçıran kişi ya da

kisiler de izliyor olsa gerek. Planlarını değiştirmek zorunda kaldılar. Kayra'yı bulmak için çok kısa bir zamanımız var."

Aia, "Peki ne yapacağız asıl soranımız bu?" diye çıkışına ana devam etti.

Atlas, her zamanki stresli hareketiyle parmaklarını saçlarına götürdü. "Bilmeyoruz, kahretsin ki hiçbir şey bulamıyoruz!"

Demir, Atlasın sığılcıklarla kalmasına istiyordu. Aia'nın yüzüne hiçbir şey yapamayacaklarına eminidi. "Atlas, kendini çaresizliğe itme asla," dedi, "bir çıkış yolu bulacağımızı hissediyorsun."

Aia, "Demir haklı," dedi, "başta yaparsan Kayra'ya hiçbir yardımın dokunamaz."

Atlas kısa bir süre sessizliğe büründü. Kendi kendine masanın etrafında dolaştı. "Beyaz Ev," dedi, "ya Beyaz Ev'e bir de bakalım mı?"

Aia, "Gidelim ama ne yapacağız ki orada?" diye sordu, "Ta ki her taraf polis kayıpsa."

Atlas, "Bilmeyoruz," dedi, "başta çaresizce beklemeye devam edeceğiz."

Aia ve Demir yeri yeri güldüler. Demir, Atlasın bir ota da girdiği uzaklanmalarını saflıklı düşünceleri düşünüyordu. Aia'ya mayı vermesini yeri kaydı. Aia gerçekten meraklı idi.

"(1) zamanı burada vakit harcamaya gerek yok. Hadi çıkalım, Beyaz Ev'e orada da radar deniyor gidelim."

Demir, "Ben de iyi din," dedi, "ama siz gidin. Ben bilgi sayar başında beklemeye devam edeyim."

Aia ve Atlas birlikte çıktılar. Aia yol boyunca Atlası takip tutmak için konuşurmaya çalıştı. Neredeyse her konuşurma

girisimi boşa çıkmıştı. Atlas ya çok kısa yanıtlar veriyor ya da hiç konuşmuyordu.

Beyaz Ev'in olduğu mahalleye geldiklerinde âdeta bir kaos ile karşılaşmışlardı. Mahalle sanki tecrit altına alınmış gibiydi. Tüm giriş çıkışlara mobil polis kontrol noktaları kurulmuş polisler şüphelendikleri bazı araç ve kişilere arama ve GBT kontrollü uygulamaları yapıyorlardı.

Polis kontrol noktasından herhangi durdurmaya maruz kalmadan geçtiler. Beyaz Ev'in yakınılarında şüphe çekmeyecek bir yerde durdular. Arabadan inip yaya olarak yaklaşabildikleri kadar yaklaştılar.

Beyaz Ev'in yaklaşık bir kilometrekarelik etrafı kapatılmıştı. Polisler geçişlere izin vermiyorlardı. Merakli kalırlık bu bölgelerde yığın hâline gelmişti.

Atlas ve Aka kalabalığa karışırlar. Atlas bakışlarını Beyaz Ev'in olduğu yline çevirirken, Aka daha çok kalabalıktaki insanların kendi aralarındaki konuşmalarına kulak kabartmakla meşguldü.

Beyaz Ev der bir açıdan ileride görünüyordu. Onlarca polise arabaları, arabalara ve canlı yayım araçları evin etrafını âdeta kuşatmıştı. Dışardan bakıldığında sanki savaş cephesi gibi bir görüntü vardı.

Atlas, bahasının böyle büyük çaplı bir operasyonla olan bağlantısını düşününce derin bir ürperti yaşadı. Çaresizliğinin giderek katlandığını düşünüyor; Kayrânı başına bir şey gelme ihtimalini de göz önüne alınca midesine sancılar giriyordu.

Beyaz Ev'i bir süre daha uzaktan izledi. Evin ortasından yükselen iki kulesine bakarak, "Lanetli misin gerçekten?" diye mırıldandı, "Eğer öyleysen, lanetini çek bizim üzerimizden!"

Hemen ardından yeniden Kayra'yı düşündü. Kayra'nın sürekli yakın durmaya çalışmasını, gizlice uzanıp elini tutmasını, yıllardır kendisi için gösterdiği çabayı... Hepsi bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyor ve Kayra'yı ve diğer arkadaşlarını bu işe bulaştırdığı için içten içe pişmanlık yaşıyordu.

Gözleri Beyaz Ev'in kulelerine kilitlenmiş, sanki Beyaz Ev'den yanıt beklercesine bakarken cep telefonundan arama sesi yükseldi. Cebinden telefonu çıkarıp ekrana baktı. Arayan Demir'di.

"Kanada'dan yeni haber geldi. IP saptırıcının kullanıldığı bir bağlantı bulmuş. Bağlantının gerçekleştiği ADSL ve adres bilgisi de var!"

Atlas, "İşte son şansımız!" diye gürledi.

Demir, "Adresi sana mesaj olarak attım," dedi, "acele etmek iyi olacak."

Atlas hemen ekrana baktı. Adresi inceledi. "Çok uzağında değiliz," dedi, "aşağıdaki yola çık seni almaya geliyoruz." Ardından Ala'ya döndü. "Senin görüştüğün polisi ara ve sana atacağım adresi ver. Sanırım Kayra'yı ve Kayra'yı kaçıranları bulduk!"

...

Apar topar yola koyuldular. Hızlıca Demir'i alıp onun bulduğu adrese devam ettiler. Yaklaşık yarım saat sonra Boğaz'a parakel ilerleyen sahil yolundalardı. Demir, telefonundan konumu açmış Atlas'ı yönlendiriyordu. Ala ise arka koltukta heyecanlı "Daha hızlı, daha hızlı," diye söyleniyordu.

Ala, "Gelmedik mi henüz?" diye arka koltuktan sonra kafasını öne doğru uzattı.

Demir, "Çok az kaldı," dedi, "adres bu yolun üzerinde görünüyor."

Atlas, "Kahretsin!" diye bağırdı, "Tam trafik olacak zamanı buldu!"

Ala, "Dörtlüleri yak, klaksona asıl, karşı şeritle bu şeridi ortalat!" dedi, "Geç kalamayız!"

Atlas, sanki bir kovalamaca yaşıyormuşçasına gaz pedalına yüklendi. Dörtlüleri yakmış ve sürekli olarak klaksona basıyordu. Ala camdan kafasını uzatmış, sağa sola "Yolu açın!" diye bağıırıyordu.

Demir, "Çok az kaldı," dedi, "şu ilerdeki virajın orası!"

Ala, "Hadi Atlas hadi!" diye seslendi ve kafasını camdan çıkarıp sert rüzgâra aldırış etmeden bağırımaya devam etti. "Yolu açın! Acil bir durum!"

Birkaç dakika sonra Demir, "Şu sağdan gir," dedi, "tam sahil bandında bu adres!"

Atlas, Demir'in gösterdiği yol ayrımında yavaşladı. Sahile doğru inen yola saptı. Kısa bir süre sonra yol önünde sürgülü bir kapı bulunan bir otoparka çıktı. Otoparkın arkasında üç katlı bir ev ile iş yeri arası bir bina duruyordu. Binanın etrafı ise inşaat çalışmalarında kullanılan alüminyum perdelerle çevrilmişti.

"İşte adres burası!"

Demir hemen arabadan indi. Atlas da peşi sıra dışarı çıktı. Otopark kapalı görünüyordu.

Demir, "Daha önce tahmin ettiğin gibi Atlas," dedi, "sahile açılan bir mekân. Zeynep Taşova'nın cesedini taşıdıkları yer de burası olsa gerek."

Atlas heyecandan yerinde duramıyordu. "Polisleri beklemeden girmeliyiz," dedi, "Kayra burada olabilir."

Demir ve Atlas nereden girebiliriz diye bakınırlarken Ala arkalarından yaklaştı ve "Olamaz!" dedi.

Atlas, "Ne olamaz?" diye arkasını döndü.

Ala, "Burası bir marina restoran," dedi, "en üst katı ise ev. Ben burayı biliyorum!"

Demir, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Ala, yüzündeki o şaşkın ifadeyle, "Galip..." diye mırıldanabildi.

Atlas, "Galip de kim?" diye sordu.

"Şu peşimi bir türlü bırakmayan eski sevgilim. Galip Halaskaroğlu. Burası onların yeri. Hatta üst katta çok kaldım."

Demir, "Ne yani? Bu olayın arkasında senin eski sevgilin mi var şimdi?" diye sordu.

Ala, "Psikopat bir şımarığın tekiydi," diye yanıtladı, "bana da birkaç kez şiddet uygulamaya çalışmıştı. Ondan her şey beklenir!"

Atlas, duyduklarının şaşkınlığını yaşarken birden duraksadı. Galip'in soy ismine takıldı. "Soy isimleri Halaskaroğlu mu dedin?"

Ala, "Evet," diye yanıtladı, "çok zenginler. Ama gizli zenginlerden..."

Bunun üzerine Atlas, "Babasının ismini de biliyor musun?" diye sordu.

Ala, "Evet, tabii ki biliyorum," diye yanıtladı ve babasının ismini söyledi.

Atlas, yeniden marinaya döndü ve "İşte şimdi taşlar yerine oturdu," dedi, "eksik parçayı bulduk!"

47. Bölüm

“Ben burayı avucumun içi gibi biliyorum, takip edin beni!”

Atlas ve Demir, Ala'nın peşinden devam ettiler. Ala, sürgülü otopark kapısının yanındaki ağaçların arasına girdi. Tellerin boyunun azaldığı noktayı buldu. Bir çırpıda diğer tarafa atladı. Atlas ve Demir de aynı yerden diğer tarafa geçtiler.

Alüminyum perdelerin olduğu kısma ulaştılar. Bir parçası kapı gibi şekillendirilmişti. Ala sabırsızca o parçaya tekme attı. Parça arkaya doğru açıldı. “Hadi çabuk olun!”

Restoran olarak kullanılan kısım uzun zamandır kapalıydı. Ala, sahile doğru açılan bahçeye doğru koştu ve camekânların önünden geçti. Üç katlı binanın diğer yakasında ev olarak kullanılan kata çıkan merdivenler vardı. Hızını kesmeden merdivenlere yöneldi ve basamakları ikişer ikişer tırmandı.

Atlas ve Demir arka arkaya basamakları tırmandılar. Hep birlikte son kata ulaştılar. Ala, giriş kapısını yokladı. Kapı kilitli

değildi. Kapıyı aralayıp içeri ilk adımını attığı anda Galip'le karşı karşıya geldi.

"Oo, eski sevgilim... Yoksa yeniden sevgilim olmaya mı geldin?"

Galip psikopatça bir sırıtsla karşısında duruyordu. Ala'nın arkasından Demir ve Atlas'ı görünce yüzündeki ifade birden değişti. "Bunları niye getirdin?"

"Kayra nerede pislik herif?"

Galip, Atlas ve Demir'i görünce kaçmaya yeltenir gibi oldu. Ama Atlas hızlı davranarak Galip'in üzerine atıldı ve omuzlarından bastırarak yere düşürdü. Hemen arkasından gelen Demir diz kapaklarını Galip'in göğsüne bastırdı ve hareket etmesini engelledi.

Bu kez Atlas, "Kayra nerede?" diye bağırdı. Galip'ten herhangi bir yanıt gelmiyordu.

Ala holden geçip diğer odalara bakmaya başladı. Bu esnada salonda başka bir adama denk geldi. "Vay vay vay, Özgür Kuşak ve Atalay Kuşak da buradaymış."

Atlas koşarak salonun kapısına gitti. Özgür Kuşak elini beline doğru götürüyordu. Atlas, Özgür Kuşak'ın belinden tabanca çıkaracağından şüphelendi. "Ala, dikkatli ol!" diye bağırarak salona ilk adımını attı.

Ala, çoktan gardını almış ve kenarda duran büyük bir vazoyu Özgür Kuşak'a doğru savurmuştu. Çarpmanın etkisiyle Özgür Kuşak dengesini yitirdi ve geri geri yalpalayarak düştü. Ala hemen bir hamle daha yaptı ve zar zor taşıdığı vazoyu bu kez üzerine doğru fırlattı. İkinci kez darbe alan Özgür Kuşak bayılır gibi sırt üstü yığılırken yere çarpan vazo gürültüyle parçalandı.

Atalay Kuşak ise yaşanan arbedeyi fırsat bilmiş ve yaşadığı panikten dolayı karşılık vermek yerine kaçmayı tercih etmişti. Ala ve Atlas, Atalay'ın kaçmasına engel olamamışlardı.

Özgür Kuşak yarı baygın bir hâlde uzanırken Ala ve Atlas hızla diğer odaları kontrol ettiler. En arkadaki küçük odada Kayra'yı elleri, ayakları ve ağzı bağlı bir şekilde buldular. Kayra'nın ağlamaktan gözleri şişmişti. Perişan bir hâldeydi.

Ala koşarak düğümleri çözmeye başladı. "Çok şükür sana bir şey olmadan yetiştik!"

Bu esnada Galip'in üzerinde bekleyen Demir'den ses duyuldu. "Özgür de kaçıyor!"

Atlas yeniden hole doğru koştu. Demir, "Kapıdan çıktı, merdivenlerden iniyor," diye bağırdı. Atlas merdivenlere doğru yönelecekken dışarıdan bir el silah sesi duyuldu. Atlas tedirginlikle kafasını uzatıp merdivenlere baktı. Polislerden birisi tek el havaya ateş etmiş, diğerleri Özgür Kuşak'ın ensesinden tutmuşlardı.

Kayra kendine gelmişti. "Çok ama çok korktum. Nereden bilebilirdim ki bir ajansın arkasından bunlar çıkacak!"

Atlas, "Tamam korkma, hepsi bitti," diye rahatlattı ve sıkıca sarıldı. Hemen ardından iki eliyle Kayra'nın narin suratını avuçlarının içine aldı ve dudağına bir öpücük kondurdu. Kayra, bu öpücükle sakinleşmeye başlamıştı.

Marinada onlarca polis bulunuyordu. Ala, diyalog hâlinde olduğu polislerle bilgi vermekle meşguldü. Demir ise şaşkınlıkla ortalıkta dolaşıyordu.

Galip ve Özgür ilk önce suçlamaları kabul etmemişlerdi. Polislerin tüm isnatlarını reddediyorlardı. İlk başta kaçmayı başaran Atalay Kuşak ise sahildeki bir tekneye atlamış, ancak bir süre sonra Boğaz'ın açıklarında deniz polislerince yakalanmıştı. En zayıf halka olarak yakalanır yakalanmaz tüm suçları itiraf etmişti. Üç kadının da katili Galip ve Özgür'dü. Atalay ise yardım ve yataklık yapmıştı.

Ala, kelepçelenmiş bir hâlde duran Galip'in yanına sokuldu. "Artık kaçacak bir deliğin kalmadı. Atalay tüm yaptıklarınızı itiraf etti," dedi, "neden? Neden yaptın bunları?"

Galip, sinsî gülümsemesini yeniden takındı. "O kız yüzünden..."

Ala, "Pislik herif," diyerek tokat atmaya yeltendiği esnada polis şefi elinden tuttu. "Dur Ala..."

Kısa bir süre sonra evin balkon kısmına çıktılar. İfadelerinin alınması için beklemeye koyuldular.

Demir, "Talya'ya haber verdiniz mi?" diye sordu.

Ala, "Ben çoktan söyledim," diye yanıtladı, "merakla bizi bekliyor."

Kayra, "Bitti mi şimdi?" diye sordu, "her şey çözüldü mü?"

Bunun üzerine herkesin bakışı Atlas'a yöneldi. Atlas, karşı-sındaki Boğaz'a bakarak, "Hayır," dedi, "tek bir şey eksik kaldı."

Hava kararmıştı. Saat bir hayli ilerlemişti. Hep birlikte marınadan ayrıldılar. Ertesi gün emniyete gidecekler ve daha detaylı ifade vereceklerdi.

Kayra'nın ailesi duyar duymaz gelip kızlarını almışlardı. Atlas, Demir ve Ala Atlas'ın evine doğru yola çıktılar. Üçü de müthiş

bir zafer kazanmış gibi hissediyordu. Üzerlerinden tonlarca yük kalkmıştı. Özellikle Kayra'ya bir zarar gelmeden katillerin yakalanması Atlas'a yeniden doğmuş gibi hissettiriyordu.

Ala, "Neler yaşadık böyle be," dedi, "tam bir macera filmi gibi"

Demir, "Ben de hâlen inanamıyorum," diye onayladı, "sonunda başardık. Okulu asıp derslere doğru düzgün girmediğimize değdi. Değil bir dönem, on dönem de uzatsam koymaz artık bana."

Ala, "Of, adama bak ya," dedi, "biz neler yaşadığımızı düşünüyoruz, Demir Bey okulu dert ediyor hâlen!"

Demir kahkahayla karşılık verdi. "Şaka yapıyorum tabii ki... Artık polislere verdiğin sözü tutar ve tüm yaşadıklarımızın romanını yazarsın!"

Ala, "Aa, süper bir fikir," dedi, "yarından tezi yok yazmaya başlıyorum. Ala ve Çözdüğü Cinayetler!"

Demir anında itiraz etti. "Ne demek Ala ve çözdüğü cinayetler. Senin kadar benim de emeğim var. Hele de final sahnesinin kahramanı ben olmalıyım! İzlediğim o kadar polisiye filminin boşa gitmeyeceğini biliyordum."

Ala ve Demir roman konusunda kendi aralarında tatlı tatlı atışırken evin yakınlarına kadar gelmişlerdi. Atlas, gülümseyerek onları dinlemiş ve evin önünde durmuştu.

"Final sahnesi henüz yaşanmadı," dedi, "Demir sen depoya geç ve dediklerimi yap hemen. Ala sen de Talya'nın yanına... Ben de gidip finali yaşayayım!"

48. Bölüm

Ala, "Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu, "Ama bizsiz final yaşanamaz!"

Atlas, "Anlatırım sonra," dedi, "şimdi acelem var."

Ala ısrar edecek oldu. Ancak Atlas diretince vazgeçti.

Demir ve Ala arabadan indiler. Ala eve, Demir ise koştu-rarak depoya yöneldi.

Atlas ise atlı spor kulübüne doğru sürdü. Kulübün önünde durdu. Bir süre bekledikten sonra Demir'i aradı. "Hallettin mi?"

Demir, "Evet," dedi, "şimdi görüştüm Nani'yle ve elimizdeki-lerin fotoğraflarını attım. Hemen inceleyip canlı yayın açacak."

Atlas bunun üzerine arabadan indi ve kulübe girdi. Lokale doğru yürüdü. Ahşap merdivenlerden çıkıp kapıyı araladı.

İçerisi neredeyse bomboştu. Sadece bir masada briç oynayan dört kişi vardı. Atlas masaya göz gezdirdi. Bakındığı kişi aynı yerinde oyun oynuyordu.

Kendinden emin adımlarla masaya yanaştı. "Oyun bitti."

Masadakiler ne olduğunu anlamamışlardı. Herkes Atlas'a bakıyordu. Atlas kısa bir süre bekledikten sonra yineledi.

“Oyun bitti Müstakbel Halaskaroğlu.”

Müstakbel rahat tavırlarla, “Hayırdır koçum, ne istiyorsun benden?” diye karşılık verdi.

“Galip... Galip yakalandı. Henüz sana bilgisi ulaşmadı anlaşılan.”

Müstakbel'deki kendinden emin tavır bir anda kayboldu. Sandalyesinden kalktı. Masadaki diğerlerine “Geliyorum şimdi,” diye seslendikten sonra en uçtaki masayı işaret etti.

Atlas, Müstakbel'in peşinden en uçtaki masaya yürüdü. Onun oturmasının ardından karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu.

“Her şeyi çok iyi planlamıştın. Ama artık oyun bitti.”

Müstakbel, “Ne demek istediğini anlamadım,” diye karşılık verdi.

Atlas gülümseyerek, “Çok iyi anladın,” dedi. Cebinden çıkardığı kolyeyi masaya bıraktı ve anlatmaya başladı.

“Babamla birlikte yıllarca o adama çalıştınız. Beyaz Ev'in sahibi, Beyefendi dediğiniz o organ kaçakçısına. Çoğunlukla damadıyla birlikte iş tutuyordunuz. Yıllar öncesinden damadın cenazesine ait fotoğraflar elimde. Babamın yanında sen de varsın.

Damat ölünce işler biraz değişti. Ama yine de vazgeçmediniz. Babamla çeşitli işlerde ortaklık kurup perde arkasında insanları kaçırmaya, organlarını almaya devam ettiniz. Beyefendi diye hitap ettikleri o adamın sağ koluydunuz. Ama sen hep kurnazca davrandın. Hiçbir işte kendi ismini geçirmedi. Elde ettiğiniz kara parayı aklamak için kurduğunuz otel gibi

şirketlerde bile uşaklığını yapan Özgür Kuşak'ı kullandın. Her şeyi onun üzerinden yaptın.

Aradan yıllar geçti. Beyefendi dediğiniz adam ölünce işler karıştı. Beyaz Ev'in yakınlarında bazı insan parçaları bulunmaya başladı. Sen birilerinin bu tezgâhı deşifre edeceğini daha en baştan hissettin.

Oğlun Galip'in suç dosyası kabarıktı. Şiddet bağımlısı bir canıye dönüşmüştü. Bir türlü engel olamıyordun. Öte yandan diğer yürüttüğün gayrı meşru işlerde de bazı pürüzler yaşıydın.

Federico Siena İtalyan bir suç ortağındı. Özgür Kuşak üzerinden onunla çeşitli kaçak tablolar ve tarihî eserleri yurt dışına kaçırıyordun. Federico'nun sevgilisi tercüman Pelin Karlı müşteri bulmanızda ve müşterilerle iletişiminizde size yardımcı oluyordu. Büyük bir ihtimalle aranızda para yüzünden bir anlaşmazlık çıktı.

Öznur Çalık sanat galerisindeki mezatları yönetiyordu. Eki- bin bir başka parçasıydı. Özgür'ün kardeşi Atalay ile birlikte tabloları ederinden çok yüksek fiyatlarla mezatta satılmasını sağlıyordunuz. Gerçekte ise satılmıyor, perde arkasında siz alıyordunuz. Böylelikle tablolara gerçek dışı bir değerlendirme yapıyor, daha sonra da NFT pazarında değerliymiş gibi dijital satışa açıyordunuz. Tüm o mezatlar ise NFT değerlemesi için bir düzmeceydi. Tabii Öznur Çalık'la bir yerden sonra parada anlaşılmadınız ve senin için potansiyel bir tehlike oluşturdu.

Zeynep Taşova ise tek suçsuzlandı. Sadece internet üzerinden tasarım işleri yapıyordu. Ama belli bir süreden sonra sizin bir dolandırıcı şebeke olduğunuzu anladı. Böylelikle senin için bir başka potansiyel tehlike olmaya başladı.

Köçeye sıkışmış gibi hissettin kendini. Bir yandan şebekedeki pürüzler, bir yandan oğlunun çığırından çıkmaya başlaması, bir yandan da Beyaz Ev üzerinden gerçekleşen organ ticaretlerinin ifşa olmaya yüz tutması...

Tam burada iki kilit nokta imdadına yetişti. Birincisi oğlunun Ala ile eski sevgili olması ve Ala'nın kız kardeşim Talya ile olan ilişkisi. İkincisi ise babamın rahatsızlığı ve gün geçtikçe birçok şeyi unutmaması...

Güzel bir plan yapmıştın aslında. Oğlunun psikopatlığını kullandın. Özgür'le birlikte cinayet işlemesi için üç tane kurbanı hedef gösterdin. Cinayetlerin duyulması için de sosyal medya fenomeni Nani'yi alet ettin. Oğlun Ala için cinayetler işlediğini zannetti, sen şebekedeki pürüzleri temizledin. Bir taşla iki kuş!

Ama sadece bu değildi planın. Bunları yaparken şüpheli kişi olarak babamı göstermeye çalıştın. Onun kredi kartıyla yaptırdığın web sitesi alışverişleri, onun bulunduğu yer ve zamanlarda bulunan cesetler... Bunun içinde kolye ve diğer takıları kullandın. Bu kolye yıllar öncesinde kaçırdığınız ikiz kız çocuklarına aitti. Birebir aynısı sende de vardı. Diğerlerini ise taklit ettin ve işlenen tüm cinayetlerde babamı hedef gösterdin. Böylelikle bir taşla üçüncü kuşu vuracak ve Beyaz Ev ile ilgili çıkacak olası bağlantılarda babamı önden polislere yem olarak vererek tüm her şeyden kurtulacaktın...

Kayra ise en büyük kozundu. Polislerin tüm cinayetleri babamla ilişkilendirmesi için son hamlendi. Oğlun Galip, Ala ve Talya'ya zarar verdiğini düşünürken sen polislerin odak noktasına babamı yerleştirecektin.

Buna ek olarak bizim araştırma yaptığımızı da tahmin ediyordun. Bize bile cinayetlerin sorumlusu olarak babamı göstermeyi kısmen başardın. Ama hesaba katmadığın şey; babamın tedavi süreciydi. Hastanede ve evde olduğu zaman dilimlerinde Talya hep yanındaydı ve son aşamalarda bizim de babama karşı şüphe duymamız planlarını tutturamadın.”

Müstakbel çitini çıkarmadan dinlemişti. Atlas'ın üzerine attığı tüm suçları reddetmek veya kabul etmek arasında gidip geliyordu. En sonunda karşılık verdi.

“Aferin... Dersine iyi çalışmışsın ve tahmin ettiğimden çok zekiymişsin. Ama benim ne kadar güçlü olduğumu henüz hesaba katmamışsın...”

Atlas arkasına yaslandı. Yeniden gülümsedi. “Hayır, hesaba kattım,” dedi ve cep telefonunu çıkardı. Video programına girerek Nani'nin kanalına tıkladı. Ekranda, “Çarmıha Gerilen Kadın Cinayetlerinin Gizemi Çözüldü!” yazıyordu. Telefon ekranını Müstakbele çevirdi ve “Nani şu an seni ve şebekeni anlatıyor. Beyaz Ev operasyon haberlerinin üzerine tek gündem sen oldun...”

Müstakbel neye uğradığını şaşırıyordu. Ayaklarından yukarı doğru bir yanma hissediyor, midesi içine çekiliyor, vücudunun tüm kontrolünü yitiyordu. Suratı kıpkırmızı olmuştu. Siniğinden iki elini de yumruk yapmış, var gücüyle istemsizce sıkıyordu. Tırnakları neredeyse avuç içlerine batıyordu. “Benim kadar baban da suçlu... Ben ne yaptıysam Enzel ile aynı şeyleri yaptım. Üstelik yıllarca.”

Atlas arkasına yaslandı. Soğukkanlılığını yitirmemeye çalışıyordu.

“Hayır! Babamla senin aranda kocaman bir fark var. Babam aslında ta en başından beri aynı zamanda bir kurban. Hem de bu şebekenin kurbanı.

Yıllar önce, çocukluğunda bir arkadaşı ağaçtan düştü. Ölmek üzereydi. Babamın babası o çocuğu alıp babamın gözlerinin önünde parçaladı. Hatta bir çocuk olmasına rağmen onun da yardım etmesini sağladı. Daha sonra parçaladıkları çocuğun organlarını şebekenize sattı. Babamın psikolojisinin bozulmasına ve şebekeye bulaşmasına sebep oldu.

Babam uzun zamandır tüm yaşadıklarının ve yaşattıklarının acısını çekiyor. Akli dengesinin yerinde olmadığını söylememe gerek bile yok. Sen ise tüm bunları yaparken ufacık bir vicdan azabı bile yaşamadın. Üzerine üç kadını daha öldürtüp dördüncüsüne yeltendin. Babam hem mağdur hem suçlu ama sen tamamen suçlusun...”

Atlas sandalyesini geriye doğru büyük bir gürültü ile sürttürerek ayağa kalktı. Masanın üzerindeki kolyeyi alıp cebine koydu.

“Sen küçük imparatorluğunu büyütürken, paramı ve mal varlığını el altından günden güne katlarken, benim ailemi yok etmek istedin. Geriye tek bir kozun kaldı; o da babamı organ ticareti konusunda ele vermek. Ama meraklanma, onu da sana bırakmam. Ta ilk günden beri her şeyle yüzleşmeye hazırdım.” dedi ve ekledi, “Ee, ne demişler Müstakbel Efendi: ‘Para hizmetkârın değilse efendin olur!’ Geçmiş olsun...”

49. Bölüm

Atlas lokalden çıktıktan sonra arabasına bindi. Lokale son kez bakarak derin bir nefes aldı ve kontağı çevirdi. Tam hareket ettiği sırada telefonu çaldı. Arayan Talya'ydı.

"Babam yine fenalaştı. Çabuk gel."

Atlas apar topar eve döndü. Kapıyı Demir açtı. "Baban yine değişik hareketler yapmış. Ben de koşup geldim."

Atlas, "Babam nerede?" diye sordu.

Demir, "Salondalar. Biraz sakinleştii," diye yanıtladı.

Atlas hemen koşarak salona girdi. Talya ve Yudum Hanım salonda Enzel'in yanındalardı. Ala ise ayakta bekliyordu. Enzel ise yine sayıklama krizinde gibiydi. Sık sık tekrarladığı çeşitli isimleri yeniden mırıldanıyordu. Yudum Hanım, "Ne demek istiyorsun Enzel?" diye soruyor ama sağlıklı bir yanıt alamıyordu.

Ala, Atlas'ı görünce, "Yine bodrum kata inmiş," dedi, "orada baygınlık geçirmiş."

Atlas, "Bodrum kat mı?" diye mırıldanarak karşılık verdi.

Ala, “Evet. Biz indiğimizde eski bir sandık gibi kutunun önündeydi. Çocuk burada çocuk burada diye sayıklıyordu,” diye açıkladı.

Atlas, “Gösterdiği kutuda ne olduğuna baktınız mı?” diye sordu.

Ala, “Hayır, babanı buraya taşımakla uğraştık,” dedi, “açıkçası ben inip bakacaktım ama içinden bir ceset çıkar diye korktum ve cesaret edemedim.”

Atlas bir anda yönünü değiştirdi. Bodrum kata inen merdivenlere doğru hızlandı. Basamaklardan atlarcasına bir serilikle bodrum kata indi.

Bodrum katın loş lambaları hâlen yanıyordu. Lambaların altında ilerleyerek koridorun sonunda duran sandığı buldu. “Nereden çıkmış bu,” diye kendi kendine mırıldandı. Eğilip sandığı incelemeye başladı.

Sandık, eskilerin çeyiz sandıklarına benzer bir sandıktı. Yüksekliği neredeyse beline geliyordu. Koridorun dip kısmı karanlıkta kaldığı için, sandığı iki köşesinden tutup geri geri sürttü. Tam lambalardan birinin altına gelecek şekilde çekti.

Sandığın kapağında küçük bir asma kilit vardı. Eski eşyaların olduğu odadan levye benzeri bir demir parçası buldu. Parçayı kilide takıp aşağıya doğru bastırdı. Asma kilidi kapağa bağlayan vidalar kapağın bir kısmını parçalayarak yuvalarından ayrıldı. Derin bir nefes aldıktan sonra kapağı kaldırdı.

Karşısına ilk çıkan şeyler, karman çorman bir hâlde duran çeşitli kişisel eşyalardı. Saatler, bileklikler, küpeler, kemerler, cüzdanlar, saç tokaları... İlk başta değeri yüksek eşyalar zannetti.

Ama bazılarını ellerine alıp incelediğinde, çoğunun eski ve sıradan eşyalar olduğunu fark etti.

“Bunlar...” diye kendi kendine mırıldandıktan sonra sandığın arka kısmına geçti. Yere tamamen çöküp ellerini sandığın altına uzattı ve tüm gücüyle kaldırdı. Yarım dönen sandığın içindeki eşyalar koridora saçılmaya başladı. Ağırlığı azalınca bir yarım tur daha çevirdi ve sandığı tamamen boşalttı.

Etrafa saçılan eşyaları hızlıca kurcalamaya başladı. Az önce gördüklerine benzer birçok şey vardı. Saatler, kolyeler, bileklikler... Eline rastgele parçalar alıp merakla inceliyordu. En tuhafına gidenlerse bazı kumaş parçaları ve eczane lastikleriyle sıkıştırılmış saç tutamlarıydı.

Kumaş parçalarını eline aldığı anda, bunların bazı kıyafetlerden parçalar olduğunu anladı. Kimisi bir makasla özenle kesilmişken, bazıları sökülerek kopartılmış gibiydi.

Saç tutamlarını incelemeye başladığındaysa içinde büyüyen şüphe tüm bedenini kaplamıştı. “Olamaz...” diye sessizce fısıldadıktan sonra kendini eşyaların üzerine bıraktı. Dizkapaklarını göğsüne yaklaştırarak eşyaların yanına kıvrıldı. Parmaklarını saçlarına dolayıp öne arkaya sallamaya ve titremeye başladı. Gördükleriyle ilgili yürüttüğü tahminlerle yüzleşmeye gücünün kalmadığını hissetti.

Kesik kesik nefes alarak bir ileri bir geri sallanmaya devam ederken gözüne ayaklarının ucundaki bir not defteri ilişti. Dışı siyah bez ciltle kaplanmış, sayfa kenarları saman sarısı renge burunmuş bir not defteri. Hemen uzanıp defteri aldı. Geriye doğru bir hamle yaparak, lambanın tam altına gelecek kadar eşyaların içine gömüldü. Defterin kapağını açtı ve ilk sayfaya baktı.

Defter, babasının el yazısıyla tuttuğu bir not defteriydi...

50. Bölüm

Atlas merakla defterin sayfalarını kurcalamaya başladı. İçindeki notların neler olduğunu bir an önce çözmek istiyordu. Rastgele sayfalar açarak içinde neler olduğunu kontrol etti.

Sayfalar bir hayli düzensizdi. Kimisinde birkaç cümle kimisinde birkaç paragraf kimisinde ise sadece kelimeler vardı. Hemen hemen hepsinde ise çeşitli tarihler sayfa üst köşelerine eklenmişti. El yazısı tamamen aynıyken, kullanılan kalemin cinsi ve rengi farklı sayfalarda değişiklik gösteriyordu.

Atlas, sayfaların birbirinden bağımsız olduklarını tespit edince detaylı okumaya karar verdi. Farklı tarihlerdeki çeşitli notlardan kesitlere hızlıca göz attı.

...ikisinin de gözleri çok güzeldi, ikisi de beyazlar içindeydi, ağladılar, ağlamayın dedim, ağladılar, korkmayın dedim, korktular, kolyeleri vardı, parlıyordu, tıpkı gözleri gibi...

...tek suçu kâğıt toplarken bizi görmesiydi. Söz verdi, konuşmam dedi, ömür boyu susarım dedi. Arabasını soruyordu sürekli, arabamı verin diyordu. Arabası ne-redeydi...

Birkaç sayfa daha çevirdi, yazılar bazı yerlerde özenle yazılmış, bazı yerlerde karalama gibi defterin yıpranmış sayfalarına çiziktirilmişti.

*...çocuğu olmamış hiç, anne olmayı çok istemiş, tedavi görüyormuş, ya karnımda bebek varsa diye bağı-
rıyordu...*

...saat koleksiyonum var dedi, hepsi de çok pahalı saatler, ömür boyu yeter sana dedi, al hepsi senin olsun, yeter ki kurtar beni...

Notlardan okumaya devam ederken Demir arkasından seslendi. "Atlas ne oldu burada? Bu eşya yığını da ne?"

Atlas, kafasını defterden kaldırmadan, "Anlatırım sonra," dedi, "bana depodaki eski gazete kupürlerini getirir misin?"

Demir gördüğü tablo karşısında meraklanmıştı. Birkaç saniye duraksadıktan sonra "Tamam," diye karşılık verdi, "hemen gidip getiriyorum."

Demir'in ayrılmasının ardından Atlas başka sayfalardan okumaya devam etti. Kısa notların büyük bir kısmı az önce okuduklarına benzer şeylerdi. Bazı insanlar hakkındaki babasının yorumlarıydı.

Başka bir sayfaya geçtiğinde daha uzun ve farklı bir yazı gördü. Hemen onu okumaya başladı.

Bodrum Kat

*Defalarca girmiş olmama rağmen hâlen ürküyorum
Beyaz Ev'in bodrum katından. Tüneller yapılmadan*

önceydi. Yan yana dizilmiş hücreler, hücrelerde sırasını bekleyen insanlar... Hepsi de başlarına gelecekleri biliyorlar. Yüzlerinde korkunun en saf hâli var... Ara sıra birbirlerine sesleniyorlar; bazen fısıltı hâlinde bazen yüksek sesle... Çoğu zaman yardım çağlıkları. Belki seslerini duyan olur, belki kurtaran olur diye... Ama nafile... Sadece, kurbanlık koyunlar gibi sıralarını beklemekten başka çareleri yok...

Bazı bölümlerin üzerine su ya da farklı bir şey dökülmüştü. Sayfalar öbek öbek kabarmış, yazının mürekkebi yayılmıştı. Yazılar çok net seçilemiyordu. Defterin yllanmış sayfalarının arasında senelerdir açılmadan bekledikleri çok belliydi.

Sırası gelenler son bir umutla çırpınıyorlar. Bağırıyor, güçsüz kalan bedenlerini yerden yere atıyorlar. Bileklerinin zincirlendikleri duvarları paramparça edecekler neredeyse... Fakat hiçbir işe yaramıyor. İri cüsseli kasaplarca kollarından tutuluyor; kan ve terden kayganlaşmış koridorda sürükleniyorlar. Bütün hücrelerin, sıradaki kişilerin gözlerinin önünde. Sanki bir geçit töreni gibi. En sondaki odaya, insan mezbahasına kadar. Odaya girdikten sonra birkaç dakika daha çağlık. Dışarıya sadece uğultu sesi gibi geliyor.

Atlas kalan son gücüyle usulca sayfayı çevirdi.

Sonrası... Sonrası yok... Sessizlik. Sadece sessizlik. Sadece sıradaki var. Kapı yeniden açılıyor. Sırasının

geldiğini anlayan kurban yırtınmaya başlıyor. Koridor, sürünme... Bir süre uğultu, sonra sessizlik... Beyaz Ev'in bodrum katı en korkunç zindan... Ne zaman başka bir bodrum kat görsem, ne zaman kendi evimin bodrumuna insem; o çıgılıklar ve uğultular kulaklarıma çalınıyor.

Atlas'ın bedeni okudukları karşısında buz kesmişti. Bodrum katın ortasında, babasının bodrum kata yüklediği manayı çözünce, neden buraya geldiğinde fenalaştığını ve gaipten sesler duyduğunu artık daha iyi anlıyordu. Sessizce etrafına bakındı. Kendi evlerinin bodrum katına. Babası, burayla Beyaz Ev'in bodrum katı arasında özdeşim kurmuştu.

Başka sayfalara geçeceği sırada Demir elindeki eski gazetelele koridorda yeniden belirdi. Koşarak gidip geldiği için nefes nefese kalmıştı. Gazeteleri Atlas'a doğru uzatırken, "Neler oluyor?" diye fısıldadı. Atlas yanıt vermeden gazeteleri aldı. Kayıp haberleriyle ilgili olan kısımlarını açıp önünde yere serdi. Defterden az önce okuduğu kısımları yeniden açtı. Haberlerdeki kayıp vakalarıyla babasının notlarını heyecanla karşılaştırdı. İçine doğan şüpheden artık emindi: Notlardaki açıklamalarla kayıp haberleri birebir örtüşüyordu.

Hemen ardından yanı başında duran eşya yığınınna döndü. Yere boydan boya uzattığı kayıp haberlerindeki fotoğraflara bakarak eşyaları karıştırmaya başladı. Bulduğu bazı eşyaları gazetede ki fotoğrafların üzerlerine yerleştirdi. Yapbozun parçaları gibi kayıp kişilere ait fotoğraflardaki eşyalarla sandıktan çıkan eşyalar tamamen eşleşiyordu.

Demir, Atlas'ın gazetelerin üzerine bıraktığı eşyalarla fotoğraflar arasındaki uyumu fark edince her şeyi anlamıştı. "Gözlerime inanamıyorum..."

Atlas, birkaç parça daha eşya yerleştirdikten sonra, "Evet," dedi, "babam tüm kurbanlarından birer hatıra almış. Görmüş olduğun tüm eşyalar onlara ait..."

Demir ne yanıt vereceğini bilemedi. Sağ elini yüzüne uzatıp dehşete düşmüşçesine yerleştirdi. Ardından olduğu yere çöküp koridor boyunca uzanmış gazetelere baktı.

Atlas yeniden deftere yöneldi. Rastgele sayfalar arasında geçiş yaparken diğerlerine göre çok daha uzun bir yazı fark etti. Dikkatini o yazıya vererek okumaya başladı.

Her şey o adamın yüzünden... Babamın...

Çocuktum. Küçük bir çocuk. Köyde, kendi hâlinde. Arkadaşım ile bir ağaca tırmanırken arkadaşım yere düştü. Bayılmış mıydı ölmüş müydü anlamadım. Korktum. Hemen babama haber verdim. Babam geldi. Arkadaşımı kucaklayıp çiftliğin ahırına götürdü. Karanlıktı. Ona yardım edecek zannediyordum. Ama onu parçalamaya başladı. Çok korktum. Korktuğumu görünce, korkma, dedi, zaten ölmek üzereydi. Hatta ona yardım etmem gerektiğini söyledi. Korktum. Yardım ettim. Gözlerimin önünde parçaladı, öğren dedi, ileride sana da lazım olacak.

Gözüme uyku girmedi o geceden sonra. Her gece arkadaşım, sarı gözleriyle karanlıktan izledi beni. Gözüm her kapattığımda oradaydı. Göz kapaklarımın içinde. Nefesi yüzümdeydi, minik parmakları boğazımda...

Babama silyledim, korkma dedi, korktum, yenisini yapınca alışsın dedi, bir daha yaptı. Yaşlı bir kadındı. Sonra bir daha yaptı. Genç bir adamdı.

Zamanla korkum azaldı. Uykularım yerine geldi. İzliyordum. Bir kovboy filmi izler gibi. Buz gibiydim. Alışmıştım. Sarı gözleri artık görmüyordum.

Babamdan uzaklaşmaya karar verdim. Bir daha ona yardım etmedim. Sonra geceleri arkadaşım yeniden görünmeye başladı. Korktum. Tek çarem kaçmaktı. Kaçtım. Bir daha görmedim o adamı, yani babamı. Arkadaşımı ise her gece gördüm. Kurtulamadım. Yıllarca. Bir çift sarı göz sürekli karşımdaydı...

Doktora gittim çare olamadı. Her yolu denedim, çözüm çıkmadı. Sonra o adam buldu beni, Beyefendi. Ben sana yardım ederim, dedi, yardım etti. Önce iş verdi, sonra tedaviyi denerdi. Ama olmadı, değişmedi. Sarı gözler hâlen peşimdeydi. Beyefendi, kan çekiyor dedi, kurtuluşun yok, kan dökmen gerek. Damadı ile tanıştırdı beni, yardımcı olun dedi. Babamın yerine o kondu. Devam ettim. Duramadım. Kan çekti, duramadım. Alışmıştım bir kere. Sarı gözler çıktı karşıma, duramadım. Gözlerden kaçmak için daha çok kan döktüm, daha çok kan döktükçe daha çok korktum.

Her şey o adamın yüzünden... Babamın...

O bulaştırdı ilk kanı bana. O bulaştırdı ilk lekeyi ruhuma. O bulaştırdı sarı gözleri karanlıklarıma... Arıyorum, şimdi onu arıyorum. Bulamıyorum. İz yok, emare yok, delil yok arkasında. Bulacağım bir gün onu,

***bulacağım. Her şeyin intikamını ondan alacağım. İlk ka-
nın, benim ve yüzlerce masum bedenim...***

Her şey o adamın yüzünden...

***Önünde sonunda onu bulacağım ve intikamımı ala-
cağım...***

Atlas son yazılanları okurken Demir yanına kıvrılmıştı. En-
zel'in yazdıklarını Demir de okumuştı. Her satırında şaşırıp
kalmış, ama ses çıkarmadan okumaya devam etmişti. Oku-
mayı bitirdikten sonra, "Atlas," diye seslendi, "bu baban değil
mi? Yani babanın el yazısı?"

Atlas konuşmadı. Okuduğu şeyler ve etrafındaki eşya yı-
ğınlarından dolayı nutku tutulmuştu. Gözyaşları kirpiklerinin
ucuna kadar gelmişti. Kıpırdasa hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktı. Yut-
kunuyordu. Kendini tutabilmek için yutkunuyordu. Demir'in
sorusuna sadece kafasını sallayarak onay vermekle yetindi.

Demir, ellerini Atlas'ın boynuna uzattı. Kendine doğru bir
hamle yaparak sarıldı. Ardından kollarına vurarak, "Lütfen
üzülme..." dedi ve ekledi:

"Baban aslında hiçbir şeyi isteyerek yapmamış anlaşılan...
Gördüğün gibi her zaman pişmanlığını yaşamış. Bunu söylemek
belki çok zor ama; emin ol baban da gerçekten bir kurban..."

51. Bölüm

“Siz ne yapıyorsunuz burada? Bunlar ne? Hepsi de sandıktan mı çıktı?”

Ala, eşyaların içine gömülmüş, yan yana oturan Demir ve Atlas'ın başına dikilmişti. Sandık ve etrafındaki eşyaları anlamlandırmaya çalışıyordu. Bakışlarını Demir ve Atlas'a çevirdiğinde, Demir'in Atlas'a sarıldığını ve sakinleştirmeye çalıştığını gördü. Hemen sorusunu değiştirdi.

“Atlas, iyi misin?”

Atlas yine yanıt veremedi. Ala yanlarına doğru birkaç adım daha attı ve çöktü. Neler döndüğünü anlayabilmek için Demir'in gözlerine bakarak Atlas'ın eline uzandı ve sorusunu yinelerdi: “Atlas, iyi misin? Bak her şey bitti ne güzel.”

Ala'nın bu yaklaşımı Atlas'ı tetiklemeye yetmişti. En sonunda kendini tutamadı. Gözyaşlarını hapsedmek için parmaklık görevi yapan kirpikleri kıpırdadı. Bir barajın duvarlarının parçalanması gibi kirpiklerinin arasından gözyaşları sızdı. Nefesi ve sesi kesik kesik, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ağlarken, “Her şey o adamın yüzünden olmuş!” diye haykırdı, “Dedem olacak o insan müsveddesinin!”

Ala, "Tamam Atlas'cığım; lütfen sakın ol," diyerek Atlas'ın bileklerini ovuştururken yeniden Demir'e baktı.

Demir, fısıltı hâlinde konuşarak az önce yaşananları ve Enzel'in notlarını Ala'ya aktardı. Ala'nın göz bebekleri, duyduğu her cümlede kat kat büyümüştü. Ses çıkarmadan Atlas ve Demir'in arkasındaki eşyalara bakındı. "Bunların hepsi mi..." diye mırıldandı, "Bunların hepsi öldürülen ve organları çalınan kişilere mi ait? İnanamıyorum..."

Ala bir süre duyduklarının şokunu yaşadktan sonra ayağa kalktı. Atlas ve Demir'in arkasına doğru daire çizerek yürüdü. Diz kapaklarının üzerine çöküp eşyalara uzandı. Rastgele bazı eşyaları avuçlayıp çıkardı. Üstün körü inceledikten sonra avcunu ters çevirdi ve aşağıya bıraktı.

Demir, "İçin artık çok daha rahat olsun Atlas," dedi, "evet baban çok büyük bir kötülük zincirinin içinde bulunmuş ama hiçbirisini isteyerek yapmamış."

Atlas, "Farkındayım..." diye mırıldanarak karşılık verdi, "en çok da buna üzülüyorum. Babamın elinde olmadan canavarlaşmasına, bastıramadığı o öldürme arzusuna..."

Ala arkasından seslendi. "Bile isteye yapmış olsa tamam; ama baban masum... Hem de çok masum. Hepsi deden ve o Beyefendi dedikleri adam yüzünden!"

Atlas, "Babam nasıl oldu?" diye sordu, "Yukarıda durumlar nasıl?"

Ala, "Meraklanma iyi," diye yanıtladı, "sakinledi. Uykuya daldı az önce. Talya baş ucunda bekliyor."

Bir süre daha Enzel'in başından geçenlerin duygusal gerilimini yaşadılar. Özellikle Atlas duygu yoğunluğunun zirvesindeydi. Babasına karşı farkında olmadan içinde beslediği öfkesi

ve suçlu olduğu kanısı yön değiştirmiş, dedesine yönelmişti. Şimdi ise babasına sadece şefkat hissiyle bakıyordu. Öyle bakmak zorundaydı. Çünkü o; küçükken ona masallar anlatan, dizinde uyumasına izin veren, saçlarını merhametle okşayan, her zaman örnek aldığı babasıydı! Köyde, arkadaşı ile ağaca tırmanan küçük bir çocuk olarak görüyordu onu. Duyguları arasında gerçekleşen bu anlık değişim Atlas'ı çok yıpratmıştı.

Demir istifini bozmuş ve Atlas'ın sırtıyla omzunu sıvazlamakla meşguldü. En yakın arkadaşının yaşadığı travmaya bir yandan üzülürken öte yandan yanında olabilmenin içsel huzurunu yaşıyordu.

Ala ise ilk merakını giderdikten sonra eşyaları detaylı incelemeye koyulmuştu. Elini bir kepçe gibi rastgele daldırıyor ve çıkanları inceliyordu. Birkaç kez bu hareketini devam ettirdi. En son daha derinlere daldırdığında ise tırnakları sert bir cisme çarptı. Merakla çarptığı eşyayı eliyle yokladı. Dış yüzeyi geniş ve sert bir cisimdi. Kurcalaya kurcalaya ucunu buldu ve çekip çıkardı. Çıkan şey mukavva kapağı olan büyük bir dosyaydı. Çıktığı yerde boşluk oluşmuş ve başka dosyaların da uçları görünmüştü. Hemen onlara da uzanıp çıkardı.

“Eşyaların arasından böyle dosyalar çıktı.”

Demir ve Atlas hafifçe yan dönüp kafalarını tam arkalarına çevirdiler. Ala'nın elinde tuttuğu siyah ve eski dosyalara baktılar. Demir, “Onlar da nereden çıktı?” diye sordu.

Ala, “Nereden olacak; bu eşya yığınının içinden,” diye yanıtladı.

Atlas, “Ne var içlerinde?” diye sordu.

Ala, elindeki dört dosyadan üçünü yere bıraktı. Kalan bir tanesinin kapağını açtı. Dosyanın içindeki kâğıtların aralarında

parmaklarını gezdirerek, "Bunlar var," dedi, "farklı farklı evraklar." Daha sonra dosyayı Atlas'a uzattı.

Atlas dosyayı alıp dizlerinin üzerine yerleştirdi. Kapağını açıp ilk evrakı incelemeye koyuldu. Demir de hemen yanından kafasını uzatmış ve aynı şekilde evraka bakıyordu.

İlk gördükleri evrak yurt dışından bir firmaya kesilen faturanın fotokopisiydi. Paranın cinsi dolar olarak belirtilmişti ve miktarı bir hayli yüksekti. Atlas, firmanın bilgilerine bakındı. Babasının geçmişte ortaklık kurduğu firmalardan birisi değildi.

Demir, "Beyefendi!" diye güşledi, "Bu Beyefendi dedikleri adamın firmalarından."

Atlas'ın aklındaki sorunun yanıtını Demir vermişti. "Nereden biliyorsun?"

Demir, "O ihtiyar hakkında araştırma yaparken görmüş-tüm," diye yanıtladı, "bu onun firmalarından birisi."

Ala arkadan yaklaşarak, "Peki burada ne işi var?" diye sordu, "Yani normal bir fatura ve ticaret dokümanıysa baban neden en özel sandığının içinde saklasın ki? Diğerleri gibi depoda dururdu."

Ala'nın cümlesiyle Atlas irkildi. Hemen altındaki diğer evraklara baktı. Benzer şekilde eski tarihlere ait aşırı yüksek miktarlarda kesilen faturaların fotokopileriydi. Hiçbirisi orijinal evrak değildi. Sanki gizlice birer kopyası alınmış gibiydi.

Atlas heyecanla, "Diğer dosyalar," dedi.

Ayakta duran Ala hızlıca diğer dosyaları yerden aldı ve Atlas'a uzattı. Atlas, yeni gelen dosyanın kapağını Demir'in dizlerine de gelecek şekilde açtı. Hızlıca evrakları inceledi. Bu kez fatura fotokopileri ve mali hareket tablolarına ek olarak farklı kişilere ait dokümanlar çıktı. Kartvizitler, çeşitli kataloglar, el

yazısı ile tutulmuş isim listeleri, adres bilgileri ve daha birçok doküman vardı. Üstelik çoğunun yanına el yazısıyla oklar çizilmiş ve çeşitli açıklayıcı notlar düşülmüştü. Notlarda, “en önemli adamlardan,” ya da “sağı kolu yürütüyor, asıl arkasındaki kişi şu,” gibi ibareler bulunmaktaydı. Kalın kapaklı dosyaların içinde onlarca yıl geriye uzanan farklı tarihlerde düzenlenmiş yüzlerce fatura aslı ve fotokopisi, sayfalarca doküman, kenarları kıvrılmış düzinelerce fotoğraf ve broşür vardı. Ayrıca, bazı dünya çapındaki büyük firmaların isimleri de eklenmiş ve yanlarına “bu firmanın paravanı” şeklinde açıklamalar düşülmüştü. Açıklamaların altlarında ise isimler ve o isimlere ait elde edilmiş gizli bilgiler yer alıyordu.

Atlas notlardan birisine dikkatlice bakınca gözleri parladı. “Bu... Bu... Bu babamın el yazısı!”

Bunun üzerine Demir hızla diğer dosyaları açtı. Aynı şekilde yüzlerce evrak bulunmakta ve neredeyse hepsinde Enzel’in notları yer almaktaydı.

Demir, “Atlas...” diye mırıldandı, “babanın ne yapmaya çalıştığını anladın mı?”

Atlas heyecanla notlara bakarken Ala araya girdi. “Ne anladığınızı bana da anlatın lütfen! Meraktan çatlamak üzereyim!”

Atlas kafasını arkaya doğru atarak tavana baktı. Yeni bir zafer kazanmışçasına derin bir nefes aldı. Az önceki gözyaşları kaybolmuş, yerine büyük bir huzur ve mutluluk gelmişti.

“Babam bu organ mafyasının tüm sırlarını ortaya dökmüş. Yurt içi ve yurt dışı bağlantılarını, para trafiklerini, para trafiği için kurulan paravan şirketleri ve en önemlisi tüm bunların arkasındaki kişileri... Hepsini teker teker deşifre etmiş. İntikamını almak için dedemi bulamamış belki ama çok daha büyük bir iş başarmış!”

52. Bölüm

Ala, “Vay canına,” dedi, “baban şu an kahramanlaştı Atlas, farkında mısın?”

Demir, “Biliyordum, biliyordum,” diye sevinçle araya girdi, “babanın vicdanen seni ve hepimizi böyle rahatlatacağını biliyordum!”

Atlas’ın keyfi yerine gelmiş, Demir ve Ala’ya bu kez gülümseyerek karşılık vermişti.

Ala, “Her zamanki sorumu son kez bir daha sorayım o zaman,” dedi, “peki şimdi ne yapacağız?”

Atlas, “Önce şu kalabalığı toparlayalım,” dedi, “gerisini ben hallederim. Size de neler olduğunu söylerim.”

Her zaman itiraz eden Ala bu kez itiraz etmedi. Hep birlikte ayaklandılar ve etrafa saçılmış ne varsa sandığa doldurdular. Demir, sandığın sökülen çivilerini hızlıca tamir etti. Atlas’ın bulduğu yeni bir asma kilidi sandığa monte etti. Sandığı kilitledikten sonra anahtarını Atlas’a teslim etti. Daha sonra birlikte sandığı göz önünde olmayacak eski eşyaların arasına sakladılar ve bodrum kattan çıktılar.

Atlas’ın yanında sadece dosyalar ve babasının günlüğü vardı...

Yoğun ve macera dolu geçen günün ardından evlerine dağılmaya karar verdiler.

Enzel daha iyiydi. Odasında uyuyordu. Yudum Hanım çoğu şeyden habersiz mutfakta bir sonraki günün sabah kahvaltısı için ıspanaklı börek hazırlamaya çalışıyordu. Öte yandan mutfaktaki televizyondan sevdiği bir dizinin tekrarını izliyordu.

Demir uzun bir süredir doğru düzgün uğramadığı evine gitmişti. Eve girer girmez babasının çalışma odasına daldı. Genetik mühendisi olan babası her zamanki gibi kitapların arasına gömülmüştü. Çalışma masasının hemen yanında duran beyaz tahtanın üzeri yine formüller ve notlar ile doluydu. Sağ eliyle hafifçe kernik çerçeveli siyah gözlüğüne dokunarak hiçbir şey söylemeden babasına doğru yanaştı. Kendisini gören babası sevinçle ayağa kalkmıştı.

Demir ve babası arasında özel bir bağ bulunuyordu. Demir'deki asperger sendromunu babası henüz Demir beş yaşındayken fark etmişti. O günden itibaren Demir'in eğitimine özel bir çaba harcamış ve çok sevdiği oğlunu yanından bir an bile ayırmamıştı. Demir sevildiğinin farkındaydı ve aynı şekilde babasına büyük bir değer veriyordu. Yaşadığı şeylerin ardından babasının yanına gitti ve kollarını omzuna doladı. Birkaç saniye öylece bekledi. Daha sonra kulağını göğsüne yasladı ve babasının kalp atışlarını dinledi.

Ala ise yaşadıkları karşısında biraz sarsılmıştı. Şoförüne telefon edip kendisini almasını istedi. Eve gidip hemen duşa girdi. Kıyafetlerini değiştirdi. Fiziksel anlamda çok rahatlamıştı ancak ruhsal anlamda içi içini kemiriyordu. Talya'yı böyle bir günde yalnız bıraktığı için pişmanlık duyuyordu.

İstanbul tepelerindeki evinin Boğaz'ı gören bahçesine çıktı. Çıplak ayakla çimlerin üzerinde bir süre yürüdü. Daha sonra dayanamadı ve geri dönmeye karar verdi.

Talya'nın evine girmek için her zamanki gibi kapı yerine balkon kapısını tercih etti. Atletik kıvraklığıyla balkona sıçradı. Balkonun kapısı aralıktı. Sessizce içeri girdi.

Talya yatakta uzanmış, yaşadıklarının gerilimiyle gizli gizli ağlıyordu. Sanki kimse ağladığını görmesin istiyordu. Bir yandan parmaklarıyla gözlerinden süzülen yaşları silerken, öte yandan diğer elindeki babasıyla çekilmiş olduğu üçüncü yaş doğum gününden kalma eski fotoğrafa bakıyordu.

Ala usulca Talya'nın yanına uzandı. Talya bu kez hiç korkmadı. Ala da hiçbir şey söylemedi. Kollarını Talya'ya doladı ve Talya'nın alnını kendi göğsüne bastırarak ağlamasına izin verdi.

Bir süre sonra Talya kafasını kaldırdı ve Ala'nın kulağına doğru uzanıp fısıldadı:

"Sarıl bana, senin gibi kokana kadar bırakma."

Atlas'ın ise tamamen farklı bir planı vardı. Bulduğu dosyaları ile babasının günlüğünü yanına almış ve kimseye bir şey söylemeden bir hışımla evden çıkmıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra Beyaz Ev'in yakınlarındaydı. Sabahki polis kalabalığı dağılmış, sadece sağda solda tedbiren bekleyen polis arabaları kalmıştı. Arabayı ağaçlı yolda park ettikten sonra Beyaz Ev'e giden yolda yürümeye başladı.

Eve yaklaştıkça içindeki heyecan büyüyordu. Bir yanı durması gerektiğini söylerken diğer yanı doğru yolda ilerlediğini bildiriyordu. Güçsüz hissetti. Çok güçsüz. Her adımında gücünü daha çok yitiyordu. Karın boşluğuna kadim bir sancı saplanmıştı. Göğsü sıkışıyordu. Ama yine de vazgeçmeyecekti.

Kuleleri tüm haşmetiyle gökyüzüne doğru uzanan Beyaz Ev, tam önünde dikiliyordu Atlas'ın. Malikânenin dış bahçe kapısı

açıktı. Kapıdan geçip süs havuzlarının arasından eve doğru yürüdü. İhtişamlı kapıya gelince eliyle kapıyı tıkladı.

Kısa bir süre sonra kapı açıldı. Yaşlı bir adam kapının aralığından, "Buyurun, kime bakmıştınız?" diye sordu.

Atlas, "Eren Bey'e," dedi, "Beyefendinin torunu Eren Bey'e."

Yaşlı adam, "Şu an kendisi maalesef hiç müsait değil," diye karşılık verdi.

Atlas, "Çok önemli bir konu konuşacaktım," dedi, "bugün bu evde yaşananlarla ilgili."

Yaşlı adam, "Anlıyorum sizi ama şu an gerçekten müsait değil," diye karşılık verdi.

Atlas, "Ama vaktimiz çok az," diyerek ısrar etti, "geç kalınmaması gereken bir mesele."

Yaşlı adam bir çözüm ararcasına elini çenesine yerleştirdi. Kısa bir süre düşündü. "Biraz bekleyin lütfen," dedi ve kapının eşliğinden ayrıldı.

Atlas, kapının aralığından içeriye bakmaya çalıştı. Yaşlı adamın birkaç metre gerideki eski sabit telefona uzandığını gördü. Bir süre sonra ise konuşma sesini duydu. Ne konuştuğunu çözmeye çalıştı ancak ses çok az geldiği için anlayamadı.

Yaşlı adam telefonu kapattıktan sonra elinde küçük bir not kâğıdı ile geri döndü.

"Komiser Bey var, Komiser Emris. Şimdi onunla görüştüm ve sizden bahsettim. Evine geçiyormuş. Adresini verdi. Onunla görüşebilirsiniz. Kâhya Halil verdi adresini dersiniz. Hürmetlerimi de iletin lütfen."

Atlas çaresizce kabul etti. Halil Bey'in uzattığı not kâğıdını alıp ayrıldı. Gecenin karanlığında arabasına döndü. Eren ile görüşmeye psikolojik olarak hazırlanmıştı ancak komiserle görüşmeye kendini pek hazır hissetmiyordu.

Arabasına bindikten sonra arada kaldı. Kna bir süre ellerini saçlarına geçirerek düşündü. Başka çaresi yoktu. Her şeyi sonlandırmak için bunu yapmak zorundaydı. Diğer türlü günlerdir yaşadığı gerilimi asla bitmeyecekti.

Arabayı çalıştırıp Komiser Emris'in adresine doğru sürdü. Bir süre sonra Komiser Emris'in oturduğu semte ulaşmıştı. Birkaç dakika sonra ise Komiser Emris'in müstakil evini buldu.

Arabadan indi.

Bir elinde dosyalar, diğer elinde babasına ait günlük vardı. Yavaş yavaş ve heyecanlı bir hâlde eve doğru adımladı.

Evin ön cephesine kadar gelmişti. Lambaların bir kısmı yanıyordu. Komiser Emris evdeydi. Bir süre öylece bekleyerek evi izledi. Son kez içindeki sesi dinlemeye karar verdi. En nihayetinde içindeki sesin aynı şeyi söylediğini hissetti. Komiser Emrise her şeyi anlatacak ve elindeki dosyaları verecekti.

Evin karşısında ilk adımını atmıştı ki birden durdu. Evin ışık yayılan penceresinde bir hareketlilik fark etti. Hızlı adımlarla pencereye doğru yaklaştı. Bütün dikkatini vererek izledi.

Gördüğü şey karşısında yeni bir şok yaşıyordu. Hayal görüp görmediğini anlamak için gözlerini birkaç kez açıp kapattı. Hayır, gördüğü görüntü değişmedi.

Pencerenin hemen ardında, bir karartı Komiser Emris'in tam karşısında duruyordu.

SON

